

Giới thiệu Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được

Câu truyện Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được của tác giả Cố Vĩ là một câu truyện ngôn tình hiện đại, thanh xuân vườn trường ngọt ngào.

Trên thế giới này, ai là "món ăn" của ai, ông trời đã định trước, số mệnh đã định trước, duyên mệnh đã định trước, điều này không liên quan gì đến đầu bếp, không liên quan đến trương trình xem mắt trên truyền hình, không liên quan gì đến những chòm sao.

Khi rau chân vịt gặp rau muống, khi Châu Tuệ gặp Vương Huy, họ đã trải qua hợp tan trong mười năm, nhưng duyên phận cuối cùng đã cho họ bước đến bên nhau. "Tôi cũng không biết tại sao lại là em, nhưng người luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi chính là em."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Năm 1999

Gặp gỡ “cô nàng nơi trấn nhỏ”

Nhớ năm nào cùng em tay trong tay

Em cúi đầu e thẹn

Ngơ ngẩn ngắm muôn vì sao trên bầu trời

Em trong sáng là thế

Hay tin em nhận được giấy báo

Lòng anh chợt rối bời

Năm 1999, Châu Tuệ, cô nàng sinh ra tại trấn nhỏ Bảo Định, Hà Bắc đăng kí thi vào trường đại học ở một thành phố lớn, Trùng Khánh, thành phố đã trực thuộc Trung ương được hai năm.

Theo từ ngữ đang hiện hành của thời điểm bấy giờ, Châu Tuệ là nhân vật hành cao thủ trong lĩnh vực học tập. Thế nhưng, kì thi đại học cứ thích trêu ngươi người ta, hai trường đại học mà Châu Tuệ đăng kí đều thắng thừng từ chối cô, còn trường Cao đẳng Công nghiệp Trùng Khánh, nguyện vọng thứ ba của Châu Tuệ lại cứ chào đón cô nhiệt liệt.

Mọi người đều khuyên nhủ Châu Tuệ nên ôn thi lại để sang năm thi tiếp, nhưng Châu Tuệ muốn được đi đây đi đó, nhìn ngắm, khám phá thế giới bên ngoài, thế nên cô đã lựa chọn thành phố Trùng Khánh trực thuộc Trung ương, vô cùng nóng nực kia.

Sau khi Châu Tuệ tốt nghiệp, trường Cao đẳng Công nghiệp Trùng Khánh được đổi tên thành Học viện Khoa học Kỹ thuật Trùng Khánh. Đây là lần thứ hai trường được đổi tên. Thực ra, tên ban đầu của trường là trường Cao đẳng Gang Thép Trùng Khánh, bắt đầu được xây dựng từ năm 1952.

Châu Tuệ và Vương Huy gặp nhau lần đầu tiên rồi quen biết trong buổi liên hoan lớp.

Khi đó, Châu Tuệ cùng các bạn của mình vừa hoàn thành khóa học quân sự. Lần học quân sự này đã khiến Châu Tuệ gầy đi hẳn hai cân rưỡi. Thế nên câu đầu tiên trong bức thư cô viết gửi cho cha mẹ mình là: Trùng Khánh là lò luyện đơn của Thái Thượng Lão Quân.

Hai tuần trước đó, Châu Tuệ giống như chú chim non nhỏ bé vừa đặt chân đến một thành phố lớn. Cô tự do bay lượn trên vòm trời tươi đẹp của thành phố Trùng Khánh với núi non trùng điệp. Đài Kỷ niệm Giải phóng Nhân dân Trùng Khánh hùng vĩ, điện kiến Triều Thiên Môn oai phong lẫm liệt, cảm nhận được sông núi Trường Giang hùng lực khí thế sục sôi, lãnh ngộ cảnh đêm ngày ngắt của thành phố núi, và được thưởng thức món lẩu Trùng Khánh nóng hổi tiếng tăm lẫy lừng.

Thế nhưng hai tuần sau, Châu Tuệ lại hóa thân thành con ngỗng bay ra khỏi nồi lẩu nóng nghi ngút khói. Mà điều khiến con ngỗng này phiền muộn hơn là, xung quanh nó toàn là chim công cánh dài của nơi phố núi.

Nói một cách khách quan một cô gái sở hữu chiều cao một mét sáu mươi tám, làn da trắng trẻo, cộng thêm thân hình đầy đặn như Châu Tuệ, chắc chắn là một đóa hoa nơi thôn quê. Song, giữa một rừng cá cô nàng thiếu nữ phố núi đầy một khí chất cao ngạo như ở Trùng Khánh này, Châu Tuệ chẳng khác nào củ cải ruột đỏ bị vùi trong đất. Cô có cảm giác mình như đóa hoa bách hợp nở đỏ trên núi. Cô chỉ có thể kìm nén nước mắt, nói với mẹ mình rằng cô rất nhớ nhà.

Vương Huy đến muộn hơn so với Châu Tuệ hai tuần, nói cách khác, anh chàng này đã căn chuẩn thời gian, tránh né giai đoạn trước ánh bình minh của thời đại học, trực tiếp chuyển thẳng đến giai đoạn phong hoa tuyết nguyệt. Thế nên, trong buổi liên hoan này, Vương Huy là người trắng trẻo nhất, có tính

thần nhất, cũng là người có sức hấp dẫn nhất.

Miêu tả theo ngôn ngữ thời nay, anh chính là “hot boy” của Sơn Đông thông dong bước đến, ôm cây guitar trong tay, lầy lội, hát lên ca khúc thịnh hành nhất năm 1999, cô nàng nơi trần nhỏ của Đào Triết.

Nhớ năm nào cùng em tay trong tay

Em cúi đầu e thẹn

Ngơ ngẩn ngăm muôn vì sao trên bầu trời

Em trong sáng là thế

Hay tin em nhận được giấy báo

Lòng anh chợt rối bời

...

Vương Huy hát xong, cả lớp đều ngây ngất đắm say.

Khoảng khắc ấy, cô Thái, giáo viên hướng dẫn của lớp đang thăm nghĩ: Anh chàng này đúng thực đã đến nhầm nơi, đây là chuyên ngành Chứng khoán 9901, nhưng ngành mà Vương Huy nên theo học phải là Tình ca 9901.

Song, điều khiến cô Thái kinh ngạc hơn chính là, sau khi nghe Vương Huy hát, Châu Tuệ lại òa khóc. Điều khóc của cô nàng Châu Tuệ không phải là “cánh hoa lê mang nặng giọt mưa xuân” mà là kiểu khóc khiến người ta muốn xé ruột xé gan.

Cô Thái bỗng sững người, lẽ nào cô bé này cũng đăng ký nhầm trường sao?

Sau bữa liên hoan tối, cô Thái tới tìm Châu Tuệ, hai người tâm sự suốt cả buổi. Cuối cùng, cô Thái đã đưa ra một kết luận mang tính lịch sử: Vương Huy là ca sĩ có thể khiến người ta nhớ nhà đến mức suy sụp tinh thần. Còn Châu Tuệ cũng khắc ghi cái tên mang tính lịch sử của cuộc đời mình: Vương Huy.

Trình tự cơ bản của việc vào đại học, chính là trước khi ánh bình minh chiếu tới, làm quen với bên A bên B, sau đó bắt đầu nội dung quan trọng nhất, phong hoa tuyết nguyệt.

Châu Tuệ ở chung phòng ký túc xá với ba cô nàng Trùng Khánh và hai cô gái Tứ Xuyên. Điều kiện tiên quyết của việc phong hoa tuyết nguyệt chính là chọn được “con mồi” cho riêng mình.

Ba cô nàng Trùng Khánh và ai cô gái Tứ Xuyên đã đưa ra lựa chọn của mình một cách thẳng thắn: Vương Huy.

Cả buổi tối mấy cô gái đều thảo luận về Vương Huy. Cô nàng người Trùng Khánh tên là Trương Đình, vô cùng thần thông quảng đại, không những nắm giữ được tư liệu hồ sơ về mười tám đời tổ tông dòng dõi nhà Vương Huy, mà còn tiết lộ con đường tình sử thưở cấp ba của chàng trai này.

Ở quê nhà Sơn Đông, Vương Huy đã có bạn gái, là bạn học thời cấp ba của anh, hiện tại đã thi đỗ vào Học viện Âm nhạc Trung ương. Vương Huy vốn định cùng thi vào ngôi trường kia, nhưng người nhà của anh lại cực lực phản đối anh theo học ngành Âm nhạc. Cuối cùng, Vương Huy bị người nhà ép vào học ngôi trường này.

Tin tức sốt dẻo của Trương Đình khiến cả phòng ký túc xá trở nên yên tĩnh. Châu Tuệ càng đau lòng hơn. Trương Đình nói Vương Huy sớm muộn gì cũng sẽ bị mấy cô gái Trùng Khánh chinh phục. Lời nói của Trương Đình khiến mấy cô gái Tứ Xuyên vô cùng bất mãn.

Cứ như vậy, con gái Tứ Xuyên và con gái Trùng Khánh do Trương Đình dẫn đầu bắt đầu cuộc hùng biện mang tính chất lịch sử. Đối tượng ban đầu mà họ tranh cãi là Vương Huy, sau đó dần dần nâng cấp lên thành vấn đề nhân phẩm của người Trùng Khánh và người Tứ Xuyên

Tiếp theo, bạn biết đấy, một khi các cô nàng “ót cay” (1) nổi giận, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Hai cô gái Tứ Xuyên và ba cô nàng Trùng Khánh bắt đầu lao vào đánh nhau.

(1) Người Tứ Xuyên và người Trùng Khánh có thói quen ăn cay (đặc biệt là ớt), nên người ta thường gọi con gái Tứ Xuyên và Trùng Khánh là những cô nàng “ót cay”. Cụm từ “những cô nàng ớt cay” này thường biểu thị tính cách đánh đá, chua ngoa, ngôn ngữ sắc nhọn, thẳng thắn, dứt khoát, mạnh mẽ.

Châu Tuệ chưa thấy các cô nàng “ót cay” đánh nhau bao giờ, bỗng chốc văng hết cả đầu óc. Điều cô sợ hãi hơn là, những cô gái Tứ Xuyên muốn liên hợp với cô để cùng đối phó với mấy cô nàng Trùng Khánh.

Đêm ấy, cô nàng nơi trần nhỏ đã trở thành miếng bánh bột thơm ngon để mấy cô nàng Tứ Xuyên và Trùng Khánh tranh cướp nhau. Cũng chính vào đêm ấy Châu Tuệ đã lựa chọn phe trung lập.

Đêm ấy đã quyết định vận mệnh của Châu Tuệ sau này, cô trở thành cô bé yếu đuối bị chèn ép dưới thanh nẹp của những cô gái “ót cay” Tứ Xuyên và

Trùng Khánh.

So với cuộc nội chiến dừng mảnh của phòng ký túc xá Châu Tuệ thì phòng ký túc xá của Vương Huy là những tháng ngày ánh nắng chan hòa rực rỡ. Vương Huy đang trong tư thế vô cùng nghiêm túc để viết thư tình cho Cố Tiểu Yến, bạn gái thời cấp ba của mình.

Các bạn cùng phòng anh đang bàn về nữ sinh trong lớp một cách lịch sự, nhã nhặn. Sở dĩ những người bạn cùng phòng này thảo luận một cách nhã nhặn như vậy, là vì họ muốn tạo cho Vương Huy một bầu không khí, một lòng một dạ, chuyên tâm viết thư tình. Họ biết rõ rằng, chỉ cần đối thủ lớn mạnh là Vương Huy này có nơi có chốn, thì những “miếng mồi” trong lớp kia sẽ không bị sói nuốt mất.

Thư tình của Vương Huy đã viết hết mười trang giấy, nhưng sau khi viết xong, anh lại xé nó đi. Điều này khiến mấy anh chàng cùng phòng vô cùng lo âu. Vương Huy chán nản nói bản thân hiện tại không còn xứng với Cố Tiểu Yến nữa. Lời nói của anh khiến mấy người bạn cùng phòng cảm thấy lo lắng.

Họ vội vàng bày mưu tính kế cho Vương Huy, để anh nhất định phải nắm chắc được Cố Tiểu Yến trong tay.

Nhờ có lực lượng ủng hộ vững mạnh của quân cứu viện, Vương Huy đã gom góp đủ dũng khí để viết một bức thư tình thấm đẫm nước mắt gửi Cố Tiểu Yến. Bức thư thấm đẫm nước mắt này, dưới sự hộ tống của các bạn cùng phòng, đã vượt qua muôn trùng núi non sông nước bay tới Học viện Âm nhạc Trung ương Bắc Kinh.

Về phần cảm nhận của Cố Tiểu Yến sau khi đọc xong bức thư như thế nào, có lẽ trong lòng cô ấy là rõ ràng nhất. Còn Vương Huy, anh chỉ có thể chờ đợi tin tức trong tâm trạng thấp thỏm, lo âu.

Trưởng phòng ký túc Phùng Tùng đã nảy ra sáng kiến lợi hại nhất trong lịch sử về hiệp ước đồng minh giữa các bạn cùng phòng. Anh ta yêu cầu mỗi thành viên phải viết tên của người con gái mà mình thầm ngưỡng mộ trong lòng, còn phải ghi rõ lý do yêu mến.

Cứ như vậy, suốt ba năm học, sáu anh em họ bắt buộc phải tuân thủ theo hiệp ước đồng minh này. Hiệp ước đồng minh yêu cầu mỗi người không được xâm phạm đến cô gái mà anh em mình ngưỡng mộ, hơn nữa là phải giúp đỡ lẫn nhau, tương trợ lẫn nhau, phối hợp với nhau để cùng đạt được mục đích.

Thế nhưng, vấn đề là có hai thành viên trong nhóm đều ngưỡng mộ cô gái người Trùng Khánh có tên Trương Đình.

Phùng Tùng tiếp tục đưa ra một đối sách giải quyết tình địch lợi hại nhất trong lịch sử: bốc thăm. Kết quả một người anh em bốc được Trương Đình, tâm trạng người còn lại lập tức trở nên suy sụp.

Phùng Tùng và các anh em khác phải đồ dành khuyên bảo, xen lẫn uy hiếp và dụ dỗ, cuối cùng, người anh em cũng đã thỏa hiệp. Anh ta viết tên cô gái khác mà mình ngưỡng mộ trong lớp, lý do ngưỡng mộ: hao hao giống Trương Đình.

Vương Huy không muốn vì hiệp ước đồng minh này mà mình bị cô lập, đành viết tên của Cố Tiểu Yến mà không chút may mắn do dự, lý do ngưỡng mộ: thanh mai trúc mã.

Thế nhưng, Phùng Tùng lại nói Vương Huy bắt buộc phải tìm cho mình một cô gái để dự phòng, chẳng may anh và Cố Tiểu Yến không thành, vậy thì Vương Huy sẽ trở thành mối đe dọa trực tiếp đối với những người anh em khác.

Vương Huy thề thốt rằng bản thân sẽ không động vào các cô gái mà anh em ngưỡng mộ, song, mọi người vẫn yêu cầu anh viết ra tên cô gái mà mình ngưỡng mộ. Như vậy, anh em sẽ biết được “lương thực thừa” của nhà Vương Huy, sẽ không thấy hoang loạn, bất an nữa.

Dưới sự thúc ép của mọi người, Vương Huy cân nhắc thiệt hơn, nhìn xa trông rộng, trịnh trọng viết tên “lương thực dự phòng” mà mình ngưỡng mộ: Châu Tuệ, lý do ngưỡng mộ: vòng một “khủng”.

Đến giờ phút này, anh em trong phòng mới tỉnh ngộ, thì ra cô nàng có dung mạo quê mùa kia lại sở hữu số đo vòng một khiến đàn ông phải ngưỡng mộ. Phùng Tùng vỗ ngực dậm chân nói Vương Huy có con mắt nhìn quá cay độc, còn mấy người bạn họ hoàn toàn bị vẻ xinh đẹp của các cô gái Tứ Xuyên và Trùng Khánh mê hoặc.

Cho dù thế nào, hiệp ước bạn cùng phòng đã ký, phòng ký túc của Vương Huy sẽ trở thành phòng ký túc hòa thuận nhất, yên bình nhất thiên hạ. Còn cô gái Châu Tuệ được Vương Huy ngưỡng mộ kia, đã trở thành cô gái có số đo vòng một nổi tiếng xa gần.

Năm 1999 qua đi vội vã, Châu Tuệ trải qua nhiều chuyện, trưởng thành hơn nhiều. Bất kể bạn yêu hay hận cô, “vòng một” ở đó, “món ăn” cũng ở đó(2).

(2) Trong tiếng Trung, hai từ “ngực” và “món ăn” kết hợp lại sẽ thành từ “rau chân vịt”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Năm 2000

Bên bờ Trường Giang
Sông từ núi tuyết tới
Nước triều mùa xuân
Chính là phong thái của dòng sông
Sông chảy về biển Đông
Con sóng lớn thể hiện khí phách của dòng sông
Sông dùng dòng sữa tươi ngọt ngào để nuôi dưỡng con người.

Chương 2.1

Năm 2000, năm thiên niên kỷ mới, phòng ký túc của Vương Huy đã bị chiếm đóng toàn diện, hiệp ước bạn cùng phòng do trưởng phòng ký túc xá Phùng Tùng dựng lên đã tan rã triệt để.

Người xưa thường răn dạy chúng ta rằng:“ Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt”(1), nhóm người Phùng Tùng quá tin tưởng vào danh ngôn mà người xưa để lại. Nhưng họ đã quên, người xưa còn nói rằng” Con thỏ không ăn cỏ gần hang“.

(1) Ở gần nước nên tòa lâu đài được trăng trước tiên.

Kết quả nhóm Phùng Tùng bị hai câu danh ngôn của người xưa khiến cho đầu váng mắt hoa. Toàn bộ “cỏ gần hang” mà họ ngưỡng mộ đã bị thỏ của lớp khác dành được hết. Phùng Tùng nói, việc lĩnh ngộ danh ngôn của người xưa đúng là quá dày vò người ta!

Mà người bị dày vò nhất chính là Vương Huy. Bức thư tình thấm đẫm nước mắt đã viết một năm kia của anh, cuối cùng cũng không níu giữ được Cố Tiểu Yến.

Cố Tiểu Yến đã kết hôn cùng một anh bạn học chung đại học có hộ khẩu ở Bắc Kinh.

Khi Vương Huy nhận được tin tức này, anh hoàn toàn suy sụp, nhốt mình trong phòng,kêu gào ca khúc Hai bàn tay trắng của Thôi Kiệt rờn rã suốt ba ngày trời. Đến ngày thứ tư, Phùng Tùng không thể nhìn thêm được nữa, nhìn Vương Huy bằng ánh mắt đau lòng:“Ca sĩ à, cậu đừng rống nữa,rống nữa là nát cuống họng ra đấy!“.

Vương Huy nhìn Phùng Tùng bằng ánh mắt ngây dại: “Tôi không ngừng hỏi bản thân mình, Tại sao Cố Tiểu Yến lại đi theo người khác,tại sao, rốt cuộc là tại sao?“.

Phùng Tùng nhìn Vương Huy bằng ánh mắt u ám: “Người anh em à,nếu tôi biết được tại sao, thì phòng ký túc xá của chúng ta đã không F.A hàng loạt như thế này đâu!“.

Vương Huy gục mặt xuống giường, òa khóc hu hu. Tiếng khóc khiến trời đất cũng phải kinh hãi, quỷ thần cũng phải khiếp sợ.

Nhóm Phùng Tùng biết Vương Huy đã yêu thật lòng,họ lo lắng, không biết liệu Vương Huy có tâm tư vì tình đến mức từ giả cuộc sống giống như Lâm Đại Ngọc (1)hay không, cho nên, họ phải thay phiên nhau trông chừng Vương Huy.

(1) Một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Sự việc này đã thu hút sự quan tâm cao độ của cô Thái. Cô Thái đã nghiêm khắc phê bình, dạy bảo Vương Huy: “ Vương Huy, nếu em cứ tiếp tục như thế này, tôi sẽ buộc em phải nghỉ học“.

Vương Huy nhìn cô Thái với ánh mắt thần nhiên: “ Thưa cô, cô chẳng hiểu tình yêu chút nào hết!“.

Cô Thái bị chọc giận, phẫn nộ chỉ tay vào Vương Huy: “ Vương Huy, tôi nói cho em biết,em đừng tưởng rằng biết chơi guitar thì sẽ thành gã si tình, nếu em không thể thoát ra sự u mê đó, vậy tôi sẽ lôi em ra“.

Lúc này, nhìn thấy Châu Tuệ, với tư cách lớp phó học tập đến đưa bài tập, cô Thái liền chỉ vào Châu Tuệ: “Vương Huy, em nhìn bạn Châu Tuệ xem. Ban đầu, khi bạn ấy nghe ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ của em đã gào khóc đến như thế, nhớ nhà đến như thế, nhưng người ta vẫn có thể vực dậy được. Người ta bây giờ là lớp phó học tập của lớp em, còn dành được cả học bổng nữa. Em nhìn lại mình xem, hết thi trượt rồi đến học lại. Tôi nói cho em biết, sinh viên giống như em, cách ngày bị đuổi học không còn xa nữa đâu!“.

Vương Huy nhìn cô Thái bằng ánh mắt lạnh lùng: “Em đã muốn thôi học từ lâu rồi!”.

Cô Thái nổi giận: “Được, Vương Huy, tôi sẽ đi làm thủ tục cho em ngay bây giờ!”.

Châu Tuệ thấy cô Thái nói nghiêm túc, vội vàng nói: “Thưa cô, cô cứ giao Vương Huy cho em đi ạ. Em chắc chắn sẽ khiến bạn ấy phấn chấn lên”.

Cô Thái: “Phấn chấn lên? Bộ dạng hiện giờ của cậu ta còn có thể phấn chấn lên được nữa sao?”.

Châu Tuệ: “Thưa cô, cô hãy cho em thời gian một tháng. Em nhất định sẽ làm cậu ấy phấn chấn lên để có thể hát ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ một lần nữa ạ”.

Cô Thái: “Hiện giờ cậu ta còn tâm trạng hát Cô nàng nơi trần nhỏ sao? Từ sáng đến tối chỉ biết gào thét Hai bàn tay trắng, sắp khiến cho mấy bạn phòng ký túc xá bên cạnh bị thần kinh hết loạt tới nơi rồi!”.

Châu Tuệ: “Thưa cô, nếu em không thể khiến bạn ấy phấn chấn lên, vậy em sẽ không đảm nhiệm chức lớp phó học tập này nữa ạ. Xin cô hãy tin tưởng em!”.

Cuối cùng, cô Thái vẫn lựa chọn tin tưởng Châu Tuệ.

Thực ra, cô Thái cũng không nợ buộc Vương Huy phải nghỉ học. Mặc dù Vương Huy hoàn toàn không phải là nhân vật thuộc hàng cao thủ trong lĩnh vực học tập như Châu Tuệ, nhưng Vương Huy chắc chắn sẽ là nhân tài về nghệ thuật.

Màn diễn xướng guitar chữ bao sắc thái biểu cảm của anh đã mang lại vẻ vang cho khoa Quản lý Kinh tế. Hơn nữa, cô Thái ngoài mặt thì có vẻ nghiêm khắc, khắt khe, nhưng nội tâm lại rất lương thiện, giống như đa phần phụ nữ Trưng Khánh.

Năm 2000, tiểu thiên hậu Châu Á Lương Tịnh Như đã phát hành bản tình ca chữa lành bao nhiêu vết thương mang tên Dừng khi. Đêm ấy Châu Tuệ mang theo máy nghe nhạc, nghe ca khúc Dừng khi hết cả một đêm.

Cuối cùng thì em đã đi đến quyết định này, người khác nói thế nào em đều không quan tâm, chỉ cần anh cũng khẳng định như em..

Nghe đến đoạn cảm động ấy, Châu Tuệ cất giọng hát trong tiếng khóc nghẹn ngào, dọa cho Trương Đình đang ngủ ở giường trên sợ chết khiếp. Trương Đình tưởng rằng nửa đêm nửa hôm, phòng ký túc có ma quỷ lộng hành, hoảng hốt, sợ hãi nhảy bật dậy.

Khi Trương Đình mặc quần ngủ, ôm chăn, hết hồn hết vía nhìn rõ là Châu Tuệ đang hát tình ca lúc nửa đêm ở dưới giường, cô ấy đã muốn phát điên. Trương Đình đập vỡ tan tành máy nghe nhạc của Châu Tuệ. Châu Tuệ cũng bức xúc, xông tới bóp cổ Trương Đình.

Các chị em thấy tình hình không ổn, lũ lượt bật dậy. Hai cô nàng Tứ Xuyên luôn làm việc nghĩa không thể chùn bước, đứng về phía Châu Tuệ. Hai cô gái Trưng Khánh vốn muốn giúp Trương Đình, thế nhưng thiết nghĩ phải dựa dẫm Châu Tuệ để qua khỏi cửa ải mấy bài kiểm tra thi cử, nên đành đóng vai người hòa giải.

Trận chiến của phòng ký túc xá nữ cứ như vậy mà lắng xuống.

Châu Tuệ với tư cách con gái trần Hà Bắc tiêu chuẩn, sự thành thật, chất phát khiến cho cô không bao giờ có kẻ thù không đội trời chung. Thêm vào đó, ở phòng ký túc xá, về cơ bản, cô luôn sắm vai trâu già chịu thương chịu khó, nên các nữ sinh khác không có thành kiến gì với cô cho lắm. Điều duy nhất họ không vừa lòng về Châu Tuệ chính là, cô không lựa chọn đứng về bên nào cả, luôn ở phe trung lập.

Điều này khiến cho hai nhóm các cô gái “ót cay” phái Tứ Xuyên và phái Trưng Khánh đôi phần thất vọng. Thế nhưng thất vọng thì thất vọng, năm người đều là hoa đã có chủ, chuyện tranh đấu vì Vương Huy của những ngày thuở ban đầu đã quên sạch đến tận chín tầng mây từ lâu.

Họ từng hận Vương Huy, khoảng Thời gian một năm kia, hết viết thư tình lại đến gửi thư tình, rồi lại đốt thư tình. Điều này khiến mấy cô nàng “ót cay” không thể chịu đựng nổi, cuối cùng họ quyết định lựa chọn tỏ lớp khác.

Mà lúc này, người duy nhất ôm mộng tưởng về Vương Huy chính là Châu Tuệ. Một năm qua đi, Châu Tuệ đã chứng kiến nỗi khổ sở khi ngày ngày Vương Huy phải đấu tranh vật lộn với mớ thư tình.

Cô từng có ý định bỏ cuộc, từng muốn tiếp nhận những nam sinh theo đuổi mình trong những khoảng khắc cô đơn lạc lõng. Thế nhưng trái tim cô vẫn mạnh mẽ, kiên định và tin tưởng rằng, ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ của Vương Huy chính là bài hát dành cho mình.

Không sai, cậu ấy chắc chắn là hát cho Châu Tuệ tôi nghe, chỉ có Châu Tuệ này mới hiểu được hương vị của tình yêu đang tuôn trào trong bài hát đó.

Châu Tuệ quyết định dẫn Vương Huy đến bờ sông Trường Giang ngắm phong cảnh, chữa lành vết thương.

Nước sông Trường Giang cuộn cuộn chảy về phía đông. Cô hi vọng bọt sóng có thể cuốn hết đi được những tâm tư, những ưu phiền của Vương Huy.

Nhưng Vương Huy cứ thu mình trong phòng ký túc xá, không chịu ra ngoài. Bất đắc dĩ, Châu Tuệ đành phải lấy hết dũng khí xông vào phòng ký túc xá nam, kéo Vương Huy đến bên bờ Trường Giang. Khi đó, nhóm người Phùng Tùng nhìn thấy Châu Tuệ vừa lúi vừa kéo Vương Huy, tất cả đều ngăn người vì kinh ngạc.

Châu Tuệ hát về phía họ: “Đây là nhiệm vụ mà cô Thái giao cho, nếu không cứu được cậu ấy các cậu cũng sẽ bị xử lý, phải không?”.

Cứ như thế, dưới sự lôi kéo mạnh mẽ của Châu Tuệ, dưới sự đùn đẩy dai dẳng bền bỉ của năm anh em Phùng Tùng, Vương Huy đã đến bên bờ Trường Giang của Trùng Khánh.

Vương Huy đến bên bờ Trường giang ngồi liên cả buổi chiều. Cuối cùng, nhóm Phùng Tùng không chịu đựng thêm được nữa, từng người rời khỏi.

Bên bờ Trường Giang, mặt trời dần khuất bóng, chỉ còn lại Châu Tuệ và Vương Huy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2.2

Châu Tuệ ngắm cảnh mặt trời lặn xuống dòng sông Trường Giang, nói như tự tình: “Vương Huy, tớ đọc diễn cảm cho cậu nghe ca khúc Bài ca Trường Giang nhé!”.

Vương Huy hai tay ôm đầu, không muốn đếm xỉa gì đến Châu Tuệ nữa.

Châu Tuệ hít một hơi thật sâu, giọng đọc diễn cảm từ từ cất lên.

Bài ca Trường Giang

Sông từ núi tuyết tới

Nước triều mùa xuân

Chính là phong thái của dòng sông

Sông chảy về Biển Đông

Con sóng lớn thể hiện khí phách của dòng sông

Sông dùng dòng sữa tươi ngọt ngào để nuôi sống bao người

Châu Tuệ say sưa đọc diễn cảm, Vương Huy ngẩng đầu lên, ngo ngắc nhìn vòng một của Châu Tuệ, lạnh giọng nói: “Con sóng(1) của cậu thật là lớn”.

(1) Vừa mang nghĩa là sóng, được dùng để chỉ ngực phụ nữ.

Châu Tuệ nhìn Vương Huy bằng ánh mắt khó hiểu: “Cậu vừa nói gì cơ?”

Vương Huy nói: “Tôi nói, con sóng của cậu thật là lớn, mấy anh bạn trong phòng ký túc của tôi đều gọi cậu là cô nàng sóng lớn”.

Châu Tuệ ngo ngắc nhìn Vương Huy, đứng một phút mười giây sau, Châu Tuệ mới tỉnh ngộ. Cô run lên vì tức giận, chỉ tay vào Vương Huy: “Cậu là đồ lưu manh thói tha, các cậu đều là đồ lưu manh thói tha!”.

Châu Tuệ quay người, giận dùm dùm, bỏ chạy.

Vương Huy cười khúc khích như kẻ ngốc.

Màn đêm buông xuống, thuyền đánh cá trên sông Trường Giang đã lên đèn.

Vương Huy nhìn ngọn đèn thuyền đánh cá nhấp nháy trên sông, rung rung nước mắt, hát lên ca khúc Tiếng sông vẫn như xưa của Mao Ninh.

”Mang theo ngọn đèn trên con thuyền chài, để nó sưởi ấm đôi mắt tôi, lưu giữ một mối chân tình, để nó neo đậu bến Phong Kiều.

Tôi bắt lợc, bởi đã xa cách mối tình ấy.”

Vương Huy hát tới đây, tâm trạng anh đã hoàn toàn suy sụp, lệ chứa chan nhòe nhoẹt nơi đáy mắt.

Lúc này, Châu Tuệ đứng sau anh, cất giọng lạnh lùng nói:“ Cậu có thể sĩ nhục, chế giễu tôi, nhưng tôi không thể không cứu cậu“.

Vương Huy nổi hứng làm thơ:

Tôi ở đầu Trường Giang

Yến ở cuối Trường Giang

Ngày ngày nhớ nhưng lại không gặp được Yến

Uống chung một dòng nước Trường Giang.

Châu Tuệ káo Vương Huy đứng dậy:“ Đọc xong những bài thơ tình nhảm nhí này, có thể giải quyết được chuyện thất tình sao? Thất tình là phải uống rượu! Đi! Tôi đưa cậu đi uống rượu giải sầu!“.

Châu Tuệ kéo Vương Huy đến quán lẩu của lão Dương ở Dương Gia Bình, quận Cửu long Pha, Trùng Khánh.

Vương Huy thử người nhìn nồi lẩu nghi ngút khói. Châu Tuệ cầm chai bia Sơn Thành lên, uống ừng ực ừng ực từng ngụm lớn, thở ra một hơi:“Có giỏi thì uống như tôi đây này!“.

Vương Huy ngậy ngốc nhìn Châu Tuệ cùng chiếc vỏ trống rỗng trong tay cô.

Vương Huy cũng cầm chai bia lên, uống ừng ực ừng ực từng ngụm lớn.

Chín giờ bốn mươi phút tối, Vương Huy đưa Châu Tuệ, người say xỉn đến độ không biết trời đất là gì về ký túc xá nữ. Bà Trần trông coi ký túc xá không cho Vương Huy lên, Vương Huy đành để nhóm người Trương Đình khiêng Châu Tuệ lên phòng.

Nhóm người Trương Đình không ngờ cô có thể uống say bí tỉ như thế. Khi Châu Tuệ ôm Trương Đình nói muốn kết nghĩa kim lan, Trương Đình bắt đầu trở nên dịu dàng.

Mặc dù thời gian trước có khúc mắc với Châu Tuệ, song, là một cô gái Trùng Khánh tiêu chuẩn, Trương Đình có tính cách điển hình của cô nàng “ớt cay”, vẻ ngoài đanh đá, nhưng nội tâm lại rất dịu dàng. Trương Đình làm việc nghĩa không chùn bước, quét dọn bãi” chiến trường” của Châu Tuệ bày ra.

Nhưng đêm ấy, Châu Tuệ đã hoàn toàn trở thành một điển hình trong đám sâu rượu nữ. Cô không những hét gào ầm ĩ, mà còn bắt nhóm người Trương Đình phải hát ca khúc Cô nàng nơi trần nhố.Nhóm Trương Đình phải thỏa mãn ước ao của Châu Tuệ.Kết quả, phòng ký túc xá của cô khiến mấy ô nàng phòng bên cạnh phen nản không ngớt. Cuối cùng, cả hai phòng ký túc xá đã bùng nổ trận chiến giữa các cô nàng “ớt cay” kịch liệt nhất trong lịch sử.

Châu Tuệ đánh một nữ sinh phòng bên bầm dập hết cả mặt mũi.

Châu Tuệ nhận được hình phạt nghiêm khắc nhất trong cuộc đời, bãi chức lớp phó học tập, viết bản kiểm điểm.

So với hình tượng nữ sâu rượu của Châu Tuệ, thì sau khi Vương Huy uống say, ngược lại, đã được giải thoát. Anh đã thay đổi phong cách khóc lóc nỉ non của Lâm Đại Ngọc mọi ngày, chuyển thành mắng chửi như tác nước, nào là Cố Tiểu Yến là tiện nhân, nào là tiện nhân không xứng đáng được anh yêu thương. Vương Huy mắng chửi mủi mủi đôi tổ tông của Cố Tiểu Yến một lượt. Cuối cùng, đêm ấy, Vương Huy quả thật đã mắng chửi đến độ sáng khoái.

Sau cùng, nhóm Phùng Tùng đã rút ra được một kết luận mang tính lịch sử: Tên sĩ tình Vương Huy cuối cùng đã hiểu ra được vấn đề.

Đại hội kiểm điểm sâu sắc của Châu Tuệ bắt đầu từ lúc hai giờ chiều ngày Chủ Nhật. Cô Thái nghiêm khắc yêu cầu cả lớp phải tham gia. Đây là buổi họp lớp đầy đủ thành viên nhất trong lịch sử Chứng Khoán 9901.

Đại hội kiểm điểm sâu sắc của Châu Tuệ diễn ra từ hai giờ đến bốn giờ.Trong hai tiếng đồng hồ này, Châu Tuệ đã huy động hết tài năng viết văn của mình để viết lên bản kiểm điểm chứa chan tình cảm,thấm đẫm nước mắt, chúng ta có thể chọn một đoạn.

Chúng em từ khắp mọi miền đến với Trùng Khánh, chúng em tổ hợp thành một đại gia đình. Chúng em là anh em như chân với tay. Em yêu gia đình này, yêu các anh chị của em. Em khẩn cầu mọi người cho em một cơ hội, để em được ở lại đại gia đình này. Nếu không có mọi người, cuộc đời của em là cuộc đời không hoàn mỹ, một cuộc đời có vết nhơ.

Em với tư cách là lớp phó học tập, không đặt tâm tư vào chuyện học hành,lại say rượu gây chuyện.Em có lỗi với cha mẹ, có lỗi với các bậc phụ lão hương thân nơi quê nhà, có lỗi với cả thành phố núi xinh đẹp này. Em càng có lỗi với cô Thái, với anh chị em của em hơn.

Châu Tuệ đã khiến mọi người phải mất mặt.

em xin thề, sẽ không uống dù chỉ một giọt rượu. Nếu em uống rượu, mọi người hãy quăng em xuống sông Trường Giang, em không oán trách, không hối hận.

Kiểm điểm đến mức này, cô Thái không còn gì để nói. Cô Thái liền đọc lại một lượt quy tắc của trường học.

Phùng Tùng và Trương Đình ở dưới bậc thềm thì to nhỏ. Hai người thềm thì một hồi lâu, cuối cùng rút ra một kết luận mang tính lịch sử: Trong toàn bản kiểm điểm của Châu Tuệ, không nhắc đến Vương Huy dù chỉ một lần. Có thể dễ dàng thấy được, Châu Tuệ đã yêu thầm Vương Huy đến độ không có thuốc chữa.

Cô nàng “ót cay” Trương Đình quả thực không thể nhẫn nhịn nổi, viết một mảnh giấy nhỏ mang tính chất dọa nạt gửi cho Vương Huy: “Con trai của rùa(1), cậu bắt buộc phải đứng ra gánh vác trách nhiệm cho Châu Tuệ, nếu không tôi sẽ không khách sáo với cậu đâu!”.

(1) Phương ngữ, có nghĩa là đồ khôn.

Vương Huy nhìn thấy mảnh giấy này, không nhúc nhích, nói một cách chính xác, anh không hiểu thấu được hàm ý sâu xa của cụm từ “con trai của rùa” trong tiếng Trùng Khánh.

Cô Thái để cả lớp giờ tay biểu quyết bản kiểm điểm của Châu Tuệ. Kết quả, cả lớp, trừ Vương Huy ra, đều đồng loạt giờ cả hai tay tán thành Châu Tuệ.

Co Thái nói, nếu đa số cả lớp đều tán thành, vậy bản kiểm điểm của Châu Tuệ thông qua.

Nhưng lúc này, Vương Huy bỗng chậm rãi đứng dậy, nói chuyện này không liên quan gì đến Châu Tuệ, người cần phải kiểm điểm là bản thân anh.

Cô Thái nói: “Vương Huy, nếu em muốn kiểm điểm, vậy thì viết một bản nộp cho tôi, cuộc họp lần này của lớp kết thúc tại đây”.

Châu Tuệ đã vượt qua cửa ải khó khăn một cách thuận lợi.

Vương Huy thử người đứng dậy, sau đó ngồi phịch xuống, cứ như vậy, cứ như vậy Vương Huy ngồi đờ đẫn trong phòng học hai tiếng đồng hồ. Còn Châu Tuệ được nhóm Trương Đình hộ tống về ký túc xá, họ nói muốn an ủi Châu Tuệ.

Toàn thể chị em đã trang điểm cho Châu Tuệ, người vốn đang yên ổn từ trên xuống dưới, sau đó kéo cô đến Đài Kỷ niệm Giải phóng sầm uất nhất Trùng Khánh. Bên Đài Kỷ niệm có thêm một phong cảnh tươi đẹp, rực sáng.

Cả nhóm người Phùng Tùng đều chăm chú, chế giễu Vương Huy không phải là đàn ông đích thực, vào thời khắc nguy nan, anh nên học theo Đồng Tồn Thụy(1) ôm thuốc nổ, nhận hết trách nhiệm về mình sớm hơn mới phải.

(1) Một vị anh hùng của Trung Quốc, dùng thân mình gài mìn để phá hủy boong-ke địch.

Vương Huy tự biết mình đuối lý, anh nghĩ trước nghĩ sau, cảm thấy vẫn nên bày tỏ sự an ủi của mình đối với Châu Tuệ. Vì vậy, anh liền chạy ngay đến chợ nông sản Dương Gia Bình, mua cho Châu Tuệ một túi lê.

Túi lê(1) đó vừa đến được phòng ký túc xá của Châu Tuệ, thoát cái đã bị nhóm Trương Đình tiêu diệt gọn gàng sạch sẽ. Còn Châu Tuệ lại vô cùng buồn bực, bởi theo cô thấy, túi lê mà Vương Huy tặng kia còn mang hàm nghĩa khác. Hàm nghĩa đó có thể là, họ không thể có bắt đầu nhưng đã phải chia ly từ đây.

(1) Quả lê trong tiếng Trung Quốc có cách đọc là “lǐ”, đồng âm với từ “lǐ” trong “Fěnlǐ” (trong nghĩa chia ly, phân ly).

Con gái một khi yêu thầm một ai đó là đa nghi nhất. Kết quả, đêm ấy, Châu Tuệ lại mất ngủ, thức đến khi trời sáng. Cuối cùng, Châu Tuệ đã đưa ra một quyết định mang tính lịch sử: Nên quên Vương Huy đi thì hơn, bản thân cô đã quá mệt mỏi rồi!

Quãng thời gian đại học về cơ bản là ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, ăn ngủ rồi chơi, sau khi chơi lại gấp rút chuẩn bị cho kì thi. Vài tháng sau khi làm xong bản kiểm điểm, Châu Tuệ đã dồn toàn bộ tâm trí vào việc học. Từ đó về sau, cô nhận được một biệt hiệu càng khiến trời đất kinh ngạc, quỷ thần khốc thét hơn: Cô nàng siêu vòng một. Đương nhiên, biệt hiệu này chắc chắn là do Phùng Tùng, thiên tài trong việc đặt biệt hiệu cho người khác phát minh ra.

Sau khi Vương Huy phản chấn trở lại, liền trở nên vô cùng ác độc. Anh ngày ngày nguyên rùa Cổ Tiểu Yến đầu xi khói, miệng mọc mụn, mặt đầy nốt đậu. Cuối cùng, Phùng Tùng đã áp dụng hình tượng Dung ma ma ác độc trong bộ phim Hoàn Châu Cách Cách lên người Vương Huy, đặt cho Vương Huy một biệt hiệu mang cảm giác thời đại mới: Vương ma ma.

Đối với biệt hiệu này, Vương Huy không phản đối, cũng không phản cảm. Ngày ngày anh đều mơ thấy mình biến thành Dung ma ma, bè răng của kẻ bạc tình bạc nghĩa Cổ Tiểu Yến rơi đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 2.3

Nếu hỏi bạn trong quãng đời sinh viên, ngày bạn chờ mong nhất là ngày nào, chắc hẳn là bạn sẽ trả lời, đó là ngày được “mở mang tầm mắt”. Nhưng nhóm Phùng Tùng lại không nghĩ như vậy, bởi vì họ đều thuộc trường phái F.A.Họ không có bạn gái nên ngày mà họ chờ mong nhất lại là Đại hội Nguyên Đán của sinh viên. Ngày hôm ấy, họ có thể sử dụng quỹ lớp, tha hồ đập phá, ăn uống no say.

Đương nhiên Châu Tuệ cũng rất mong chờ ngày này, bởi vì trong những tháng này, cô sẽ biến thành Mai Siêu Phong(1). Cô không chỉ đọc hết những cuốn sách có liên quan đến chuyên ngành Chứng khoán, mà còn nghiền ngẫm, nghiên cứu cụ thể bách khoa toàn thư của Đề chế Anh.

Ôi, từ bỏ một mối tình, đó không phải một chuyện dễ dàng, thế nên, có một lời khuyên dành cho các em khóa dưới, khi các cậu ngồi trong phòng học, nhìn thấy một chị khóa trên có đeo một cặp kính dày cộp, đọc một chồng sách vô cùng chuyên chú, các cậu đừng bao giờ mơ tưởng chuyện theo đuổi chị ấy, bởi chị ấy đã yêu đương kiểu Platon(2) với sách vở rồi. Cho dù các cậu có nói mỗi cả miệng, vất óc tinh tế, lao vào như thiêu thân đi chăng nữa, cũng không có hy vọng gì đâu.

(1) Là một nhân vật không có thực trong Xạ Điều Tam Bộ Khúc của nhà văn Kim Dung, nổi tiếng với công phu Cừ âm bạch cốt trảo luyện từ Cừ âm chân kinh.

(2) Dạng tình yêu trong sáng, thuần khiết

Châu Tuệ muốn nhân buổi dạ hội này để bản thân hoàn toàn thư giãn, nhưng tính toán của cô đã hoàn toàn sai lầm. Không biết té bao thần kinh nghệ thuật nào của Vương Huy xảy ra sai sót, anh lại hát ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ một lần nữa với dáng vẻ thâm tình.

Đây là lần thứ hai Vương Huy biểu diễn ca khúc này. Lần này, Châu Tuệ cảm thấy bài Cô nàng nơi trần nhỏ có thêm tình cảm, sắc thái hoài cổ, càng khiến người ta muốn trở về nhà hơn. Châu Tuệ lại một lần nữa bị ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ của Vương Huy khiến cô ngây ngất. Nội tâm vốn bình tĩnh của cô trong nháy mắt bỗng giống như đoạn mở đầu của bộ phim Tây Du Ký, khi Tôn Hầu Từ từ khe đá nhảy ra. Mối tình thâm lặng trong nội tâm của cô còn chưa trôi qua hoàn toàn, mối tình lộ rõ ngoài ánh sáng đã cổ vũ cô, thúc ép cô phải đưa ra lựa chọn.

Sau Dạ hội Nguyên Đán, Châu Tuệ có vài lần nuôi ý định gọi điện thoại cho Vương Huy, hẹn anh cùng đi xem phim, nhưng mấy nữ quý đang chìm đắm trong tình yêu của phòng luôn độc chiếm điện thoại.

Châu Tuệ không chờ nổi, bèn chạy đến bên trạm điện thoại công cộng bên ngoài trường học, lấy hết dũng khí bấm số điện thoại phòng ký túc xá của Vương Huy, nhưng người nhận điện thoại lại là Phùng Tùng. Phùng Tùng vừa uống chút rượu, vô cùng mờ ám cầm điện thoại lên, phun ra một câu vô cùng thô thiển: “Chị vòng một khùng, muốn tìm tôi sao?”.

Lúc ấy, Châu Tuệ tức đến độ muốn nổ tung, cô cảnh báo, nếu Phùng Tùng còn gọi cô là chị vòng một khùng nữa, cô sẽ khiến cho anh ta không thể gánh vác nổi hậu quả. Nhưng Phùng Tùng lại nói trường học của họ là Đại học Công an, không phải là Đại học Hạ Môn, anh ta không sợ bị nữ sinh dọa dẫm.

Châu Tuệ giận đùng đùng, cúp điện thoại. Cô muốn đi dạo bên khe suối đào hoa ngoài trường học.

Lúc này, Vương Huy từ trong tiệm cắt tóc bước ra. Kiểu tóc lần này của Vương Huy càng thời trang hơn, hợp thời hơn. Thực ra, sau khi Vương Huy tình ngộ đối với tình yêu, anh đã cắt đi mái tóc dài vốn có của mình, tạo thành kiểu tóc dựng đứng. Kiểu tóc lần này của anh vừa được vuốt gel tóc, khi thế càng thêm mãnh liệt. Trái tim Châu Tuệ bỗng đập dồn dập. Cô bước về phía Vương Huy.

Vương Huy đặc ý vuốt kiểu tóc mới của mình, dáng vẻ cứ như “thiên vương” đang tức giận. Châu Tuệ rụt rè bước đến trước mặt Vương Huy, vô cùng bình tĩnh nói một câu: “Vương Huy, cậu có thời gian đi xem phim không?”.

Vương Huy đang vuốt kiểu tóc mới của mình, bỗng sững người, nhìn Châu Tuệ bằng ánh mắt ngỡ ngàng: “Phim, phim gì cơ?..

Châu Tuệ nói: “Hội trường của trường chúng ta đang chiếu bộ phim Cha mẹ tôi do Trương Nghệ Mưu làm đạo diễn. Nhóm Trương Đình đã xem hết rồi, nghe nói cảm động lắm!”.

Vương Huy: “Cha mẹ tôi? Lại thể loại phim sầu não chứ gì!”.

Châu Tuệ: “Không sầu não đâu, cảm động lắm!”.

Vương Huy: “Vậy đi xem đi, dù sao tôi cũng rảnh”.

Vương Huy sai bước lớn về phía hội trường, Châu Tuệ vội vàng chạy theo.

Năm 1999, bộ phim Cha mẹ tôi của Trương Nghệ Mưu khởi chiếu. Năm 2000, Châu Tuệ và Vương Huy ngồi trong hội trường của trường đại học xem xong tác phẩm về nông thôn cảm động lòng người nhất của ông.

Sau khi xem xong, Châu Tuệ khóc, nước mắt làm nhòe tầm nhìn của cô. Cô tựa hồ nhìn thấy Chương Tử Di trên màn ảnh rộng đang biến thân thành chính bản thân cô. Sự kiên định đối với tình yêu ấy, khiến cô cảm động, nắm lấy tay Vương Huy.

Lúc này, Vương Huy cảm thấy vô cùng khó hiểu. Nói một cách chính xác, Vương Huy không am hiểu về cảm xúc của con người cũng như chuyên thương hoa tiếc ngọc cho lắm. Anh gạt tay Châu Tuệ ra, sau đó lạnh lùng nói: “Xem bộ phim như vậy cậu cũng khóc được. Cậu đúng thật chẳng có triển vọng gì cả!”.

Đó là buổi hẹn hò đầu tiên của Châu Tuệ và Vương Huy. Bộ phim kết thúc, Châu Tuệ nói: “Chúng ta đi ăn lẩu xiên que đi!”.

Vốn dĩ Vương Huy muốn về ký túc soi gương để tự ngậy ngất đắm say một chút đối với kiểu tóc mới của mình, nhưng cái bụng lại nói với anh rằng: “Người anh em, ăn no rồi tôi say mê cậu sau nhé!”.

Từ vòng xuyên Dương Gia Bình của Cửu Long Phá, Trùng Khánh rồi về phía Nam năm trăm mét, cách trường Nghệ thuật Trùng Khánh tiếng tăm lẫy lừng ba trăm mét đường thẳng, có một tụ điểm bày lẩu xiên que trong nồi nhỏ đặt trong một chiếc bàn trải dài đường đi. Tại đây, bạn có thể mặc áo không tay, chịu đựng tiết trời bốn mươi độ của Trùng Khánh để chiến đấu no say lẩu xiên que bên đường.

Lẩu xiên que còn được gọi là món súp nấu cay nóng. Nghe nói đây là khởi nguồn của tất cả các món lẩu. Ở thành phố Trùng Khánh này, ngoại trừ lẩu cao cấp sang trọng ra vẫn còn vô số những quán lẩu xiên que mọc quanh co ngoằn ngoèo trên đường núi này, mang những nét đặc sắc nhất của Trùng Khánh.

Đương nhiên, loại lẩu này không chỉ đặc sắc, mà nó còn là mối tình chân thành nồng thắm nhất của giới sinh viên Trùng Khánh. Nguyên nhân thì bạn biết rồi đấy, nó vừa rẻ, lại thoải mái. Châu Tuệ cầm một chiếc khay lên, lấy rất nhiều rau trên giá đồ ăn, hỏi: “Vương Huy, cậu thích ăn rau gì?”.

Lúc này, Vương Huy vẫn còn đang hí hoáy với kiểu tóc mới của mình, trong lúc lơ đãng không kịp suy nghĩ đến biệt hiệu kinh điển của Châu Tuệ, anh buông luôn một câu: “Cho tôi ít rau chân vịt(1) đi”.

(1) Trong tiếng Trung, cách đọc của rau chân vịt là “Bôcải”, đồng âm với từ “Bồ” mang nghĩa là sóng, ngực (vòng một).

Bà chủ quán vội vàng đáp: “Cháu à, chỗ chúng tôi không còn rau chân vịt”.

Vương Huy thờ ơ nói rau chân vịt là loại rau mà anh thích nhất khi ăn lẩu xiên que, sao cô chủ lại không chuẩn bị rau chân vịt. Anh đề nghị Châu Tuệ đổi quán khác. Bây giờ, anh mới chú ý đến khay rau mà Châu Tuệ đang bung trên tay. Cô có chút tủi thân, cúi đầu suy xét đến rau chân vịt và cuộc đời của mình.

Vương Huy đột nhiên ý thức được, anh từng dùng những từ “vòng một khủng” làm tổn thương Châu Tuệ một lần, sao có thể xát muối lên trái tim Châu Tuệ một lần nữa! Anh vội vàng nói: “Thôi ăn ở đây đi”.

Châu Tuệ ngồi xuống trong tâm trạng vô cùng tủi thân, vô cùng nhục nhã, hổ thẹn. Cô dùng khay rau che đi vòng một của mình, cúi gằm đầu xuống. Giờ phút này, người cô hận nhất không phải là Vương Huy, mà là tên thích đặt biệt hiệu Phùng Tùng kia.

Từ sau khi tên chết tiệt kia đặt biệt hiệu “chị vòng một khủng” cho cô, những tin đồn kiểu như thế này đã truyền đến tai cô từ lâu.

Đặc biệt là Trương Đình, cô ấy luôn đào sâu nghiên cứu vòng một của Châu Tuệ. Trương Đình nói, bạn trai cô ấy nói cô ấy là Công chúa Thái Bình(1), khiến cô vô cùng buồn bực và tổn thương. Trương Đình luôn cầu xin Châu Tuệ truyền thụ bí kíp để có vòng một đầy đặn, nở nang như vậy.

(1) Công chúa quá “bằng phẳng”.

Vốn dĩ vòng một lí tưởng là một chuyện đáng mừng khiến các cô gái lấy làm vinh hạnh, nhưng cô nàng nơi trấn nhỏ Châu Tuệ lại không nghĩ như vậy. Cô luôn cảm thấy người ta gọi “cô em vòng một khủng” chính là để làm nhục mình. Nhiều lúc, cô còn viết đơn khiếu nại điều này lên cô Thái. Nhưng suy đi tính lại, cô vẫn đành nhẫn nhịn, chỉ có thể nguyện rửa tên Phùng Tùng chết tiệt kỳ nào kỳ nấy đều thì không qua.

Quả nhiên, hai con cá mè một lứa Phùng Tùng và Vương Huy này đều phải học lại môn học bắt buộc là Chủ nghĩa Mác Lê-Nin.

Châu Tuệ buồn bực, cô gọi một chai rượu Sơn Thành. Vương Huy thấy Châu Tuệ định uống rượu, vội vàng giật lấy chai rượu. Anh nói Châu Tuệ không được uống, anh uống. Châu Tuệ ngồi nhìn.

Là một thanh niên trai tráng vùng Sơn Đông, tửu lượng của Vương Huy có thể đuổi kịp Võ Nhị Lang trong hào hán Lương Sơn. Thế nhưng hôm nay, tâm trạng của Vương Huy không được tốt. Sau khi uống hết sáu chai, Vương Huy đã say bí tỉ, nói: “Quả thực là tôi thích ăn rau chân vịt, thích từ nhỏ. Thật đấy, mẹ tôi thường nấu rau chân vịt cho tôi ăn”.

Có lẽ Vương Huy muốn dùng câu nói này để giải thích cho điều gì đó, nhưng Châu Tuệ lại cảm thấy vô cùng bối rối. Cô cứ che ngực của mình mãi, cầu mong ăn nhanh cho xong bữa.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Câu nói của Vương Huy đã truyền đến tai cô chủ quán. Cô chủ có chút áy náy, chạy cả một dặm đường núi, cuối cùng mang về cho Vương Huy một rổ rau lớn. Cô chủ nhìn Vương Huy bằng ánh mắt vô cùng áy náy: “Chàng trai à, hai cháu từ ngàn dặm xa xôi đến Trùng Khánh học, chắc chắn rất nhớ nhà, nhớ mẹ! Rau chân vịt tôi đã đi xin giúp cho cậu đây, cậu ăn đi nhé!”.

Cứ như vậy, một rổ rau chân vịt xanh non được đặt trước mặt Vương Huy. Giờ phút này, bầu không khí bỗng trở nên mờ ám. Cô em vòng một khùng ngồi phía đối diện, rau chân vịt ở ngay trước mắt, Vương Huy có nên ăn hay không, đáp án là thể khẳng định.

Vương Huy đã ăn, hơn nữa còn ăn vô cùng sạch sẽ, uống cũng vô cùng nhiều. Vương Huy nhìn thấy hình bóng của mình thông qua cô chủ quán lẩu, thế nên, anh vô cùng nhớ nhà. Hơn nữa, cô chủ quán lẩu còn nói không lấy tiền rau chân vịt, đây là món quà tặng cho đôi tình nhân bọn họ.

Bạn xem, các cô chủ quán lẩu nhiệt tình, đương nhiên rồi, không những chỉ có cô chủ quán lẩu này nhiệt tình, mà các cô các bác người Trùng Khánh đều rất nhiệt tình, nhiệt tình đến độ khiến bạn tưởng rằng đây là nhà của mình.

Ăn hết rau chân vịt, Vương Huy đã uống say. Châu Tuệ được giải thoát, còn cô chủ quán lẩu xiên que lại cười đến biến dạng cả mũi, bởi vì Vương Huy trong cơn say mềm nói muốn nhận cô chủ làm mẹ nuôi. Kết quả, cô chủ quán cùng Châu Tuệ đã hợp sức dìu Vương Huy về phòng ký túc xá.

Đêm ấy, Vương Huy nằm giường trên đã nôn cả vào mặt Phùng Tùng nằm giường dưới.

Đêm ấy, Phùng Tùng và Vương Huy đánh nhau một trận.

Đêm ấy, Châu tuệ lại mất ngủ.

Đêm ấy, Trùng Khánh đổ mưa lớn.

Đêm ấy, Trương Đình dẫn bạn trai về ký túc xá.

Đêm ấy, Châu Tuệ phơi phới sắc xuân tình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 2.4

Trùng Khánh sau một đêm, Phùng Tùng và Vương Huy đã làm hòa, còn Trương Đình lại vô cùng đen đui. Cô ấy và bạn trai bị bà quản lý ký túc xá bắt được ngay tại trận. Cứ như thế, Trương Đình chỉ có thể cầu xin Châu Tuệ viết kiểm điểm giúp mình.

Vì tình nghĩa chị em, Châu Tuệ đành viết bản kiểm điểm hơn mười nghìn chữ, còn rủ các chị em khác cùng nhau cầu xin cô Thái tha cho Trương Đình. Đương nhiên, hai cô nàng Tứ Xuyên sẽ không thêm giúp đỡ Trương Đình. Còn Trương Đình lại một mực hoài nghi rằng có phải hai người kia đã bán đứng mình hay không.

Trương Đình nghiêng răng nghiêng lợi nói, cô ấy nhất định phải chiến đấu với hai cô nàng kia đến cùng. Trong ký túc xá nữ, chuyện cậu tranh tôi đấu kiểu Chân Hoàn(1) này đã khá phổ biến, song, điều khiến Châu Tuệ buồn bực nhất là, cô đã quen với kiểu tranh đấu này, nhưng không quen nổi với việc nằng chừ kinh điển giữa tiếng Tứ Xuyên và tiếng Trùng Khánh. Điều này khiến Châu Tuệ nghe mà đầu óc như bị mây mù che phủ, cứ như đỉnh núi Tấn Vân, thoát ẩn thoát hiện.

(1) Chân Hoàn: Xây dựng dựa trên hình tượng Hi quý phi của nhà Thanh. Chân Hoàn từ một thiếu nữ hiền lành, không màng danh lợi, thế sự, dưới sự hãm hại của những thế lực hiểm ác trong chốn thâm cung đã buộc phải trở nên tàn nhẫn, quyết đoán để tự cứu mình.

Trường học tổ chức cho các lớp đi du lịch, nơi họ đặt chân đến đầu tiên là núi Tấn Vân thuộc Bắc Bộ. Núi Tấn Vân còn có tên gọi khác là Tiểu Nga Mĩ, thiên nhiên tươi đẹp, lãng mạn vô cùng.

Quãng thời gian đại học, hình thức du lịch tập thể rất dễ nảy sinh tình yêu. Châu Tuệ rất chờ mong chuyến đi du lịch này, bởi vậy mà cô cố ý trang điểm cho mình thêm phần “Tây”. Kiểu “Tây” này không phải là Tây trong Thập Lý Dương Tràng(1) của Thượng Hải xưa, mà là tiến thêm một bước nhỏ trong phong cách của cô nàng “ót cay” Trùng Khánh Trương Đình kia.

(1) Khu vực tô giới của Thượng Hải Xưa có nhiều người nước ngoài, hàng hóa nước ngoài.

Một bước nhỏ này, khiến Châu Tuệ thu hút được rất nhiều sự chú ý. Vương Huy tựa như cố ý vô tình liếc nhìn Châu Tuệ một vài lần. Châu Tuệ như mở cờ trong bụng, cũng cố ý vô tình đến gần Vương Huy.

Dưới sự hun đúc của giang sơn nhiều đóa hoa xinh đẹp như thế, đoán chừng là Vương Huy đã quên sách Cổ Tiểu Yến. Đại để là, anh và Châu Tuệ trên đường lên núi đã bắt đầu liếc mắt đưa tình với nhau. Lên đến đỉnh núi, hai người dường như đã xác định quan hệ yêu đương.

Họ cùng nhau ngắm phong cảnh tươi đẹp trên núi Tấn Vân, lén lút chạy đến một bên rồi nắm lấy tay nhau. Giờ phút này, Châu Tuệ đã trở thành chim hoàng yến trong câu chuyện tình yêu của họ. Cô lẳng mạn bay trên núi Tấn Vân. Sau khi bay đến bên một cây đại thụ, họ kinh ngạc phát hiện ra rằng, Trương Đình và Phùng Tùng đang hôn nhau cuồng nhiệt tại đó. Hai người hôn nhau chăm chú đến quên cả đất trời, hôn đến độ củi khô bốc lửa, hôn đến độ khiến người ta nghẹt thở.

Điều càng khiến Châu Tuệ và Vương Huy nghẹt thở hơn là, Trương Đình và Phùng Tùng đã phát hiện ra họ. Châu Tuệ vội vàng kéo Vương Huy bỏ chạy.

Yêu đương thời đại học, về cơ bản là kiểu yêu đương không thực sự nghiêm túc cho lắm, có thể nói là sự đan xen giữa nghiêm túc và không nghiêm túc. Đối với Trương Đình mà nói, cô ấy cũng khá nghiêm túc, nhưng quả thực cô ấy không thể chống đỡ nổi những lời ngon tiếng ngọt vô cùng thiếu nghiêm túc của Phùng Tùng. Thế nên, Trương Đình đã ngoại tình.

Đối với sinh viên đại học thời đại mới, nói là ngoại tình có phần trầm trọng, nói một cách nhẹ nhàng, thì Trương Đình đã phạm sai lầm mang tính kịch tính. Nhưng cô gái “ót cay” Trùng Khánh trước giờ dám làm dám chịu, sau màn hôn nhau cuồng nhiệt ở núi Tấn Vân, cô ấy đã chia tay bạn trai, kết đôi với Phùng Tùng.

Còn Châu Tuệ và Vương Huy cũng trở thành một đôi, nhưng chuyện kết đôi của họ và cặp đôi kịch tính kia, vẫn có khác biệt về bản chất. Trong lòng Châu Tuệ nhận định Vương Huy là bạn trai mình, còn Vương Huy ngoài mặt coi Châu Tuệ là bạn gái, song, trong thâm tâm anh vẫn không quên được Cố Tiểu Yên.

Chúng ta có thể lấy một ví dụ mang tính lịch sử. Vương Huy giống như Tĩ Can bị Trụ Vương moi tim. Tĩ Can ngốc nghếch gặp được một người phụ nữ nông thôn ngốc nghếch, kết quả là một câu: Rau không có tim⁽¹⁾ của nông phụ đã khiến Tĩ Can phải chết.

(1) Trong tiếng Trung, cụm từ “rau muống” có thể dịch là rau không có tim.

Vương Huy may mắn hơn Tĩ Can ở chỗ, Châu Tuệ mà anh gặp vô cùng dịu dàng, hiền lành, hiểu lòng người. Châu Tuệ tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như người không có tim thì sống thế nào, khiến người ta chết vì tức mà không được đền mạng giống như người đàn bà cay độc nhất lịch sử Trung Quốc đời nhà Thương kia.

Châu Tuệ cùng Vương Huy ngắm mặt trời lặn trên sông Trường Giang, ngắm phong cảnh trên Đài Kỷ niệm Giải phóng ở Triều Thiên Môn ngắm gốc cây, ở gốc cây ngắm Triều Thiên Môn. Đại để, Châu Tuệ muốn để Vương Huy vun xới ruộng rau tình yêu trong lòng anh dưới phong cảnh tươi đẹp.

So với tình yêu của Châu Tuệ và Vương Huy, thì tình yêu của Phùng Tùng và Trương Đình chính là tình yêu tiết hoóc môn khát khe nhất của sinh viên đại học.

Cha của Phùng Tùng là người Tứ Xuyên, mẹ anh ta là người Trùng Khánh. Vương Huy cảm thấy, Phùng Tùng có phong cách của người lai Tứ Xuyên.

Thực ra, vốn dĩ Trùng Khánh và Tứ Xuyên là Tứ Xuyên lớn. Sau này, khi Trùng Khánh tách ra thành hai thành phố trực thuộc Trung ương, cạnh tranh về phong vị Tứ Xuyên giữa hai vùng trở nên mờ hồ. Không tin, bạn có thể hét lớn một tiếng ở Đài Kỷ niệm Giải phóng rằng “Người Tứ Xuyên có lên!” xem. Tôi đoán chừng sẽ có rất nhiều bà cô Trùng Khánh dùng ánh mắt cay độc để thiêu cho bạn thừa sống thiếu chết, Cảm giác này giống như bạn hét một tiếng “Đội Thiên Tân có lên!” ở sân vận động Công Nhân Bắc Kinh vậy. Đàn ông Bắc Kinh sẽ nhỏ nước miếng dìm cho bạn thừa sống thiếu chết!

Tóm lại, Phùng Tùng mang trong mình đầy đủ phong cách tốt đẹp của người Tứ Xuyên và người Trùng Khánh, hào phóng, không so đo vặt vãnh, muốn đùa cợt với ai thì đùa, muốn đặt biệt hiệu cho ai thì đặt, quan trọng nhất là, anh ta có phần “người no không biết cái đói của kẻ đói”.

Trong phòng ký túc xá nam, cách tốt nhất để phóng thích hoóc môn đó chính là xem phim “cấp ba”[”]. Độ nhiệt tình của việc xem phim “cấp ba” được quyết định bởi các bạn phòng ký túc xá ở vào giai đoạn nào, đã được mở mang tầm mắt hay chưa.

Đối với Phùng Tùng mà nói, anh ta chắc chắn là nằm ở giai đoạn sau khi được mở mang tầm mắt. Trước khi anh ta giành được Trương Đình, anh ta được được xem là đại vương phim ảnh khét tiếng của cả tầng. Ngay cả ông chủ bán đĩa phim ở cổng trường, vừa nhìn thấy anh ta tới, là vô cùng tự giác đưa những bộ phim mới nhất mà bản thân đã cất giữ cho anh ta.

Đương nhiên, năm 2000, sinh viên đại học muốn xem phim “cấp ba” là phải bỏ ra số tiền của năm bữa ăn. Dù sao thì thời bấy giờ, mạng Internet là một thứ mới mẻ, họ không được như những cậu em bây giờ, dùng anh Xunlei⁽¹⁾ là có thể dạo một vòng quanh Tokyo.

(1) Tên một phần mềm xem phim của Trung Quốc.

Đêm ấy, Phùng Tùng và Trương Đình tiến hành một lần nữa ở nhà nghỉ. Sau khi xong chuyện, họ cùng nhau đi ăn lẩu xiên que. Đoán chừng lần này Phùng Tùng vô cùng sáng khoái, anh ta uống ba chai bia, lao đảo bước về phòng kí túc.

Vừa nhìn thấy các anh em đang thưởng thức tiết mục biểu diễn của mấy cô em diễn viên xinh đẹp, Phùng Tùng tự hào nói Trương Đình còn quyến rũ hơn mấy cô em diễn viên này nhiều. Thế là, các bạn cùng phòng kiêu hãnh lang sói lập tức tắt máy tính cổ vũ Phùng Tùng kể cho họ nghe về Trương Đình.

Phùng Tùng bắt đầu miêu tả “trận chiến” hoành tráng nhất của anh ta một cách sống động như thật.

Kể xong một lượt, Phùng Tùng lăn ra ngủ thoải mái, có cảm giác như tinh lực đã hao kiệt.

Phùng Tùng ngủ rất thoải mái nhưng mấy người anh em của anh ta lại không sao thoải mái cho được, bao gồm cả Vương Huy.

Tục ngữ nói đúng, người đàn ông dù vô tâm đến mấy cũng không ngăn nổi hoạt động tiết hoắc môn. Thế nên, cả đêm Vương Huy cứ trằn trọc mãi.

Vương Huy là người “ngoài lạnh- trong nóng”, anh bắt đầu mừng rỡ trông ra Châu Tuệ, nhưng cho đến khi trời sáng anh lại mơ tưởng đến Cố Tiểu Yến. Cứ như vậy, Vương Huy mơ thấy mình đã làm “chuyện ấy” cùng Cố Tiểu Yến.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2.5

Phùng Tùng sau một đêm ngủ ngon, nhóm bạn cùng phòng đã đặt cho anh ta một biệt hiệu vô cùng đặc sắc: Phùng “ba bao”.

Bạn Phùng “ba bao” nhận được biệt hiệu này, không những không cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại, còn lấy đó làm niềm vinh hạnh. Anh ta cổ vũ Vương Huy nhanh chóng tiến hành cùng với Châu Tuệ. Anh ta còn đưa một chiếc “áo mưa” cho Vương Huy, dạy Vương Huy phương pháp sử dụng.

Vương Huy vốn muốn ném trả “áo mưa” cho Phùng Tùng. Nhưng anh nghĩ, nếu quả thực muốn tiến hành cùng Châu Tuệ, bắt buộc phải chuẩn bị “áo mưa”. Song, anh không có nổi dũng khí đi ra hiệu thuốc mua thứ đồ đó.

Thế nên, Vương Huy đã nhét “áo mưa” của Phùng Tùng vào túi.

Phùng Tùng nói, đợi Vương Huy tiến hành “chuyện ấy” với Châu Tuệ xong, hai người có thể trao đổi kinh nghiệm cho nhau. Vương Huy cảm thấy Phùng Tùng quá vô liêm sỉ, quả thực cực kì vô liêm sỉ.

Châu Tuệ hẹn Vương Huy đến bên bờ Trường Giang ngắm cảnh. Vương Huy vui vẻ nhận lời.

Dòng Trường Giang đắp mình lên buổi hoàng hôn. Cô gái thuần khiết Châu Tuệ nhìn nước sông Trường Giang, ngắm mặt trời đỏ rực từ từ lặn xuống, tinh thần hưng phấn, quay sang Vương Huy hỏi: “Có cảm giác thiên trường địa cử không?”.

Vương Huy đang bốc hỏa toàn thân. Anh nhìn Châu Tuệ bằng vẻ mặt vô cùng si mê đắm đuối. Ánh mắt anh khiến trái tim của Châu Tuệ như con hươu tung tăng chạy nhảy.

Đương nhiên, tim đập tắt sẽ khiến cho lồng ngực đập, đối với cô nàng vòng một khủng như Châu Tuệ mà nói, vào giây phút này. Ngực của cô như đang run rẩy.

Châu Tuệ nhắm mắt lại, chờ mong Vương Huy sẽ dành cho mình một nụ hôn nồng nàn, nụ hôn đầu tiên của cuộc đời cô,

Thế nhưng, khi thấy Châu Tuệ nhắm mắt lại, Vương Huy lại chỉ chăm chú vào vòng một của Châu Tuệ, thậm chí còn hôn cuồng nhiệt lên đôi bờ môi đỏ ửng.

Châu Tuệ sợ ngây người, sững sờ nhìn Vương Huy như con sói đói vồ mồi, say xưa du ngoạn trên cơ thể mình.

Vương Huy chợt tháo áo trong của Châu Tuệ ra, hành động này của anh khiến Châu Tuệ vô cùng khiếp sợ.

Châu Tuệ lồm cồm đứng dậy, chỉnh lại trang phục của mình. Cô nhìn Vương Huy bằng vẻ mặt thần thờ: “Anh muốn làm gì vậy?”.

Vương Huy ngơ ngàng nhìn vào Châu Tuệ, chưa thỏa mãn nói: “Anh muốn em”.

Vương Huy lồm cồm đứng dậy, bỏ nài vào Châu Tuệ, lòng như lửa đốt, bắt đầu tiến tới xâm phạm lãnh thổ.

Anh run rẩy lấy “áo mưa” ra, Châu Tuệ nhìn thấy thứ đồ kia, cuối cùng cũng bùng tỉnh.

Cô đẩy Vương Huy ra, chạy ra một góc xa, nhìn Vương Huy bằng ánh mắt tức giận: “Có phải anh muốn làm chuyện ấy với em thôi không?”.

Vương Huy cầm lấy “áo mưa”, thờ dốt nhìn Châu Tuệ: “Đúng thế, sao vậy?”.

Nước mắt Châu Tuệ bỗng rơi xuống. Cô xoay người bỏ chạy.

Đây là lần chạy dọc bờ Trường Giang dài đằng đẵng nhất trong cuộc đời của Châu Tuệ. Trái tim cô bị nước sông Trường Giang cuốn cuộn vỗ đánh. Cô

chạy một mạch về ký túc xá, rúc mình trong chăn khóc rưng rức, hung hăng nhéo ngực của mình.

Giờ phút này, Châu Tuệ chán ghét vòng một của mình vô chừng. Cô cảm nhận một cách sâu sắc cảm giác có tảng đá lớn đè xuống ngực mình, đau đớn, ê chề.

Vương Huy tức giận ném chiếc “áo mưa” kia xuống sông Trường Giang.

Màn đêm buông xuống, anh cụt hứng quay về trường học.

Lúc anh đi đến vòng xuyên Dương Gia Bình thì bị một bà chị lãng lư kéo giật lại: “Anh chàng đẹp trai, vào đây chơi đi, mấy em gái ở đây đều ngoan hiền lắm!”.

Vương Huy ngẩng đầu nhìn, nơi đó là một hộp đêm khá cao cấp. Anh đẩy bà chị kia ra, sải bước lớn về phía trước. Sau khi đi qua vòng xuyên Dương Gia Bình, anh mở ví tiền của mình ra, bên trong là tiền sinh hoạt cả một tháng anh vừa mới rút. Cuối cùng Vương Huy quay đầu, cúi đầu, bước thẳng vào hộp đêm.

Có “nhà triết học” từng nói rằng “Người xinh đẹp mới có thanh xuân, người không xinh đẹp chỉ có mụn trứng cá”. Thế nhưng, đối với người vốn đã rất đẹp như Vương Huy mà nói, thanh xuân của anh vẫn đầy mụn trứng cá.

Vương Huy được bà chị nhiệt tình kia dẫn đến một căn phòng nhỏ. Anh ngồi xuống ghế sofa trong tâm trạng không biết diễn tả thế nào, không biết phải làm sao.

Chẳng bao lâu sau, một bà cô già dẫn theo ba chị gái ra cho anh lựa chọn. Ba chị gái kia thấy Vương Huy cao ráo đẹp trai, ra sức chớp mắt quyến rũ về phía anh.

Bà cô già hỏi anh ưng ý cô nào. Vương Huy nhỏ giọng nói tùy, thế nào cũng được. Kết quả, một chị động tác nhanh nhẹn nhất đã ngồi xuống cạnh Vương Huy, ôm lấy cổ Vương Huy, cất giọng mờ ám: “Cậu em à, cậu rất đẹp trai đấy!”.

Cứ như vậy, Vương Huy và bà chị tên Tiểu Hà này đã được ở trong một gian phòng nhỏ. Chị Tiểu Hà chăm nắn tạo bầu không khí lãng mạn. Vương Huy nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức liên tưởng đến Trương Mạn Ngọc trong bộ phim Tân Long Môn khách sạn của Từ Khắc. Có điều chị Tiểu Hà hơn chị Trương Mạn Ngọc ở chỗ biết chăm nắn.

Chị ta nhìn Vương Huy bằng ánh mắt tình tứ, rõ ràng đang muốn nói với Vương Huy rằng: “Đêm nay chị sẽ là ‘con mồi’ của cậu, cậu nhóc, mau đến thưởng thức đi”.

Hai chai bia Sơn Thành đổ xuống bụng, lá gan của Vương Huy cũng to dần lên. Tay anh bắt đầu vuốt ve đôi chân trắng như tuyết của chị Tiểu Hà.

Lúc này, chị Tiểu Hà bắt đầu nhập cuộc. Chị ta nhìn Vương Huy bằng vẻ mặt thỏa mãn: “Anh chàng đẹp trai, giá của chị là ba trăm tệ. Chị đây trước đây chưa từng hạ giá bao giờ. Hôm nay, cậu khiến cho chị thấy mình trẻ ra rất nhiều, chị giảm giá cho cậu, hai trăm tệ nhé! Đêm nay chị sẽ làm cho cậu bay bổng như lên tiên”.

Vương Huy không nói lời nào, vội rút hai trăm tệ trong túi ra. Chị Tiểu Hà nhanh chóng chặn cửa phòng lại, nhìn Vương Huy bằng ánh mắt mờ ám: “Chàng đẹp trai, chúng ta cùng chơi đùa ở đây đi. Nhỏ tiếng chút nha!”.

Vương Huy bắt đầu cởi áo của mình ra. Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc phòng bên cạnh truyền tới: “Tôi chỉ uống rượu, chơi oản tù tì, tôi không bán thân”.

Sau đó gian phòng bên cạnh trở nên hỗn loạn. Vương Huy nghe thấy Trương Đình đang ở bên đó gào thét một cách rõ ràng: “Mày mà còn dám động vào bà, bà sẽ xử lí mày!”.

Lời dọa dẫm của Trương Đình không ngăn được cơn kịch tính của người đàn ông trung niên. Ông ta bỏ nhào vào người Trương Đình, Trương Đình hét lên: “Cứu tôi với, cứu tôi với!”.

Lúc này, Vương Huy không thể tiếp tục nghe thêm được nữa. Anh xông ra khỏi phòng, đập tung cửa bên cạnh, kéo ông già trung niên ra. Trương Đình khiếp sợ nhìn Vương Huy.

Người đàn ông trung niên hiển nhiên đã uống say, tay cuộn thành nắm đấm, nhào về phía Vương Huy.

Vương Huy lúi ông ta đến ghế sofa. Ông ta liền cảm chai đập về phía Vương Huy.

Lúc này, Trương Đình vội vàng kéo Vương Huy bỏ chạy. Hai người điên cuồng chạy ra khỏi hộp đêm.

Tên đàn ông kia dẫn người đuổi theo ở phía sau. Trương Đình và Vương Huy chạy một mạch tới bên bờ Trường Giang, núp sau tảng đá bên sông. Đám người kia không tìm thấy hai người họ, tức tối bỏ ra về.

Nửa đêm, Trương Đình và Vương Huy thấp thỏm núp sau tảng đá. Tới rạng sáng hai người đã ngồi trên tảng đá.

Nửa đêm hai người bị dọa đến kinh hồn bạt vía. Tới rạng sáng, hai người bối rối không biết phải làm sao.

Nước sông Trường Giang vẫn con sóng này nối tiếp con sóng khác. Ngọn đèn thuyền chài trên sông Trường Giang vẫn lập lờ khi mờ khi tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 2.6

Đến khi trời hửng sáng, Trương Đình chủ động mở miệng: “Tôi vừa đến đó làm được ba ngày, muốn dành dụng tiền mua đôi giày. Tôi không bán thân, tôi chỉ cùng người ta uống rượu, chơi oẳn tù tì”.

Vương Huy đã từng lĩnh hội bản lĩnh uống rượu chơi oẳn tù tì của Trương Đình. Đó là lúc cả lớp họ cùng tụ tập ăn uống. Trương Đình đã hạ gục năm nam sinh chỉ trong chốc lát, đương nhiên, bao gồm cả Phùng Tùng, người còn đang đi khắp nơi tìm mua phim “cấp ba” kia.

Vương Huy rụt rè hỏi: “Phùng Tùng không biết chứ?”.

Trương Đình hỏi lại Vương Huy: “Cậu ta biết thì sao? Cậu ta không biết thì sao? Tôi không có nghĩa vụ lập miếu thờ trung trình với cậu ta”.

Con gái Trùng Khánh trước giờ dám làm dám chịu, sống là phải yêu cái đẹp, đặc biệt là người đẹp Trùng Khánh như Trương Đình. Cô ấy xưa nay vẫn luôn dẫn dắt trào lưu thời trang của cả khoa Quản lý Kinh tế.

Trương Đình muốn kiếm một khoản thu nhập để nâng cấp cho mình thời trang hơn là chuyện có thể thông cảm. Thế nhưng Vương Huy lại muốn tìm một bà chị ở hộp đêm để giải quyết ham muốn của mình, vấn đề lớn này không thể thông cảm nổi.

Vương Huy ấp a ấp úng nói: “Tôi, chỉ là muốn uống chút rượu thôi”.

Trương Đình lấy chiếc “áo mưa” trong túi Vương Huy ra. Chiếc “áo mưa” này không phải là chiếc mà chú em Phùng Tùng đưa. Chiếc “áo mưa” ấy đã bỏ mạng nơi sông nước Trường Giang rồi. Đây là chiếc “áp mưa” mà trước khi tiến hành “chuyến ấy”, chị Tiểu Hà đã dúi cho Vương Huy.

Trương Đình nhìn Vương Huy bằng ánh mắt lạnh lùng: “Muốn ném mùi rồi chứ gì?”.

Vương Huy ấp a ấp úng nói: “Đâu, đâu có”.

Trương Đình cười khanh khách: “Tại sao cậu lại không đi tìm Châu Tuệ?”.

Vương Huy: “Cô ấy, cô ấy không đồng ý”.

Trương Đình: “Rốt cuộc là cậu có thích Châu Tuệ không?”.

Vương Huy: “Có, có chút cảm giác, chưa thể nói thích được”.

Trương Đình: “Có chút cảm giác gì?”.

Vương Huy: “Có chút cảm giác ảm áp”.

Trương Đình: “Chỉ có chút cảm giác ảm áp thôi, không có cảm giác ngày nhớ đêm mong sao?”.

Vương Huy: “Không, không có”.

Trương Đình: “Tôi hiểu rồi, cậu không hề thích Châu Tuệ, là Châu Tuệ yêu đơn phương”.

Vương Huy: “Trong lòng tôi vẫn là, vẫn là...”.

Trương Đình: “Chết tiệt! Cậu vẫn không quên được Cố Tiểu Yến phải không? Cố Tiểu Yến có điểm nào tốt? Cô ta đã đá cậu rồi, cậu còn nhớ nhưng cô ta như vậy, cậu là thằng ngốc à?!”.

Vương Huy: “Cái gì cơ?”.

Trương Đình: “Tôi nói cậu là kẻ ngớ ngẩn, đàn độn, cộng thêm ngu ngốc!”.

Vương Huy: “Ồ”.

Trương Đình: “Dám cùng tôi chơi bạn bè không?”.

Vương Huy: “Chơi gì cơ?”.

Trương Đình: “Ôi trời, cậu không hiểu tiếng Trùng Khánh thật là phiền phức! Cậu có muốn cùng tôi chơi trò yêu đương không?”.

Vương Huy nhìn Trương Đình bằng vẻ mặt ngạc nhiên: “Vậy Phùng Tùng phải làm thế nào?”.

Trương Đình: “Tôi đã muốn đá cậu ta từ lâu rồi. Cậu ta khiến tôi chán ghét lắm rồi!”.

Vương Huy: “Tại sao?”.

Trương Đình: “Bởi vì tôi phát hiện ra mình vốn không thích cậu ta. Hai chúng tôi ngoại trừ chút chuyện phòng the ra, chẳng có chuyện gì khác nữa”.

Vương Huy: “Tôi không thể yêu đương gì với cậu”.

Trương Đình: “Tại sao?”.

Vương Huy: “Phùng Tùng là anh em tốt của tôi”.

Trương Đình: “Anh em cái con khỉ! Tôi nói cho cậu biết, hiện giờ tôi đã không còn là bạn gái của cậu ta nữa rồi. Hiện giờ tôi không có bạn trai!”.

Vương Huy: “Tôi không thể làm mấy chuyện thất đức như vậy!”.

Trương Đình: “Cậu đừng lừa dối bản thân nữa đi! Đàn ông các cậu có ai là không ham muốn? Làm gì có ai thuần khiết nữa đâu!”.

Trương Đình xé chiếc “áo mưa” kia ra: “Cậu đã cứu tôi, tôi sẽ báo đáp cậu một lần. Tôi mới chỉ cùng với Phùng Tùng và bạn trai mới tình đầu làm chuyện đó. Tôi không phải loại người dễ dãi. Nếu cậu đã không thích Châu Tuệ, vậy thì tôi không thể làm gì tổn hại đến tình cảm của chị em chúng tôi. Cậu làm chuyện ấy với tôi, chúng ta sau này làm người yêu nhau đi”.

Vương Huy: “Không được, vậy sau này tôi làm sao học ở lớp này được nữa? Phải đối diện với Phùng Tùng thế nào?”.

Trương Đình: “Cậu sốt sáng làm quái gì? Tôi có thể vụng trộm cùng cậu”.

Vương Huy: “Vụng trộm thế nào?”.

Trương Đình: “Cứ bảo cậu ngốc nghếch, hóa ra đúng là ngốc nghếch thật. Chỗ của chúng ta là quận Cửu Long Pha. Chúng ta có thể đến quận Sa Bình Bá, quận Nam Ngạn. Bạn học sẽ không phát hiện ra chuyện của chúng ta đâu. Nhanh lên, trời sắp sáng rồi! Rốt cuộc là cậu muốn đi hay không?”.

Trời dần hừng sáng, Trương Giang bắt đầu trở nên tấp nập, Trương Đình và Vương Huy cứ như vậy mà quay về trường học.

Trương Đình bỏ tiết, ngủ nguyên một ngày. Vương Huy nằm xoài trên bàn ngủ hết một tiết Tài vụ Kế toán.

Châu Tuệ có phần áy náy nhìn Vương Huy. Cô lên đưa cho Vương Huy một mảnh giấy nhỏ: “Cho em một chút thời gian, sớm muộn gì em cũng sẽ thuộc về anh”.

Vương Huy cũng đáp lại Châu Tuệ bằng mảnh giấy nhỏ: “Xin lỗi, anh không phải là người thích hợp với em”.

Cứ như vậy, Châu Tuệ và Vương Huy chia tay trong thâm lặng.

Nhưng cuộc chia tay của Phùng Tùng và Trương Đình lại khiến đất trời phải kinh sợ, quỷ thần phải khóc thét.

Phùng Tùng cứ cố sống cố chết bắt Trương Đình phải cho mình một lý do. Lý do của Trương Đình là, dễ hợp dễ tan.

Phùng Tùng đã trở thành một Vương Huy thứ hai, cả ngày cầm đàn guitar của Vương Huy, đàn lên giai điệu khiến người ta khó nói thành lời. Đúng hơn là anh ta đang giữ thói ngang ngược với cây đàn guitar, chứ không phải là đang độc tấu giai điệu bài hát.

Nói tóm lại, Phùng Tùng “ba bao” từng khiến bạn bè ngưỡng mộ đổ kị nay đã trở thành một Phùng Đại Ngọc điển hình.

Phùng Tùng giống Vương Huy trong quá khứ, ngày một sa sút tinh thần. Còn Vương Huy lại phấn chấn tinh thần hơn trước. Anh lúc này cũng một mình lén lút chuẩn bị phòng ký túc xá, hơn nữa một khi đã chuẩn là chuẩn nguyên cả một ngày. Điều này khiến anh em trong phòng vô cùng khó hiểu.

Vương Huy đã thêu dệt lên một lý do. Anh nói anh đã kết hôn với một đồng hương Sơn Đông, học ở Đại học Trùng Khánh, Sa Bình Bá. Bạn bè đều nhìn ra được Vương Huy quả thực đã thay đổi khác trước rất nhiều. Tóm lại là, anh đã cởi mở hơn trước rất nhiều.

Sau khi Trương Đình chia tay Phùng Tùng, cô ấy thường xuyên hành động đơn độc. Cô ấy thêu dệt một lý do giống hệt Vương Huy, đã kết hôn với bạn học cấp ba ở Đại học Trùng Khánh.

Cứ như thế, Đại học Trùng Khánh trở nên nổi tiếng.

Sau khi chia tay với Vương Huy, Châu Tuệ đã sa sút tinh thần một thời gian. Cô đã viết lời ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ không biết bao nhiêu lần.

Không biết là nên vui mừng cho anh, hay âu sầu vì anh. Đành cứ thế để anh ra đi.

Em không hiểu, thật sự không hiểu. Tại sao em không thể từ bỏ?

Không nữa.

Tình yêu này một đời một kiếp!

Anh không thể hiểu.

Hơn nữa, Châu Tuệ còn viết những lời ca này lên bàn học trong giảng đường bậc thang. Từ đó về sau, trường Cao đẳng Công nghiệp Trưng Khánh đã lưu giữ lời trích dẫn trên bàn học của Châu Tuệ.

Trong trường đại học, kiểu trích dẫn như thế này giống như trích dẫn cách mạng, có tính chất thời đại. Hơn nữa, những trích dẫn trên bàn học tại các trường đại học còn vô cùng trôi chảy và dí dỏm.

Cho nên, nếu bạn muốn tìm hiểu về văn hóa thời đại học, bạn hãy tìm hiểu qua văn hóa bàn học trước đã. Ở trên đó, bạn có thể thấy bao nội tình ẩn chứa và đặc trưng của thời đại học.

Bởi vì trường đại học mà Châu Tuệ đang theo học trước đây là trường Gang Thép, cho nên những chiếc bàn học kia đã lưu giữ trích dẫn vô cùng thú vị của rất nhiều anh chị “gang thép”, ví dụ như: Anh là gió em là cát, chúng ta ở trong lò gang thép tu luyện thành kẻ ngốc.

Tuần thứ ba kể từ khi Châu Tuệ viết lời nhắn này, cô kinh ngạc phát hiện ra phía sau lời trích có thêm một đoạn bình luận: Cho dù bạn là anh em của tôi hay là chị em của tôi, những lời này của bạn khiến tôi rơi nước mắt như mưa. Tôi rất chờ mong được trở thành tri kỷ của bạn. Phùng Tùng, số máy nhắn tin xxxxx, điện thoại phòng ký túc xá 023xxxxxx.

Châu Tuệ nhìn thấy lời bình này, tức giận trả lời lại bằng hai chữ: Chết đi!

Còn Phùng Tùng vẫn đang chờ mong người bạn tri âm tri kỷ này có thể nhắn tin cho mình.

Quảng thời gian còn ở bên cạnh Trương Đình, chuyện khiến Phùng Tùng vui vẻ nhất chính là nghe thấy tiếng chuông tin nhắn.

Năm 2000, có thể mang theo một chiếc máy nhắn tin bên hông là một chuyện hết sức tài giỏi. Đặc biệt là mỗi khi Phùng Tùng thấy Trương Đình nhắn tin mới mình, anh ta liền quảng luôn hộp cơm cho Vương Huy, chạy đi gọi điện thoại cho Trương Đình.

Còn lúc này, máy nhắn tin của Phùng Tùng đã vắng lặng hơn nhiều. Anh ta giống như Châu Tuệ...

Không nữa

Tình yêu này, cả đời em sẽ không thể hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: 3: Năm 2001

Lời kết thúc cho mối tình đầu.

Giải thoát là đồng ý thừa nhận đó là sai lầm. Em không nên níu kéo thêm nữa. Anh có thể tự do ra đi, em có thể tự do sống thật tốt.

Giải thoát là sau khi hiểu ra được mọi chuyện, lau khô giọt nước mắt, kiếm tìm một phương hướng khác, tiến về phía trước.

Thế giới này rộng lớn lắm, em sẽ thực hiện được giấc mộng của mình.

Chương 3.1

Một thoáng chớp mắt, năm 2000 đã qua đi.

Năm 2001 đối với Châu Tuệ và Vương Huy mà nói, đều là một năm tương đối bình lặng.

Năm 2001 này, dáng vóc của Châu Tuệ đã thon gọn hơn rất nhiều, phong cách hiện đại hơn nhiều. Bạn sẽ không nhìn thấy ở cô vẻ non nớt của cô nàng nơi trấn nhỏ nữa. Ngược lại, cô đã trở thành “rau chân vịt” chất lượng tốt như “hạt gạo trên sàng” của cả khoa Quản lý Kinh tế.

Biết bao nam sinh không thể kìm nén lòng mình đã liếc mắt đưa tình với Châu Tuệ, trong đó bao gồm cả Phùng Tùng.

Đương nhiên Phùng Tùng sẽ không viết thư tình kiểu mùi mẫn gì đó, đây không phải phong cách của anh ta. Phùng Tùng thường đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp gọi điện cho Châu Tuệ: “Châu Tuệ, đi ăn lẩu xiên que đi!”.

Còn Châu Tuệ lúc nào cũng dửng dưng đáp lại anh ta hai tiếng: “Chết đi!”.

Mùa thu năm 2001 đến muộn. Tiết trời Trùng Khánh vẫn cứ khiến người ta thấy bức bối, bất an.

Châu Tuệ là “rau chân vịt” của mùa thu, khiến bao kẻ liếc mắt đưa tình. Còn Vương Huy và Trương Đình lúc nào cũng thần hồn nát thần tính, đi sớm về muộn, lên la lên lút. Tất cả bạn học đều tưởng rằng họ đã tìm được người yêu của mình ở Đại học Trùng Khánh. Thật ra hai người vừa vào Đại học Trùng Khánh đã ở bên nhau.

Tóm lại là, hai người ăn náu kỹ càng hơn cả Dư Tắc Thành trong bộ phim Mai phục. Bên cạnh đó, những khe, những rãnh, những rừng cây um tùm rạp trong thành phố núi Trùng Khánh này cũng tạo điều kiện thuận lợi cho họ mai phục.

Nói đến mai phục, bạn có thể liên tưởng đến bà lão hai súng ở Từ Khí Khẩu dẫn đầu hoạt động. Bà cụ cũng từng mượn rừng rậm Trùng Khánh để tiến hành công tác dưới hầm một cách thuận lợi gió thổi nước lên, vù vù ào ào.

Một buổi chiều ngày Chủ Nhật, Châu Tuệ ở trong phòng ký túc xá suy nghĩ về bộ phim Trùng Khánh thâm lâm của đạo diễn Vương Gia Vệ. Thời gian đó, Châu Tuệ vô cùng say mê anh chàng đẹp trai Kim Thành Vũ.

Cô dán ảnh của Kim Thành Vũ lên đầu giường. Nhóm người Trương Đình nói buổi tối chắc chắn Châu Tuệ sẽ nghĩ đến Kim Thành Vũ để nổi hứng xuân tình. Trong thời đại thiên vương hống hách lộng hành ở đài truyền hình Hồng Kông kia, có cô gái nào là không từng nảy sinh xuân tình với mấy đại thiên vương, tiểu thiên vương?

Sau khi chia tay Vương Huy, Châu Tuệ đã nhận định Kim Thành Vũ là tất cả tuổi xuân của mình. Cô đọc lời thoại kinh điển của Kim Thành Vũ hết lần này đến lần khác: “Khi chúng tôi ở gần nhau nhất, khoảng cách của tôi và cô ấy chỉ có 0,01 centimet, năm mươi bảy tiếng đồng hồ sau, tôi đã yêu người phụ nữ ấy”.

Châu Tuệ đã nhận định Vương Gia Vệ là đạo diễn tài năng, chính anh ta đã tạo cho bạch mã hoàng tử của lòng cô đôi cánh để bay lên trong bộ phim.

Châu Tuệ xem Trùng Khánh thâm lâm hết lần này đến lần khác, cô còn viết bài cảm tưởng tới ba mươi nghìn từ sau khi xem xong bộ phim. Cô muốn gửi những dòng cảm tưởng về bộ phim này cho Kim Thành Vũ, nhưng cô không tìm được cách liên lạc với Kim Thành Vũ.

Không tìm được Kim Thành Vũ, thôi thì tìm Vương Gia Vệ vậy.

Song Vương Gia Vệ không phải người dễ tìm. Phải chăng, anh ta là một đạo diễn giấu mình kỹ càng? Nếu không, tại sao anh ta lại thích đeo kính râm như thế?

Tóm lại, sau khi Châu Tuệ xem xong Trùng Khánh thâm lâm, những bộ phim điện ảnh khác do Vương Gia Vệ làm đạo diễn, cô bắt buộc phải xem cho hết, những phim điện ảnh có Kim Thành Vũ tham gia, cô đều đã sở hữu tất cả.

Vào lúc Châu Tuệ đang ngắm Kim Thành Vũ một cách si mê ngốc nghếch, thì một nữ sinh lớp khác bước vào đưa cho Châu Tuệ một mảnh giấy. Châu Tuệ mở mảnh giấy đó ra xem, kinh ngạc khi phát hiện đó là mảnh giấy Vương Huy viết cho mình.

Năm rưỡi chiều hôm nay, gặp nhau ở cổng lớn phía Tây trường học, anh có rất nhiều lời cất giấu trong lòng muốn nói với em.

Ký tên- Vương Huy.

Châu Tuệ đọc đi đọc lại mảnh giấy này, nét chữ quả thật rất giống chữ của Vương Huy. Cô tìm vốn bình lặng của Châu Tuệ lại đập những nhịp đập rộn ràng.

Rốt cuộc là Vương Huy muốn làm gì?

Châu Tuệ do dự một tiếng đồng hồ, ngồi trong phòng ký túc hời Kim Thành Vũ hết lần này đến lần khác, cô đi hay là không đi?!

Cuối cùng cô vẫn tin tưởng vào Vương Gia Vệ, bởi vì trong Trùng Khánh thâm lâm, Vương Gia Vệ từng nói rằng: Mỗi ngày, bạn đều có rất nhiều cơ hội và rất nhiều người lướt qua mình, còn bạn, có thể không hề hay biết đến họ, song, có thể một ngày nào đó, người ấy sẽ trở thành một người bạn hoặc tri kỷ của bạn”.

Cứ như vậy, Châu tuệ không muốn cơ hội này thoáng qua mình. Sau khi dày công trang điểm, cô đi đến nơi hẹn đúng giờ.

Châu Tuệ đứng ở cổng trường phía Tây, lòng dạt dào chờ mong thời khắc khi khoảng cách giữa cô và Vương Huy chỉ còn lại 0,01 centimet.

Nhưng hai tiếng đồng hồ sau, Châu Tuệ bắt đầu lo lắng bởi vì Vương Huy không hề xuất hiện ở cổng trường phía Tây.

Châu Tuệ càng ngày càng cảm thấy đây là một trò đùa quái ác. Đến khi cô quay người về phòng, bỗng nhìn thấy Vương Huy đang đi đến.

Vương Huy nhìn cô một cái, vội vàng bỏ đi. Còn phía sau Vương Huy, Trương Đình đang đi vào. Trương Đình có vẻ hơi căng thẳng.

Giờ phút này, Châu Tuệ còn căng thẳng hơn cả Trương Đình. Cô nhìn bóng lưng của Vương Huy, lại muốn khóc.

Quả thực là muốn khóc!

Cô muốn dựa vào bờ vai của Kim Thành Vũ để gào khóc.

Thật là hiệp đáp người ta!

Thật quá đáng!

Trương Đình đưa cho Châu Tuệ một quả quýt. Châu Tuệ tê dại bóc vỏ quýt, ăn một múi, lại vội vàng nhè ra. Trương Đình hỏi cô làm sao? Cô rung rung nước mắt nói: “Chua quá!”.

Đại diện màn đợi chờ mỗi tình đầu ở cổng trường lớn này chắc chắn không phải Vương Gia Vệ. Đạo diễn thực sự là Phùng Tùng.

Từ sau khi Phùng Tùng chia tay Trương Đình, anh ta thường xuyên “chơi xỏ” bạn học trong lớp, trong khoa, thậm chí là các em ở trường Nghệ thuật Trưng Khánh bên cạnh, tất cả anh ta đều không tha.

Năm 2001, con chim cánh cụt QQ(1) kia đã bắt đầu tung tăng khắp mọi nơi. Tên đầu tiên mà Phùng Tùng đặt cho QQ của mình chính là, Tôi tên là Đạo Minh Tự

(1) Một phần mềm chat của Trung Quốc, có biểu tượng con chim cánh cụt.

Kết quả, có rất nhiều em gái của trường Nghệ thuật Trưng Khánh đều tưởng rằng Phùng Tùng chính là Đạo Minh Tự, còn viết cho anh ta bao nhiêu thư tình sến súa.

Phùng Tùng cả ngày đọc những bức thư tình này, ngây ngất trong sự gian ác.

Thực ra, đặt một trường đại học chuyên ngành Gang Thép và một trường đại học chuyên về nghệ thuật ở Dương Gia Bình, hơn nữa lại còn là hàng xóm của nhau, có vẻ không được khoa học cho lắm. Bạn thử nghĩ xem, những anh chị Gang Thép ở phía đối diện khe suối hoa đào hồng học hô to khẩu hiệu: “Đại luyện cương thiết!”.

Còn bên khe suối hoa đào, những cậu em cô em trường nghệ thuật kia lại đang chơi đàn tì bà, hát vang những khúc ca.

Đây là hình tượng tàn khốc đến nhường nào?

Thế nhưng trường Nghệ thuật của người ta chắc chắn nổi tiếng hơn trường Gang Thép. Hai tiểu hoa đán trong giới điện ảnh truyền hình của Trung Quốc, Trương Cần Cần và Ân Đào, đều là sinh viên từ trường Nghệ thuật này ra cả. Về phần Trương Cần Cần và Ân Đào, tôi nghĩ họ sẽ không nhớ đến các anh chị Gang Thép, thứ duy nhất giúp họ khắc ghi có lẽ là khe suối hoa đào.

Khi Châu Tuệ cầm được giấy thông báo nhập học, trên tấm bản đồ trường, điều khiến cô ấn tượng nhất chính là khe suối hoa đào. Châu Tuệ tưởng rằng có hai bờ hoa đào bát ngát, là một nơi lãng mạn cánh hoa đào dập dềnh trong khe suối.

Thế nhưng, khi cô đến trường học, nhìn chăm chú khe suối hoa đào...

Ôi trời, mẹ của tôi ơi!

Suối hoa đào ấy là một rãnh nước thái bốc mùi.

Vào giây phút ấy, tâm tình của Châu Tuệ còn ảm đạm hơn rãnh nước thái kia nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 3.2

Khi Châu Tuệ về đến phòng ký túc xá, Phùng Tùng đã gọi điện thoại cho cô: “Châu Tuệ, chín rưỡi tối nay, gặp nhau ở cổng trường phía Tây nhé! Tôi có rất nhiều lời cần giấu ở đây lòng muốn nói với cậu”.

Châu Tuệ nghe thấy cuộc điện thoại này, ý chí chân thực nhất của cô chính là tìm cho Phùng Tùng chết sặc trong bồn cầu, hoặc là vụn đầu của anh ta từ đằng trước ra đằng sau.

Châu Tuệ tức giận ném cả điện thoại đi khiến cho nhóm Trương Đình sợ chết khiếp. Từ trước tới giờ, họ chưa từng nhìn thấy Châu Tuệ tức giận như thế này bao giờ.

Châu Tuệ giận đùng đùng xông ra khỏi vòng, chạy một mạch đến phòng của Phùng Tùng. Cô vung chân đập tung cửa phòng ký túc.

Lúc này, Vương Huy đang cời đàn chơi guitar. Châu Tuệ giận dữ hét lớn: “Phùng Tùng đâu?”

Vương Huy nhìn Châu Tuệ bằng ánh mắt không biết phải làm thế nào: “Cậu ấy, cậu ấy ra ngoài rồi”.

Châu Tuệ: “Đi đâu rồi?”

Vương Huy: “Tôi, tôi không biết”.

Châu Tuệ trừng mắt nhìn Vương Huy, hằm hằm xông xuống dưới tầng. Cô đứng ở cửa ký túc xá nam, đôi mắt chất đầy ngọn lửa căm giận đợi Phùng Tùng quay về.

Vương Huy ở trên tầng nhìn thấy Châu Tuệ đợi dưới tầng, vội vàng gọi cho Phùng Tùng. Vương Huy gọi cho Phùng Tùng năm lần, tới lần thứ sáu, Phùng Tùng đã gọi điện thoại lại.

Vương Huy căng thẳng nói với anh ta rằng, Châu Tuệ đang ở dưới tầng đợi anh ta từ nãy tới giờ, có vẻ là Châu Tuệ vô cùng tức giận.

Lúc này, Phùng Tùng có cảm giác dựng tóc gáy. Khi Vương Huy hỏi anh ta rốt cuộc đã xảy ra gì với Châu Tuệ, anh ta liền khẩn cầu Vương Huy nói với Châu Tuệ rằng tối nay mình không về nhà, rồi vội vàng cúp điện thoại.

Vương Huy ở trên tầng lo lắng nhìn Châu Tuệ ở dưới tầng. Phùng Tùng giao cho anh một vấn đề khá nan giải.

Nói thật lòng, quả thực anh không muốn đối mặt với Châu Tuệ. Nhưng đối với Phùng Tùng, anh vô cùng hồ thẹn. Dù sao cũng là anh lén lút cướp Trương Đình trước. Điều này khiến anh có cảm giác như mình đã làm một chuyện đáng hổ thẹn với lòng, sợ đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Cho nên, đối với Phùng Tùng, anh luôn đền bù anh ta bằng việc ăn uống no say.

Nhìn Châu Tuệ giận đùng đùng dưới tầng, Vương Huy vẫn đứng cảm bước xuống.

Vương Huy nhìn Châu Tuệ bằng ánh mắt nom nớp lo sợ, nói bằng giọng điệu dè dặt: “Cậu đừng đợi Phùng Tùng nữa. Tối nay cậu ấy không về phòng ký túc đâu”.

Châu Tuệ nhìn Vương Huy bằng ánh mắt dữ dằn, mắng chửi một câu: “Các cậu đều là đồ khốn! Đồ khốn nạn!”.

Sau đó, cô thờ phỉ phỉ bỏ đi.

Vương Huy nhìn bóng lưng của Châu Tuệ, bỗng chốc hóa đá. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Châu Tuệ nổi nóng như vậy.

Châu Tuệ dịu dàng, hiền lành, có tri thức hiểu lễ nghĩa của trước kia tại sao nay lại biến thành sư tử cái phần nộ thế này?

Châu Tuệ về đến phòng, các chị em đều lấy làm kinh ngạc rằng tại sao cô lại nổi nóng với Phùng Tùng như vậy. Châu Tuệ không nói một lời, ngồi lên giường, thờ hồng hộc.

Còn Phùng Tùng cũng biết lần này bản thân đã trêu đùa quá đáng, vội vàng gọi điện thoại cho Châu Tuệ, nói bằng giọng điệu thành khẩn: “Châu Tuệ, tôi sai rồi. Tôi quả thực đã sai rồi. Tôi xin thề, từ nay về sau sẽ không trêu đùa cậu như thế nữa”.

Châu Tuệ lạnh giọng nói: “Chúng ta gặp nhau ở chỗ cô Thái nhé!”, rồi tức giận dập điện thoại.

Ngày hôm sau, Phùng Tùng và Châu Tuệ đều được cô Thái mời đến văn phòng. Châu Tuệ đổ ập xuống đầu Phùng Tùng một trận trách mắng. Cô chỉ ra ba tội trạng lớn của Phùng Tùng: Làm tổn thương đến lòng tự trọng của bạn học, đặt biệt danh bậy bạ, cả ngày chỉ biết trêu chọc bạn bè, đạo đức bại hoại, không nghiêm túc học tập, ảnh hưởng xấu đến việc học hành.

Châu Tuệ lôi hết những phần nộ trong lòng ra, khiến cô Thái vô cùng kinh ngạc. Đây rõ ràng là cuộc tố cáo nổi điên của tầng lớp bị bóc lột

Phùng Tùng nghe thấy những tội trạng này, chân mềm nhũn vì sợ hãi. Anh ta vội vàng thành khẩn xin lỗi cô Thái và Châu Tuệ, thừa nhận lỗi sai một cách chân thành, khẩn cầu hai người cho anh ta thời gian một tháng, anh ta sẽ sửa đổi hết những tật xấu này.

Cô Thái là một giáo viên tốt, miệng nói nghiêm khắc nhưng trái tim lại yếu mềm. Thấy Phùng Tùng đã nhận ra lỗi sai của mình một cách thành khẩn, cô

Thái khuyên nhủ, thuyết phục Châu Tuệ cho Phùng Tùng một cơ hội.

Châu Tuệ cũng là một lớp phó học tập tốt, mồm dừ dằn nhưng trái tim lại yếu mềm.

Cứ như vậy, sự kiện cổng trường phía Tây đã được cô Thái giải quyết êm đẹp. Con giận của Châu Tuệ đã rút được phần nào, cô liền bỏ qua cho Phùng Tùng.

Từ đó về sau, trong lớp Chứng khoán 9901, có hai nam sinh hề nhìn thấy Châu Tuệ là trốn, một người là Vương Huy, còn lại chắc chắn là Phùng Tùng.

Sau chuyện lần này, Châu Tuệ càng say mê Kim Thành Vũ hơn. Cô đã hoàn toàn coi Kim Thành Vũ là bạn trai của mình. Trong vườn trường thời đại bấy giờ, có một tình yêu, mang tên Châu Tuệ và Kim Thành Vũ.

Năm 2001, ngoài sự kiện cổng trường phía Tây ra, Châu Tuệ đã trải qua một năm vô cùng phong phú, bởi vì cô có Kim Thành Vũ bầu bạn, thế giới tinh thần của cô đầy ắp tình yêu. Đến kì thi cuối năm, Châu Tuệ đã gặp phải một chuyện mà cô không muốn gặp nhất.

Ngày hôm ấy, Châu Tuệ đến đại học Trưng Khánh ở Sa Bình Bá thăm em gái họ. Em gái họ kia là họ hàng của Châu Tuệ, cũng đến từ một thành phố nhỏ ở Bảo Định, Hà Bắc.

Cô em này vừa đến Trưng Khánh, rất nhớ nhà, Châu Tuệ chỉ có thể nhắn nài khuyên nhủ, động viên.

Khi họ đến vườn hoa trong trường đại học Trưng Khánh, Châu Tuệ kinh ngạc phát hiện ra Vương Huy và Trương Đình ngồi trên ghế đá hôn nhau.

Trương Đình và Vương Huy cũng phát hiện ra Châu Tuệ.

Ba người trơ như phỗng nhìn nhau.

Cuối cùng, Châu Tuệ là người tỉnh táo lại đầu tiên, cô kéo em họ của mình rời khỏi đó.

Cô em họ tưởng Châu Tuệ bị trúng tà, từ sau khi họ rời khỏi vườn hoa kia, đầu óc Châu Tuệ bắt đầu hoảng loạn.

Cô em có phần buồn bực, vốn dĩ cô ấy còn đang trông chờ chị họ có thể tiếp thêm cho mình chút ý chí về tinh thần. Lúc này, cô ấy phải khuyên giải, an ủi chị họ.

Hai người gọi hai bát mì ở cổng trường học. Cô em họ ăn uống phóng khoáng hết veo một bát. Châu Tuệ lại cứ thờ người nhìn bát mì, suy nghĩ về cuộc đời.

Cô em họ sốt ruột nhìn Châu Tuệ: “Chị, rốt cuộc chị làm sao vậy?”.

Châu Tuệ hoảng hốt nhìn em họ: “Đột nhiên chị cảm thấy hơi đau”.

Cô em họ vội vàng kéo Châu Tuệ đi khám bác sĩ. Châu Tuệ nói mình chỉ cần nghỉ ngơi một lát là ổn.

Châu Tuệ tạm biệt cô em họ, vội vàng quay về ký túc xá. Theo mạch suy nghĩ thông thường, hiện giờ, trong lòng Châu Tuệ đã có Kim Thành Vũ, cô nên quên sạch Vương Huy đi mới phải.

Thế nhưng, chuyện tình yêu, sao có thể nói quên là quên sạch được?

Hơn nữa, Châu Tuệ có nằm mơ cũng không thể ngờ được Vương Huy và Trương Đình lại yêu nhau. Châu Tuệ ngủ giường ngay dưới giường của cô, mỗi ngày cô nhìn cô gái ấy hạnh phúc quay trở về, hạnh phúc rồi đi, nhưng cô lại không ngờ rằng, hạnh phúc của Trương Đình chính là ở bên Vương Huy.

Châu Tuệ nằm trên giường, tinh thần hoảng loạn nhìn Kim Thành Vũ. Giờ phút này, cô muốn hỏi Vương Gia Vệ, xem anh ta có muốn quay phần tiếp theo của Trưng Khánh thâm lâm hay không? Nếu có, hãy để câu chuyện của cô, Vương Huy, Trương Đình, Phùng Tùng quay thành phần tiếp theo. Đây chính là Trưng Khánh thâm lâm phần hai, vô cùng chân thực, vô cùng rối rắm, ngoài sức tưởng tượng.

Sau khi Trương Đình quay về, ngoài mặt vẫn cứ “ót cay” như trước, thế nhưng nội tâm của cô ấy có nhiều ngổn ngang.

Song, Trương Đình quả thực là cô nàng “ót cay” Trưng Khánh, có ý muốn nói là phải nói ra ngay. Thế nên vào một buổi tối, Trương Đình đã xua đuổi hai chị em kia ra khỏi phòng, vào thẳng vấn đề chính với Châu Tuệ: “Chúng tớ bên nhau được hơn một năm rồi”.

Châu Tuệ không đếm xỉa gì đến Trương Đình, ngoài mặt vẫn si mê nhìn ngắm Kim Thành Vũ như trước.

Trương Đình nói: “Nếu cậu muốn nói chuyện này cho Phùng Tùng biết, tớ sẽ không ngăn cản cậu. Dù sao thì chúng tớ cũng ở bên nhau rồi, cũng lên giường rồi, cậu muốn làm như thế nào thì cứ làm như thế đi”.

Châu Tuệ đứng dậy, nói bằng giọng điệu thần nhiên: “Các cậu thế nào chẳng có liên quan gì đến tớ cả”.

Châu Tuệ mở cửa, đi ra ngoài. Cô đi thẳng đến bên cạnh khe suối hoa đào khét tiếng. Nhìn dòng suối hoa đào đục ngầu, lòng cô lại sáng rõ hơn.

Cô muốn nói với Kim Thành Vũ, trong lòng cô cũng có một dòng suối hoa đào, nơi ấy bát ngát hoa đào, phong cảnh tươi đẹp.

Lần này, Châu Tuệ đã được giải thoát hoàn toàn. Cô hạnh phúc ngâm nga ca khúc Giải thoát của Trương Huệ Muội.

Giải thoát chính là đồng ý thừa nhận đó là sai lầm. Em không nên níu kéo thêm nữa. Anh có thể tự do ra đi, em có thể tự do sống thật tốt.

Giải thoát là sau khi hiểu ra được mọi chuyện, lau khô nước mắt, kiếm tìm một phương hướng khác, tiến về phía trước.

Thế giới này rộng lớn lắm, em sẽ thực hiện được giấc mộng của mình.

Đúng vậy, thế giới này rộng lớn lắm, khi lòng bạn có một dòng suối hoa đào, vậy hãy tự do tuôn chảy đi, chảy đến Trường Giang, chảy ra biển lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: 4: Năm 2002

Lễ tốt nghiệp trong men say...

Ba năm sau...

Chàng nghệ sĩ lang thang vẫn đi tìm lý tưởng và khao khát cho riêng mình...

Chương 4.1

Năm học mới 2002, Châu Tuệ lại nhận được một suất học bổng.

Trương Đình và Vương Huy nhận được báo ứng của Vương mẫu nương nương, Trương Đình thi trượt hai môn, Vương Huy thi trượt ba môn, học lại một môn.

Phùng Tùng đã mạo hiểm vượt qua cửa ải ,phá lệ, lần đầu tiên không thi trượt môn nào.

Khác biệt lớn nhất của người thi qua và người thi trượt chính là trước ngày Mười năm tháng Giêng, bạn vẫn ở nhà ăn bánh sủi cảo, uống rượu, thì người thi trượt kia đã phải bước chân lên chuyến tàu hướng về Trùng Khánh.

Phùng Tùng lần này vô cùng sung sướng trên nỗi đau của người khác. Anh ta an ủi Vương Huy: “Người anh em, mệnh của cậu vô cùng thảm hại, có gia đình nào đón năm mới mà không ăn sủi cảo chứ?! Sao mỗi lần thi cử cậu đều không ăn được sủi cảo thế nhỉ?”.

Nếu là trước kia, tôi nói là trước khi Vương Huy và Trương Đình ở bên nhau, Vương Huy chắc chắn đã đánh cho Phùng Tùng một trận. Nhưng từ sau khi ở bên Trương Đình, Vương Huy có thể bình tĩnh đón nhận những lời châm chọc kiểu này của Phùng Tùng.

Năm 2002 là năm tốt nghiệp của lớp Châu Tuệ.

Năm nay, lớp Châu Tuệ đã phải đi chiến đấu thực tế ở Cục doanh nghiệp Chứng khoán, học cách đầu cơ cổ phiếu.

Cũng trong năm nay, bóng đá Trung Quốc đã thi đấu trên võ đài lớn World Cup. Kết quả, đội Trung Quốc đã không ghi được bàn thắng nào, để thủng lưới chín bàn trong lịch sử.

Phùng Tùng và Vương Huy là fan hâm mộ của câu lạc bộ Inter Milan khét tiếng nước Ý. Đối với chuyện Trung Quốc được vào World Cup mang tiếng lịch sử kia, Phùng Tùng và Vương Huy đều giờ hai chân ủng hộ.

Nhóm họ đã sắm một chiếc tivi hàng second-hand, chờ đợi đội Trung Quốc sau khi để thua đội Costa Rica 2-0 có thể lấy lại được phần nào danh dự trong trận đấu thứ hai với đội Bra-xin.

Kết quả, bạn thấy rõ ràng rồi đấy, đội trung Quốc đã để thủng lưới bốn bàn liên tiếp trước đội Bra-xin.

Phùng Tùng buồn bực xem Ronaldo, Rivaldo, Roberto Carlor, Ronaldinho lần lượt ghi bàn vào lưới, anh ta có chút suy sụp, có chút thương tâm.

Thế nhưng, khi Vương Huy vừa đứng dậy đi vào nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn, Phùng Tùng liền cầm điện thoại di động Siemens mà Vương Huy vừa mua lên. Anh ta liền phát hiện thấy một tin nhắn: Chúng ta chia tay đi.

Người nhắn tin là Trương Đình. Phùng Tùng ngờ ngẩn nhìn tin nhắn kia. Anh ta lấy điện thoại của mình ra , dựa theo số điện thoại kia, bấm số gọi tới. Người bắt máy quả nhiên là Trương Đình, Phùng Tùng gần như phát điên.

Trước tháng Sáu năm 2002, trong lớp Chứng khoán 9901 chỉ có Phùng Tùng, Trương Đình và Vương Huy có điện thoại.

Đương nhiên rồi, Phùng Tùng muốn dùng chiếc điện thoại kia để “thể hiện” một lần. Dù sao thì thời đại lúc bấy giờ, điện thoại di động vừa đào thải máy nhắn tin BB. Mang theo con Siemens bên hông, có lẽ có thể làm quen được với một cô em khóa dưới trước khi tốt nghiệp. Đây là tính toán của Phùng Tùng.

Về phần Trương Đình và Vương Huy vì sao muốn mua điện thoại, sau khi xem xong trận thi đấu bóng đá giữa đội Trung Quốc và đội Bra-xin, cuối cùng Phùng Tùng đã hiểu.

Phùng Tùng xông vào nhà vệ sinh, túm lấy Vương Huy: “Nói cho tôi biết, cậu và Trương Đình rốt cuộc là sao hả?”.

Vương Huy biết chuyện gì đến sẽ đến, anh ta bình tĩnh nhìn Phùng Tùng: “Tôi và cô ấy đã ở bên nhau, giờ thì chia tay rồi”.

Phùng Tùng không thể kiềm chế tức giận, chỉ vào Vương Huy: “Đồ khốn nhà cậu. Cậu chẳng những quyến rũ bạn gái tôi, mà còn giấu giếm tôi hơn một năm, chết tiệt, đến khi các người chia tay, tôi mới biết được chân tướng sự việc!”.

Phùng Tùng ném quả đấm phẫn nộ về phía Vương Huy, còn Vương Huy đang ở trong nỗi buồn bực khi chia tay với Trương Đình, thế là hai người đánh nhau trong nhà vệ sinh nam.

Đây có lẽ là trận đánh nhau kịch liệt nhất trong nhà vệ sinh của trường đại học Trung Quốc từ trước tới giờ.

Khi trận đấu kết thúc, Phùng Tùng và Vương Huy đều sứt đầu mẻ trán, mặt mũi hai người đều sưng bầm tím. Thực ra đây là trận đấu quyền Anh không cân sức. Vương Huy cao hơn Phùng Tùng một cái đầu, thân hình cường tráng hơn Phùng Tùng một Võ Đại Lang.

Kết quả, Vương Huy đã đánh Phùng Tùng gãy một chiếc xương sườn.

Kết quả, sự việc này vô cùng nghiêm trọng, Phùng Tùng trọng thương nằm viện, Vương Huy được mời đến đồn cảnh sát. Cô Thái giận dữ dùng xong đến đưa Vương Huy về, xử phạt Vương Huy vô cùng nghiêm khắc.

Mấy hôm nay, cô Thái tức giận đến độ nghiêng rằng kèn kẹt, lãnh đạo trường học hết sức tức giận với lần đánh nhau này. Lãnh đạo đề nghị khai trừ Vương Huy.

Nhưng dù sao thì cô Thái vẫn là cô Thái, quả thực không nhẫn tâm nhìn thấy Vương Huy từ Sơn Đông xa xôi đến Trùng Khánh học, đến khi gần tốt nghiệp lại không cầm được bằng tốt nghiệp cao đẳng, thất bại thảm hại rời khỏi Trùng Khánh.

Cô Thái quyết định để bạn học trong lớp biểu quyết việc đi hay ở của Vương Huy. Cô Thái để Châu Tuệ sắp xếp lần bỏ phiếu trưng cầu dân ý này, chỉ cần có một bạn học trong lớp không đồng ý giữ Vương Huy lại, vậy thì Vương Huy sẽ hoàn toàn bị khai trừ.

Châu Tuệ muốn viện cớ để đùn đẩy chuyện học búa lần này, thế nhưng cô Thái nói với cô một cách nghiêm khắc rằng cô bắt buộc phải chấp hành nhiệm vụ này.

Hai cô nàng người Tứ Xuyên trong phòng ký túc xá nói ra nguyên nhân Trương Đình và Vương Huy chia tay. Thì ra Trương Đình hy vọng Vương Huy ở lại Trùng Khánh, còn Vương Huy lại kiên quyết quay về Sơn Đông.

Đây có lẽ là nguyên nhân chia tay phổ biến và dễ hiểu nhất của sinh viên đại học Trung Quốc. Mùa tốt nghiệp, có rất nhiều cặp tình nhân đại học đều không bước qua nổi ngưỡng cửa này. Đương nhiên, thời đại học, vẫn có những cặp tình nhân đến với nhau vì tâm chân tình, yêu đến chết đi sống lại. Cảnh giới tình yêu của người ta có thể vượt qua muôn trùng núi non.

Song, đối với Trương Đình và Vương Huy mà nói, họ có coi đó là tình yêu thực sự hay không?

Trong lòng Vương Huy hiểu rõ hơn ai hết. Quả thực là tình yêu ấy không phải là tình yêu thực sự. Anh và Trương Đình ở bên nhau đa phần là giải trừ cô đơn và ưu sầu. Về phần tình yêu, Vương Huy nói với bản thân mình rằng, đừng tán hươu tán vượn nữa, trong lòng anh vẫn không thể quên được Cố Tiểu Yến.

Nhiều bạn bè trong lớp cho rằng, Châu Tuệ sẽ diệt trừ Vương Huy. Dù sao thì Châu Tuệ yêu đơn phương Vương Huy là sự thật không cần bàn cãi, còn chuyện Vương Huy cũng tuyệt tình, chơi đùa Châu Tuệ mấy ngày là đã cũng thật đến không thể thật hơn.

Có nhiều bạn học cho rằng Vương Huy đã làm “chuyện ấy” với Châu Tuệ. Một người đàn ông chơi đùa với một người phụ nữ, chơi đùa được mấy ngày đã đá người ta.

Bạn học đều cho rằng Châu Tuệ sẽ báo thù. Phùng Tùng cũng nghĩ như vậy. Cho nên, Phùng Tùng bày tỏ rõ thái độ với cô Thái, bản thân mặc dù bị đánh trọng thương, nhưng mình là người địa phương, không thể bắt nạt một người ở nơi khác, cho nên, anh ta không bỏ phiếu chống lại Vương Huy.

Cô Thái không ngờ nhân phẩm của Vương Huy lại tốt đến vậy, trong lớp trừ Châu Tuệ ra, mọi người đều bỏ qua cho Vương Huy.

Thực ra, toàn bộ nguyên nhân không phải do nhân phẩm Vương Huy tốt đẹp, mà Trương Đình với tư cách bạn gái cũ của Vương Huy, đã rất có trách nhiệm đối với Vương Huy. Cô ấy khuyên các bạn trong lớp bỏ qua cho Vương Huy. Dù sao thì mọi người cũng là anh chị em học tập với nhau được ba

năm, sắp sửa tốt nghiệp, ngay cả bằng tốt nghiệp cũng không cho người ta nhận, có vẻ quá tuyệt tình, ch nên, Trương Đình cũng cầu xin Châu Tuệ tha cho Vương Huy.

Vốn dĩ Châu Tuệ muốn tha cho Vương Huy, nhưng Trương Đình lại cầu xin cô như vậy, là phái nữ, họ hiểu rằng, thứ cảm xúc phức tạp trong lòng đã trỗi dậy.

Châu Tuệ lạnh giọng nói với Trương Đình: “Không cần phải cầu xin tôi. Tôi sẽ đưa ra quyết định của riêng mình”.

Vương Huy nằm ba ngày liền trong phòng ký túc xá. Thực tình anh vốn không để tâm đến cái bằng tốt nghiệp kia.

Lý tưởng của anh là âm nhạc, bởi vì anh muốn coi mình là một ca sĩ phái bi thương. Anh muốn sau khi tốt nghiệp sẽ đến Bắc Kinh, thực hiện giấc mơ âm nhạc của mình. Dù sao thì bản thân anh cũng đã từng bị tổn thương trong chuyện tình cảm. Ca khúc Bản tình ca nhỏ kia, dưới sự diễn xuất của cây guitar, đã lan tỏa nỗi ưu thương trống rỗng tới người nghe.

Hơn nữa, việc anh lo lắng nhất là việc mẹ bị bệnh tim, anh rất lo lắng.

Nằm đến buổi tối ngày thứ ba thì Trương Đình gọi điện cho anh, cô ấy nói với anh, ngoại trừ Châu Tuệ ra, mọi người đều đồng ý để anh lấy bằng tốt nghiệp.

Lúc này, Vương Huy thấy hận cô Thái. Anh cảm thấy cô Thái là một người phụ nữ vừa văn minh, vừa tàn nhẫn. Cô Thái lúc này cũng để các bạn trong lớp tự quyết định một số việc lớn của lớp, bởi vậy mà Phùng Tùng đã đặt một biệt hiệu tân tiến cho cô ấy: Giáo mẫu mình giáo.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 4.2

Vương Huy muốn tìm “giáo mẫu” này để nói chuyện, nói chuyện một cách nghiêm túc. Kết quả, một câu của cô Thái đã đuổi được Vương Huy đi: “Em tìm tôi có tác dụng gì? hiện giờ ngoại trừ Châu Tuệ ra, các bạn đều tha cho em. Em nên đi tìm Châu Tuệ thì hơn”.

Vương Huy mặt dày đi tìm Châu Tuệ gọi điện thoại cho Châu Tuệ mấy lần, Châu Tuệ đều ngắt máy. Anh chỉ có thể chặn đường Châu Tuệ ở nhà ăn trường học.

Vương Huy nhìn Châu Tuệ trong màn nước mắt: “Mẹ tôi bị bệnh tim, tôi không muốn để mẹ tôi đau lòng”.

Châu Tuệ không nhìn Vương Huy, cô nhìn chăm chăm vào thức ăn trong hộp cơm của mình, đương nhiên, trong phần ăn chắc chắn không có rau chân vịt. Cô nói bằng giọng điệu lạnh lùng: “Ngày mai cậu sẽ biết kết quả”.

Vương Huy lại trần trọc một đêm nữa. Ngày hôm sau, cô Thái gọi anh đến văn phòng. Cô Thái nói anh có thể lấy bằng tốt nghiệp.

Vương Huy cảm thấy trời đã sáng, nhưng cô Thái lại bắt đầu tận tình khuyên bảo Vương Huy. Cô Thái nói Vương Huy bắt buộc phải sửa đổi tính tình nóng nảy của mình, với tính khí thế này của anh, ra ngoài xã hội phải làm sao?

Lúc này, Vương Huy thấy cô Thái không phải là một “giáo mẫu” nữa, mà giống với mẹ của anh hơn. Sau một tiếng lê tám phút nghe cô Thái khuyên bảo, khóe mắt Vương Huy đã lấp lánh nước.

Cô Thái tưởng Vương Huy đã lĩnh hội được, cuối cùng dừng lại việc khuyên răn, sau đó chuyển đề tài câu chuyện, nghiêm túc hỏi Vương Huy: “Có phải em ức hiếp Châu Tuệ không? Cả lớp đều bày tỏ thái độ bỏ qua cho em, chỉ có Châu Tuệ nói mình bỏ phiếu trắng”.

Vương Huy nhìn cô Thái bằng ánh mắt kinh ngạc: “Cái này cũng có thể bỏ phiếu trắng à?”.

Cô Thái tức giận chỉ vào Vương Huy: “Biến, biến, biến ngay lập tức!”.

Vương Huy bước ra khỏi văn phòng của cô Thái, trong đầu anh suy xét mấy chữ bỏ phiếu trắng mãi.

Khi đến khe suối hoa đào, anh đã hiểu. Việc bỏ phiếu trắng của Châu Tuệ, đã bày tỏ rõ thái độ của cô đối với anh, đó chính là: Chuyện của anh không liên quan gì đến tôi.

Vương Huy vốn muốn viết bức thư cảm ơn gửi Châu Tuệ, nhưng ngồi trong phòng ký túc xá cả buổi chiều, anh không nặn ra được một chữ nào.

Bữa tiệc tốt nghiệp, đa phần mọi người đều biểu diễn màn ném chai. Vương Huy và Phùng Tùng đều uống nhiều rượu.

Phùng Tùng say lừ đừ mở miệng trước: “Người anh em, sau khi tốt nghiệp có dự định gì?”.

Vương Huy thở hắt hắt nói: “Đi Bắc Kinh”.

Phùng Tùng: “Tim Có Tiểu Yên?”.

Vương Huy: “Tim cô ta làm cái quái gì!”.

Phùng Tùng: “Người anh em, cậu ở Trùng Khánh thật không uống công, đã học được 'cái quái' rồi cơ đấy!”.

Vương Huy: “Người anh em, cảm ơn cậu đã bỏ qua cho tôi lần này”.

Phùng Tùng: “Đồ khốn cậu, ngủ với bạn gái tôi, đánh gãy một xương sườn của tôi, sao tôi lại bỏ qua cho cậu cơ chứ?!”.

Vương Huy ôm chầm lấy Phùng Tùng: “Người anh em, chúng ta cả đời này là anh em”.

Hai người loạng choạng ôm nhau quay về bàn tiệc.

Lúc này, Châu Tuệ và Trương Đình cũng đã uống rượu say. Hai cô nàng rất khí phách chơi oẳn tù tì uống rượu.

Vốn dĩ chơi oẳn tù tì uống rượu là thế mạnh của Trương Đình, nhưng Châu Tuệ đã dẫn hiểu rõ đường đi nước bước của Trương Đình. hai người về cơ bản không phân thắng bại, song, về mặt khí thế, hai người không ai chịu yếu thế.

Cả phòng tiệc, bạn có thể nghe thấy hai cô nàng này gào thét sáng khoái: “Hai con ong nhỏ, bay đến bụi hoa, bay, bay, uống!”.

Các bạn học đều nhìn Châu Tuệ và Trương Đình bằng ánh mắt ngạc nhiên. Vương Huy và Phùng Tùng ôm nhau kinh ngạc nhìn hai người họ.

Châu Tuệ hét tiếng cuối cùng “hai con ong nhỏ”, gục đầu xuống bàn, say không còn biết gì.

Trương Đình lấy làm tự hào nói: “Cao thủ học tập vĩnh viễn không chiến thắng được cao thủ rượu”.

Kết quả, câu nói này đã kích thích Châu Tuệ tỉnh dậy. Châu Tuệ loạng choạng đứng lên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng bừng, tim đập thình thịch, lão đảo chỉ vào ngực mình: “Cậu dám đọ vòng một với tôi không?”.

Một câu nói của Châu Tuệ đã khiến trương Đình bốc hỏa hoàn toàn. Trương Đình bốc chốc mềm nhũn người, đặt mông xuống ghế.

Châu Tuệ lão đảo đến trước mặt Vương Huy, giọng say mềm nói: “Cậu dám đọ vòng một với tôi không?”.

Vương Huy bỗng chốc hóa đá, Phùng Tùng vội vàng ôm lấy Châu Tuệ: “Châu Tuệ, cậu uống say rồi, cậu uống say thật rồi”.

Châu Tuệ đẩy Phùng Tùng ra, cười ha hả nhìn Phùng Tùng: “Phùng Tùng, không, cậu thực sự là Phùng 'ba bao'. Cảm ơn cậu đã đặt biệt hiệu cho tôi là chị gái vòng một khủng, biệt hiệu này hay lắm, tôi tự hào, tôi lấy làm vinh hạnh!”.

Nói xong câu này, Châu Tuệ bỗng chốc mềm nhũn đổ xuống nền. Cho đến khi bữa tiệc tốt nghiệp kết thúc, Châu Tuệ vẫn chưa tỉnh lại.

Còn câu nói trong men say long trời lở đất của cô, đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng bạn học. Nhiều năm về sau, anh chị em vẫn phải quỳ gối trước sâu rượu Châu Tuệ.

Trước đêm đường ai nấy đi, tâm sự với nhau là điều cần thiết.

Phòng ký túc xá của Vương Huy đều kỳ vọng Vương Huy đi Bắc Kinh, có thể trở thành một sa sĩ nổi tiếng, như vậy trường Gang thép của họ không uống công là hàng xóm láng giềng của trường Nghệ thuật Trùng Khánh.

Còn phòng ký túc xá của Châu Tuệ, người nói nhiều nhất vẫn là Châu Tuệ. Nhóm Trương Đình vẫn mãi mê nghiên cứu vòng một của Châu Tuệ.

Châu Tuệ đang ngủ ngon giấc, chốc chốc lại phun ra câu khiến phụ nữ mất hết dũng khí: “Cậu dám đọ vòng một với tôi không?”.

Ngày hôm sau, Vương Huy cùng mấy bạn học phương Bắc lên chuyến xe về Bắc. Vương Huy muốn về Tảo Trang, Sơn Đông một chuyến trước. Thật ra mẹ Vương Huy luôn lo lắng anh không lấy được bằng tốt nghiệp. Vương Huy muốn cầm tấm bằng này về để mẹ mình an tâm.

Các bạn học ngoại trừ Châu Tuệ, đều đến tiễn nhóm Vương Huy.

Vốn dĩ nhóm Trương Đình cũng muốn gọi Châu Tuệ dậy, thế nhưng gọi một hồi, Châu Tuệ vẫn chỉ nói một câu: “Cậu muốn đọ vòng một với tôi không?”.

Cuối cùng, nhóm Trương Đình bỏ cuộc một cách bất đắc dĩ.

Ở trạm xe lửa Thái Viên Bá, Trương Đình ôm Vương Huy ngay trước mặt Phùng Tùng. Hai người nhìn nhau cười, xóa bỏ hết ân oán hận thù.

Vương Huy bước lên xe, khi xe bắt đầu lăn bánh, anh phát hiện ra Châu Tuệ. Anh nhìn thấy Châu Tuệ núp ở một góc, nhìn anh.

Anh cười với cô. Khi anh vẫy tay về phía cô, anh lại không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Thực ra Châu Tuệ đã tỉnh từ rất sớm, nhưng cô không muốn cùng Trương Đình và mọi người đi tiễn nhóm Vương Huy.

Sau khi nhóm Trương Đình đi, Châu Tuệ vội vàng bắt taxi đuổi theo đến trạm Thái Viên Bá. Anh tài xế nhiệt tình ở Trùng Khánh biết Châu Tuệ muốn đi tiễn mối tình đầu, đã vượt hai trạm đèn đỏ đưa Châu Tuệ tới trạm xe.

Khi Châu Tuệ xuống xe, anh tài xế Trùng Khánh đã nói với cô một câu vô cùng xúc động: “Mối tình đầu giống như lẩu Trùng Khánh, rất thoải mái, rất đáng hoài niệm”.

Châu Tuệ lẳng lặng rời khỏi trạm xe Thái Viên Bá. Cô cứ đi, đi mãi, đến đầu quảng trường Triều Thiên Môn.

Giờ phút này, trái tim của cô giống như nước sông Gia Lăng trong vắt và nước sông Trường Giang hỗn độn trộn lẫn vào nhau. Trái tim của cô nửa trong vắt, nửa hỗn độn như thế.

Châu Tuệ biết, mối tình đầu thời đại học của mình, có lẽ nên nói mối tình đầu của cuộc đời cô đã kết thúc như thế.

Một bạn học nam tên Vương Huy đã rời khỏi thành phố này, rời khỏi trái tim cô. Cô ngâm nga bài hát Cô nàng nơi trần nhỏ, ca khúc đã đưa đường dẫn lối cô đến với mối tình đầu.

Giờ phút này, Châu Tuệ không còn phiền muộn, chỉ có hoài niệm, giống như anh tài xế nhiệt tình kia đã nói, chúng ta phải dùng món lẩu để hoài niệm mối tình đầu. Thế nên, sau khi Châu Tuệ rời khỏi Triều Thiên Môn, một mình cô lao đi ăn một bữa lẩu Trùng Khánh

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 4.3

Trường Cao đẳng Công nghiệp Trùng Khánh là một ngôi trường có số sinh viên tìm được việc rất cao. Nguyên nhân rất đơn giản, những bạn học khoa tinh luyện kim loại vừa tốt nghiệp cơ bản đều một trăm phần trăm tìm được việc, những anh chị gang thép đã kéo tỉ lệ tìm được việc làm của nhà trường lên cao.

Còn những người học chuyên ngành chứng khoán như lớp Châu Tuệ, lại ở vào tình trạng cao không với tới, thấp không bằng lòng.

Cả lớp Châu Tuệ sau khi tốt nghiệp, chỉ có số ít người tìm được công việc trong các công ty chứng khoán, phần lớn đều chuyển đến làm chuyên ngành Marketing.

Châu Tuệ muốn học liên thông lên đại học, đương nhiên, một nhân vật cấp cao thủ học tập như Châu Tuệ, thi lên đại học đối với cô mà nói, chẳng khác nào bạn bỏ món sách trâu vào nồi lẩu Trùng Khánh, vừa cho vào là chín ngay.

Châu Tuệ ở lại Trùng Khánh, bước vào thời đại sau đại học.

Ba năm sau.

Tốt nghiệp đã ba năm, Vương Huy đến Bắc Kinh rộng lớn theo đuổi ước mơ của mình, làm một ca sĩ lang thang. Anh vẫn ôm cây đàn guitar của mình hát rong ở đường ngầm dưới lòng đất.

Có lúc anh ở Tây Đơn, có lúc ở Đông Đơn, có lúc lại chạy đến ngọc Nam La Cổ, thậm chí còn chạy đến trạm xe lửa Đại Hưng ngoài vành đai số Sáu.

Ở Bắc Kinh, có rất nhiều nghệ sĩ lang bạt khắp nơi như Vương Huy. Họ dùng âm nhạc để biểu đạt giấc mộng của mình, một cây guitar, vài bài hát nghe nhiều thành quen. Họ dùng giọng ca để chứng kinh sự tồn tại của bản thân.

Trong ba năm qua, Vương Huy không chỉ hát rong, mà anh còn luôn tìm kiếm Cố Tiểu Yến. Anh hy vọng Cố Tiểu Yến có thể nhìn thẳng vào anh để nói rõ ràng tại sao cô lại vứt bỏ những thề non hẹn biển xưa kia?

Thế nhưng, Vương Huy đã thất vọng hết lần này đến lần khác. Cha mẹ của Cố Tiểu Yến ly hôn, cô ấy cùng mẹ đến Bắc Kinh, không ai biết cô ấy đã đi đâu, không ai nói cho Vương Huy biết đã đến thời khắc phải tỉnh mộng.

Vương Huy không cam tâm, anh cảm thấy Cố Tiểu Yến đang ở một góc nào đó nơi Bắc Kinh này nhìn mình. Anh hy vọng Cố Tiểu Yến có thể dừng cảm bước ra, dừng cảm cho anh một lý do và một viên cớ.

Châu Tuệ cảm được tấm bằng tốt nghiệp đại học, một năm sau, cô về quê nhà Hà Bắc, tìm được công việc trừ hoạch thị trường ở một nhà máy ở Bảo Định. Một năm sau, công ty điều cô đến Bắc Kinh, cô phụ trách công tác Marketing cho công ty ở Bắc Kinh.

Châu Tuệ từng nghe Phùng Tùng nói, Vương Huy đã đến Bắc Kinh, có gọi điện thoại cho Phùng Tùng một lần, sau đó liền đổi số điện thoại, bật vô âm tín.

Phùng Tùng lập cho cả lớp một nhóm QQ, Châu Tuệ được anh ta kéo vào nhóm, Trên QQ, Phùng Tùng nói, trong lớp chỉ có cô và Vương Huy phát triển sự nghiệp ở Bắc Kinh.

Châu Tuệ đến Bắc kinh đã nửa năm, mỗi ngày cô đều đến cửa Quảng An làm việc, sau khi tan ca trở về Thái Hộ Doanh cách công ty khá gần.

Châu Tuệ biết Vương Huy ở Bắc Kinh, thế nhưng Bắc Kinh quả thật vô cùng rộng lớn, Châu Tuệ vốn không ngờ tới kinh sẽ gặp Vương Huy, giống như Vương Huy vốn không tìm được Cố Tiểu Yên vậy.

Song, vào một buổi chiều ngày Chủ nhật, Châu Tuệ đến Tứ Đơn mua sắm quần áo, khi đi ngang qua đường hầm dưới mặt đất, cô bất chợt nghe thấy ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ quen thuộc.

Lúc bấy giờ, Châu Tuệ đã sắp ra khỏi đường ngầm. Giọng hát kia vừa vang lên, như có một luồng điện chạy qua người Châu Tuệ. Cô vội vàng chạy về phía đường ngầm, nhìn thấy một người đàn ông râu ria xồm xoàm, khuôn mặt tan thương vừa đàn vừa hát ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ.

Châu Tuệ bước từng bước đến trước mặt người đàn ông đó. Người kia đang nhắm mắt đắm chìm trong màn biểu diễn của mình.

Châu Tuệ thử nhìn chiếc đĩa để trước mặt người đàn ông, trong đĩa có mấy đồng tiền lẻ. Châu Tuệ cảm thấy nước mắt mình dường như đang muốn trào ra, nhưng cô đã kìm nén được.

Vương Huy cảm nhận được có một người đứng trước mặt mình từ nãy tới giờ, anh mở mắt ra, vừa nhìn thấy Châu Tuệ, anh lập tức ngừng đàn hát.

Đó là một buổi chiều mùa thu có lá phong rơi năm 2005.

Châu Tuệ và Vương Huy đã gặp lại nhau như thế.

Châu Tuệ nở nụ cười, cô nói: “Sao cậu lại biến thành kẻ hành khất như thế này?”.

Vương Huy nở nụ cười bối rối, ngờ ngác hỏi: “Cậu có khỏe không?”.

Châu Tuệ vẫn mỉm cười nhìn Vương Huy: “Hiện giờ tôi đang làm việc ở Bắc Kinh”.

Vương Huy: “Ồ, cậu đang làm công việc gì vậy?”.

Châu Tuệ: “Làm Marketing cho một công ty thực phẩm. Những năm qua cậu không đi làm sao?”.

Vương Huy: “Không, tôi vẫn đi hát từ đó đến giờ”.

Châu Tuệ: “Nếu đi trên đường phố lớn, quả thực là tôi không nhận ra cậu. Cậu thay đổi nhiều quá!”.

Vương Huy: “Cậu cũng vậy, cậu chẳng chặc lên nhiều rồi”.

Châu Tuệ: “Tôi mời cậu ăn bữa cơm nhé!”.

Vương Huy: “Để tôi mời cậu”.

Cứ như vậy, Châu Tuệ và Vương Huy đi ra khỏi đường ngầm. Họ tìm được một quán lẩu dê trong một con ngõ nhỏ ở Tứ Đơn.

Vương Huy gọi hai chai bia Yên Kinh. Châu Tuệ lại nói: “Trời lạnh, uống chút rượu trắng đi!”.

Cô gọi một chai rượu Nhị oa đầu thương hiệu Ngưu Lang Sơn.

Về bản chất thì lẩu Bắc Kinh và lẩu Trùng Khánh không có khác biệt gì lớn, chỉ là một loại chú trọng vị cay, một loại chú trọng vị vị.

Châu Tuệ và Vương Huy đã ăn lẩu dê nóng bốc khói nghi ngút trong bầu không khí ý vị như thế.

Vương Huy lấy làm kinh ngạc về tư lượng của Châu Tuệ, cả một chai Nhị oa đầu, Châu Tuệ uống rượu như uống nước trắng.

Châu Tuệ hiểu được mối nghi hoặc của Vương Huy, cô mỉm cười nói: “Hơn một năm làm công tác thị trường, giao tiếp với nhiều khách hàng, nên đã luyện được khả năng uống rượu trắng”.

Vương Huy rót bia cho Châu Tuệ. Châu Tuệ liền nói: “Tôi không uống nữa đâu, vừa rồi hơi lạnh, giờ ấm chút là được rồi. Cậu ở Bắc Kinh không gặp được Cố Tiểu Yên sao?”.

Vương Huy: “Tôi đã đi tìm, nhưng không tìm được”.

Châu Tuệ : “Ồ!” một tiếng, sau đó, bắt đầu trầm lặng.

Vương Huy uống hết hai chai bia Yến Kinh, muốn phá vỡ bầu không khí trầm lặng bối rối này, anh hỏi: “Hội Phùng Tùng như thế nào rồi, cậu có biết không?”.

Châu Tuệ: “Phùng Tùng hình như làm công tác tiêu thụ cho một công ty xe máy”.

Vương Huy: “Xe máy Trùng Khánh rất nổi tiếng. Hiện giờ cậu.....chưa.....chưa có bạn trai sao?”.

Châu Tuệ: “Công việc bận rộn nên không yêu đương gì cả”.

Vương Huy: “Làm việc ở Bắc Kinh quả thực áp lực rất lớn”.

Châu Tuệ: “Cậu vẫn muốn hát như thế này sao?”.

Vương Huy: “Tôi thích cuộc sống tự do như thế này, tôi cũng thích hát nữa”.

Châu Tuệ: “Ồ, chúng ta ăn no rồi, đi thôi. Tối nay tôi còn phải dùng cơm cùng khách hàng nữa”.

Vương Huy đứng dậy thanh toán, Châu Tuệ kéo giật Vương Huy lại: “Đề tôi!”.

Vương Huy cười khỏ nhìn Châu Tuệ: “Cậu tưởng tôi là kẻ hành khất thật đấy à?”.

Vương Huy chạy đến quầy thu ngân thanh toán. Nhìn bóng lưng của người đàn ông trước mắt, Châu Tuệ thấy sống mũi mình cay cay.

Vương Huy thanh toán tiền xong, muốn xin số điện thoại của Châu Tuệ. Châu Tuệ đọc số điện thoại của mình cho anh, rồi họ ai đi đường nấy.

Châu Tuệ lên tàu điện ngầm Tây Đôn, đến Trung tâm Thương mại Quốc tế. Cả đường đi, sống mũi cô cứ cay cay. Đây là lần gặp gỡ bất ngờ nhất trong cuộc đời của cô. Có nằm mơ cũng không ngờ rằng mình sẽ gặp được Vương Huy đáng vẻ tang thương như thế ở đường ngầm Bắc Kinh.

Trong bữa ăn buổi tối, Châu Tuệ rõ ràng đã uống nhiều, khách hàng của cô là Chu Cường chu đáo đưa cô về nhà.

Trong những ngày tháng sau, Châu Tuệ và Vương Huy mặc dù đều biết cách thức liên lạc của nhau, thế nhưng không hai trong hai người họ liên lạc với nhau cả. Chỉ trong những ngày lễ tết, Vương Huy nhận được một số tin nhắn gửi theo nhóm của Châu Tuệ.

Vương Huy sẽ không gửi tin nhắn hàng loạt kiểu như vậy.

Sau khi trải qua những ngày tháng làm ca sĩ lang thang dưới đường ngầm, Vương Huy đã tìm được công việc hát chuyên cho một quán bar ở Hậu Hải. Còn Châu Tuệ, thi thoảng đi qua đường ngầm ở Tây Đôn, con tim cô luôn đập rộn ràng. Cô sợ sẽ gặp Vương Huy có khuôn mặt đầy vẻ tang thương kia, song, lại muốn xem Vương Huy sống có tốt hay không.

Thế nhưng, Châu Tuệ không còn nhìn thấy Vương Huy ở đó nữa, mãi cho đến ba năm sau, lại là vào tiết trời cuối thu ở Bắc Kinh, cô nhận được tin nhắn của Vương Huy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: 5: Năm 2008

Trong mùa thu muộn lá phong bay

Mới biết em không phải là toàn bộ cuộc đời tôi

Bất chợt quay đầu

Là nụ cười gượng ép

Bao nhiêu chuyện cũ bay tản trong gió

Sao nói yêu nhau mà đã định trước phải chia tay mỗi người một ngã

Sao có thể khiến tôi tin vào giấc mộng ấy

Tình duyên đi khó níu

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao

Nhớ lại em từng nói yêu tôi đến vĩnh cửu

Trong lòng cất giấu bao nhiêu yêu thương và âu sầu

Muốn lại một lần nữa nắm lấy tay em

Suối âm mùa thu sáng trong lành lạnh sau khi em bước đi

Tương phùng chỉ là trong giấc mộng

Nhìn em bước đi xa

Để nước mắt chảy trong lòng

Vì em, tôi đã bỏ ra tất cả những gì tôi có.

Khi Châu Tuệ đang lau dọn cho căn nhà mới ở Thông Châu thì Vương Huy gửi tin nhắn cho cô, hẹn cô đến quán lẩu dê ở con ngõ nhỏ Tây Đơn nói chuyện.

Châu Tuệ vốn muốn gọi điện cho Vương Huy, thế nhưng điện thoại của Vương Huy luôn ở trong tình trạng tắt máy, cô đành phải dựa theo thời gian Vương Huy hẹn, đứng năm rưỡi có mặt tại quán lẩu dê Bắc Kinh.

Đợi đến sáu giờ, Châu Tuệ vẫn chưa thấy Vương Huy đến. Cô tiếp tục gọi điện thoại cho Vương Huy, thế nhưng điện thoại của Vương Huy vẫn tắt máy. Vào lúc cô đang định rời khỏi thì Vương Huy vội vàng chạy vào.

Vương Huy không kịp thở nhìn Châu Tuệ: “Xin lỗi, điện thoại của tôi bị trộm, tôi ở Đông Đơn đuổi theo trộm suốt cả buổi”.

Châu Tuệ nhìn Vương Huy bằng ánh mắt kinh ngạc. Điều khiến cô kinh ngạc không phải là Vương Huy có làm mất điện thoại hay không, cô kinh ngạc là bởi vì Vương Huy của hiện tại và Vương Huy của ba năm trước hoàn toàn khác nhau.

Vương Huy của giờ phút này không có nét tang thương và chán nản của ba năm về trước nữa. Anh đã rạng rỡ hơn nhiều.

Vương Huy có chút bối rối nhìn Châu Tuệ: “Cậu sẽ không tức giận chứ?”.

Châu Tuệ cười, lắc đầu: “Châu Tuệ tôi bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?”.

Hai người cùng nhau ngồi xuống. Vương Huy vẫn gọi hai chai bia Yên Kinh như thường lệ. Châu Tuệ vẫn vậy, cô gọi một chai nhĩ oa đầu hiệu Ngưu Lang Sơn.

Sau khi Vương Huy uống hết một chai bia, anh bắt đầu kể: “Tôi gặp được Cố Tiểu Yên rồi”.

Châu Tuệ lúc bấy giờ đang định gấp rau diếp, khi nghe thấy tên Cố Tiểu Yên, cô lại đặt miếng rau diếp vào nồi lẩu.

Châu Tuệ: “Ồ, cô ấy vẫn tốt phải không?”.

Vương Huy: “Năm năm trước tôi gặp cô ấy. Khi đó, tôi đang hát trong quán bar, à, tôi quên nói với cậu, hiện giờ tôi đang làm ca sĩ hát chuyên cho quán bar ở Hậu Hải”.

Châu Tuệ: “Ồ, thế thì tốt rồi!”.

Vương Huy: “Lúc đó tôi vẫn hát bài Cô nàng nơi trấn nhỏ kia, thế nhưng có một vị khách đã chọn bài, muốn tôi hát Ánh trăng trong thành phố. Tôi nhìn sang, không ngờ người chọn bài lại là Cố Tiểu Yên. Khi ấy, tôi có phần ngạc nhiên, bên cạnh Cố Tiểu Yên còn có một người đàn ông thân hình to béo nữa. Cố Tiểu Yên mang dáng dấp của một người phụ nữ quý phái. Cô ấy mỉm cười nhìn tôi, cho tôi một xấp tiền, nói tôi hát bài Ánh trăng trong thành phố”.

Vương Huy uống một cốc bia, nhìn Châu Tuệ bằng ánh mắt nồng nàn: “Lúc bắt đầu hát, tôi có hơi lạc điệu, thế nhưng khi hát đến đoạn: 'Ánh trăng trong thành phố đã chiếu sáng giấc mộng, xin hãy sưởi ấm trái tim người ấy. Đã nhìn thấu những hợp tan chốn nhân gian, có thể kéo dài thêm một quãng thời gian vui vẻ nữa hay không', tôi phát hiện ra Cố Tiểu Yên vô cùng vui vẻ, mọi khúc mắc trong lòng tôi đã được tháo bỏ. Đó là lần tôi hát thành công nhất ở quán bar, có rất nhiều người đứng dậy, vỗ tay khen tôi hát hay”.

Châu Tuệ: “Cố Tiểu Yên có bạn trai rồi sao?”.

Vương Huy: “Đúng vậy, cô ấy đã tìm được một anh chồng Bắc Kinh. Anh ta là người yêu thời đại học của cô ấy. Hai người họ tốt nghiệp xong thì kết

hôn, hôm ấy là kỷ niệm ngày cưới của họ. Tôi và Cố Tiểu Yến đã nói chuyện với nhau hơn chục phút. Tôi cảm thấy tảng đá lớn đè nặng trong lòng mình nhiều năm kia cuối cùng đã được chuyển đi, trái tim tôi không còn gánh nặng gì nữa cả”.

Châu Tuệ uống một ngụm rượu Nhị oa đầu, mỉm cười nhìn Vương Huy: “Cuối cùng thì cậu đã được giải thoát rồi!”.

Vương Huy: “Không, tôi không được giải thoát. Nhìn thấy Cố Tiểu Yến hạnh phúc như thế, lúc đó tôi đã giải thoát cho Cố Tiểu Yến, nhưng tôi không giải thoát được cho bản thân mình. Nửa năm trở lại đây, tôi luôn mơ thấy một người, ngày đêm mong nhớ”.

Châu Tuệ: “Ồ, là Trương Đình?”.

Vương Huy: “Không phải là cô ấy, mà là em”.

Châu Tuệ: “Tôi, tại sao là tôi?”.

Vương Huy: “Tôi không biết tại sao lại là em, nhưng người luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi là em. Tôi mơ thấy chúng ta cùng nhau ngắm mặt trời lặn bên sông Trường Giang, ngắm phong cảnh trên núi Tân Vân, ăn lẩu xiên que ở Dương Gia Bình, giấc mơ ấy cứ quấn lấy tôi. Tôi cảm thấy, em luôn chiếm cứ một vị trí quan trọng trong trái tim tôi”.

Châu Tuệ cười ngốc nghếch lắc đầu: “Cậu không đùa tôi đấy chứ?!”.

Vương Huy nhìn Châu Tuệ bằng dáng vẻ nghiêm túc: “Châu Tuệ, tôi quả thực không nói đùa. Thực ra hồi đại học, lòng tôi có Cố Tiểu Yến cũng có em, tôi không muốn Cố Tiểu Yến chiếm giữ trái tim mình, nên để em làm bạn gái tôi. Tôi biết, như vậy đối với em là không công bằng. Tôi không nhẫn tâm nhìn em, mà lòng vẫn nhớ tới hình bóng của Cố Tiểu Yến”.

Châu Tuệ: “Ồ, tôi luôn tưởng rằng cậu chỉ thích vòng một của tôi, không ngờ trong lòng cậu thực sự có tôi. Lúc đó, khi ăn lẩu xiên que, cậu ăn rau chân vịt, tôi ăn rau muống, lúc đó, tôi cứ tưởng rằng, trái tim của cậu, ngoài Cố Tiểu Yến ra, chỉ là một mảng trống rỗng”.

Vương Huy: “Em ăn rau muống? Sao tôi lại không có ấn tượng gì vậy?”.

Châu Tuệ: “Đó là bởi vì cậu luôn nhớ rằng cậu ăn rau chân vịt. Bà chủ quán tìm rau chân vịt được từ xa về, trông cậu ăn thật ngon nghê”.

Vương Huy: “Ồ, quả thực tôi không phát hiện ra có rau muống. Châu Tuệ, hiện giờ trái tim của tôi quả thực không phải là trống rỗng. Toàn bộ trái tim tôi đều là em. Cho nên, tôi muốn xin em cho tôi một cơ hội. Tôi muốn hát cho em nghe thêm một lần nữa ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta tìm lại một lần nữa tình yêu thuộc về chúng ta thời đại học kia nhé!”.

Châu Tuệ cười khỏ nhìn Vương Huy: “Không tìm lại được nữa rồi!”.

Vương Huy: “Tại sao?”.

Châu Tuệ: “Xin lỗi, Vương Huy, tôi đã kết hôn rồi!”.

Vương Huy ngơ ngác nhìn Châu Tuệ, một hồi lâu sau anh vẫn không phản ứng lại.

Châu Tuệ rót đầy bia vào cốc của Vương Huy: “Nửa năm trước, cậu gặp được Cố Tiểu Yến, còn tôi đã kết hôn vào thời điểm đó. Chồng của tôi là Chu Cường, làm việc ở siêu thị, hiện giờ chúng tôi đã mua nhà ở Thông Châu. Chúng tôi sống rất hạnh phúc”.

Vương Huy ngơ ngác nhìn cốc bia: “Chỉ cần em hạnh phúc, tôi đã thấy đủ rồi!”.

Châu Tuệ: “Vương Huy, nào, chúng ta cạn một ly! Cảm ơn cậu hôm nay đã nói sự thật cho tôi biết, thì ra trong lòng cậu còn có tôi. Còn tôi cũng nói cho cậu biết sự thật nhé! Tôi của ngày đó, trong lòng luôn cất giấu hình bóng của cậu, thế hưng đại học là đại học, sau một trận phong hoa tuyết nguyệt, chúng ta phải đối diện với thực tế cuộc sống, phải vậy không?”.

Châu Tuệ nâng cốc lên, Vương Huy cũng cầm cốc lên, hai người uống một hơi cạn sạch.

Năm 2008, Trung Quốc xuất hiện hai người đàn ông đau khổ nhất. Một người là Lưu Tường bị thương trong thể vận hội Olympic Bắc Kinh. Một người có khả năng là Vương Huy, người phải chịu đựng nỗi đau vô tận mười năm, cuối cùng cũng tìm được bến đậu linh hồn mình.

Vương Huy bị thảm hơn Lưu Tường ở chỗ, Lưu Tường muốn chạy, nhưng bước chân không bắt kịp. Vương Huy muốn chạy, song đường chạy bị thay đổi.

Anh tro mắt nhìn hàng rào chạy trăm mét phía trước mặt biến thành nhảy ba bước, chuyển biến mang tính đột biến này khiến Vương Huy vô cùng đau thương.

Vương Huy cố gắng hết sức thể hiện rằng bản thân là người độ lượng. Anh nở nụ cười nhìn Châu Tuệ: “Chỉ cần em hạnh phúc là tôi an tâm rồi!”.

Châu Tuệ nghe thấy câu này, hình như có chút cảm động, thế nhưng cô vẫn cố gắng làm ra vẻ vững vàng, đứng dậy, mỉm cười nhìn Vương Huy: “Nào, ôm một cái! Hy vọng chúng ta sau này đều hạnh phúc”.

vuông Huy đứng lên, anh ôm Châu Tuệ, hai người nhìn nhau cười. Lần này là Châu Tuệ lên lút thanh toán. Hai người lại một lần nữa tạm biệt trên con ngõ nhỏ ở Tây Đơn.

Lá thu ở Bắc Kinh chậm chậm rụng xuống. Vuông Huy giẫm chân lên những chiếc lá ấy. Anh cứ đi, đi đến con đường bạch quả ở Cung Ung Hòa.

Giờ phút này, Vuông Huy mới bừng tỉnh, thì ra mùa thu ở Bắc Kinh lại đẹp đến vậy, đẹp khiến anh ngây ngất. Nhìn chiếc lá bạch quả màu vàng rực rỡ rụng đầy trên đất, Vuông Huy khẽ ngân nga khúc ca Thu muộn hợp cảnh của Mao Ninh.

Trong mùa thu muộn lá phong bay

Mới biết em không phải là toàn bộ cuộc đời tôi

Bắt chộp quay đầu

Là nụ cười gượng ép

Bao nhiêu chuyện cũ bay tản trong gió

Sao nói yêu nhau mà đã định trước phải chia tay mỗi người một ngã

Sao có thể khiến tôi tin vào giấc mộng ấy

Tình duyên đi khó níu

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao

Nhớ lại em từng nói yêu tôi vĩnh viễn

Trong lòng cất giấu bao nhiêu yêu thương và âu sầu

Muốn lại một lần nữa nắm lấy tay em

Suối âm mùa thu sáng trong lành lạnh sau khi em bước đi

Tương phùng chỉ là trong giấc mộng

Nhìn em bước đi xa

Đề nước mắt chảy trong lòng

Vì em, tôi đã bỏ ra tất cả những gì tôi có

Vuông Huy tựa như nhìn thấy cô nàng nơi trần nhỏ Châu Tuệ đang chạy trên con đường có lá bạch quả rơi về phía anh.

Vuông Huy cười, một trận gió thu thổi tới, lá bạch quả rơi đầy mặt đất lại cuộn thành vòng.

Vuông Huy rơi nước mắt, anh lặng lẽ quay đầu bỏ đi, cho đến khi biến mất ở cuối con đường bạch quả.

Mùa thu ở Bắc Kinh là mùa nhàn hạ nhất trong bốn mùa. Trải qua cái khô hạn của mùa đông, cái khó chịu của mùa xuân, cái nóng nực của mùa hạ, mùa thu ở Bắc Kinh khiến người ta vui tươi thanh thản biết bao!

Cho nên, nếu bạn muốn chia tay một người, vậy hãy bước vào thế giới mùa thu của Bắc Kinh. Nơi ấy sẽ nói cho bạn biết, mặc dù tình yêu của chúng ta đã rụng rơi, thế nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

Sau khi Vuông Huy và Châu Tuệ tạm biệt nhau, anh đã qua lại với một nữ ca sĩ của quán bar. Ca sĩ quán bar kia tên là A Tuyết.

Vuông Huy và A Tuyết có thể chơi đùa với nhau trong âm nhạc, tình cảm giữa hai người không được coi là tình yêu cuồng nhiệt, chỉ có thể nói là cảm giác ở bên nhau tạm ổn.

Khi Vuông Huy và A Tuyết ở bên nhau, anh muốn hoàn toàn quên đi Châu Tuệ, nhưng thi thoảng, trong những giấc mơ của mình, anh vẫn mơ thấy Châu Tuệ, mơ thấy Trùng Khánh, mơ thấy Trường Giang, mơ thấy lẩu xiên que, mơ thấy Phùng Tùng, nhưng chưa bao giờ anh mơ thấy Trương Đình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 6.1

Vương Huy ôm lấy Phùng Tùng, khẽ nói vào tai của Phùng Tùng rằng: “Tôi không những phải mang cô ấy về Trùng Khánh, mà tôi còn muốn cưới cô ấy nữa”.

Chương 6.1

Hai năm sau, Vương Huy quay trở lại Trùng Khánh một lần. Anh đến Trùng Khánh để tham gia cuộc thi ca sĩ quán bar.

Trong thời gian đó, Vương Huy có liên lạc với Phùng Tùng. Phùng Tùng hết sức kinh ngạc khi Vương Huy đột nhiên xuất hiện trước mắt mình. Phùng Tùng oán trách Vương Huy không có nghĩa khí anh em, nhiều năm như vậy không liên lạc với anh ta, cũng không gia nhập nhóm QQ của anh ta.

Vương Huy vội vàng nhận lỗi với Phùng Tùng, anh nói mình mê âm nhạc đến ngây ngốc cả người.

Phùng Tùng mời Vương Huy đến một quán trà, dáng vẻ nghiêm túc hỏi Vương Huy: “Cậu biết chuyện của Châu Tuệ chưa?”.

Vương Huy nhìn Phùng Tùng bằng ánh mắt kinh ngạc: “Không phải Châu Tuệ đã kết hôn từ lâu rồi sao? Cô ấy có chuyện gì vậy?”.

Phùng Tùng: “Năm trước cô ấy đã ly hôn rồi”.

Vương Huy: “Ly hôn rồi?”.

Phùng Tùng: “Đúng vậy, cô ấy không nói với cậu sao?”.

Vương Huy: “Không, tôi chỉ gặp cô ấy một lần khi đã kết hôn, sau này chúng tôi không liên lạc gì với nhau nữa. Trong thời gian ấy, tôi lại mất điện thoại hai lần, không còn số điện thoại của cô ấy”.

Phùng Tùng: “Cô ấy xảy ra chuyện rồi”.

Vương Huy sốt sắng nhìn Phùng Tùng: “Chuyện gì?”.

Phùng Tùng: “Cô ấy đi bệnh viện kiểm tra, phát hiện ra mình bị ung thư vú”.

Vương Huy: “Ung thư vú?”

Phùng Tùng: “Ừm, chồng cô ấy biết cô ấy bị ung thư vú, đã đòi ly hôn. Hơn nữa, hắn ta còn lén bán căn nhà của họ đi. Châu Tuệ nói, sau một năm họ kết hôn, Châu Tuệ phát hiện ra chồng mình có quan hệ mờ ám với một nhân viên thu ngân. Châu Tuệ biết hắn ta sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn với cô, nhưng không ngờ tên súc sinh kia lại tuyệt tình như vậy”.

Vương Huy: “Chết tiệt! Thế giờ Châu Tuệ sao rồi?”.

Phùng Tùng: “Tình trạng của cô ấy không được tốt cho lắm. Mỗi ngày nay tôi đều lướt qua QQ của cô ấy, nội dung toàn những lời lẽ bi quan chán đời. Tôi nghĩ, Châu Tuệ không gắng gượng nổi”.

Vương Huy: “Cậu không gọi điện cho cô ấy sao?”.

Phùng Tùng: “Gọi rồi, cô ấy nói cô ấy rất ổn, giờ tôi còn đang khuyên bảo cô ấy trên QQ, hy vọng cô ấy có thể kiên cường lên”.

Vương Huy: “Cậu có biết hiện giờ cô ấy sống ở đâu không?”.

Phùng Tùng: “Không biết, nhưng tôi có thể hỏi xin địa chỉ của cô ấy”.

Vương Huy: “Cậu mau hỏi địa chỉ của cô ấy đi. Tôi phải quay về Bắc Kinh”.

Phùng Tùng: “Cậu không tham gia cuộc thi này nữa à?”.

Vương Huy: “Tôi không yên tâm về Châu Tuệ”.

Phùng Tùng liên lạc với Châu Tuệ trên QQ. Anh ta nói muốn gửi qua bưu điện một số đặc sản Trùng Khánh cho cô, cô đã gửi địa chỉ ở Bắc Kinh của mình cho anh ta. Anh ta liền nói địa chỉ của cô cho Vương Huy.

Khi A Tuyết nghe nói Vương Huy muốn vứt bỏ cuộc thi để quay về Trùng Khánh ngay lập tức, A Tuyết gần như phát điên. Cô ta nổi giận đùng đùng nói với Vương Huy rằng, anh đã vào đến vòng chung kết, rất có thể sẽ giành được giải quán quân. Anh đã phấn đấu ở quán bar nhiều năm như vậy, không phải là muốn chứng minh rằng bản thân mình biết hát hay sao? Nếu Vương Huy vứt bỏ cuộc thi lần này, vậy thì tất cả những thứ họ bỏ ra cho cuộc thi lần này sẽ đổ hết xuống sông xuống biển.

Vương Huy nói một bạn học của anh sắp không gắng gượng nổi, anh bắt buộc phải quay về thăm người bạn này. A Tuyết nói: “Người không gắng

gượng nổi trên đời này nhiều vô kể. Vương Huy, anh không phải là chúa cứu thế, nếu anh quay về Bắc Kinh, anh chính là một tên ngốc!”.

Vương Huy nói, so với tính mạng của bạn học cũ, cuộc thi này chẳng tính là gì. A Tuyết nói với anh rằng, nếu anh đã không trân trọng cuộc thi này, đồng nghĩa với việc anh không trân trọng cô ta, nếu anh quay về, họ sẽ chia tay.

Vương Huy vẫn mua vé máy bay quay trở về Bắc Kinh. Tại sân bay Giang Bắc, Phùng Tùng đến tiễn Vương Huy. Phùng Tùng dặn dò Vương Huy nhất định phải chăm sóc Châu Tuệ cho thật tốt. Vốn dĩ anh cũng muốn cùng Vương Huy quay trở về Bắc Kinh, nhưng tháng sau anh ta sẽ kết hôn, trước hôn lễ có rất nhiều chuyện phải làm.

Vương Huy nói với anh ta rằng mình nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Châu Tuệ.

Mười phút trước khi Vương Huy lên máy bay, A Tuyết nhắn cho anh một tin. A Tuyết nói với anh, cô ta hiện giờ đã lựa chọn một sa sĩ khác. Ca sĩ đó thích cô ta, cô ta cảm thấy anh ta khá thích hợp với mình.

Vương Huy gửi tin nhắn trả lời cho A Tuyết: “Tôi chúc phúc cho cô tìm được tình yêu đích thực”.

Sau khi gửi tin nhắn đi, Vương Huy tắt điện thoại, bước lên chuyến bay của hãng hàng không phía Nam hướng về Bắc Kinh.

Vương Huy ra khỏi sân bay quốc tế Thủ đô Bắc Kinh, vội vàng gọi một chiếc taxi. Lòng anh như lửa đốt chạy đến khu chung cư cũ nát Tiểu Hồng Môn ở vành đai số Bốn phía Nam.

Vào lúc Châu Tuệ mở cửa, Vương Huy lại một lần nữa rơi lệ. Anh nhìn thấy Châu Tuệ vô cùng tiêu tụy và chật vật.

Châu Tuệ nhìn Vương Huy bằng ánh mắt ngờ ngác, giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh bên ngoài xông đến.

Vương Huy bước vào, đóng cửa nhẹ nhàng, thẫn thờ nhìn Châu Tuệ: “Em vẫn ổn chứ?”.

Châu Tuệ ngây ngốc nhìn Vương Huy, đột nhiên cô ôm chặt lấy Vương Huy, tâm tình suy sụp gào khóc.

Vương Huy ôm chặt lấy Châu Tuệ, nước mắt anh rơi xuống.

Căn phòng nhỏ của Châu Tuệ được thu dọn gọn gàng sạch sẽ. Vương Huy đỡ Châu Tuệ đến ghế sofa. Vành mắt Châu Tuệ đỏ lựng vì khóc, cô nghẹn ngào hỏi: “Sao cậu biết tôi ở đây?”.

Vương Huy: “Phùng Tùng nói cho anh biết”.

Châu Tuệ: “Cậu ấy đã nói với cậu chuyện của tôi rồi sao?”.

Vương Huy: “Ừm, giờ em vẫn ổn chứ?”.

Châu Tuệ: “Hiện giờ tôi đã có cái nhìn thoáng hơn đối với mọi thứ rồi”.

Vương Huy sốt sắng hỏi: “Cái gì mà nhìn thoáng hả? Bệnh tình của em thế nào rồi?”.

Châu Tuệ: “Còn một năm nữa”.

Châu Tuệ cười khô: “Hiện giờ tôi đang ở trong trạng thái giống cậu thời đại học, lòng trống rỗng, mỗi ngày đều trống rỗng, một năm sau, cả người tôi đều trống rỗng”.

Vương Huy kích động đứng dậy: “Sao em có thể như vậy?!”.

Lúc này, điện thoại di động của Châu Tuệ đổ chuông, nhạc chuông là ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ động lòng người kia. Châu Tuệ cười với Vương Huy, nhận điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 6.2

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của người chào hàng công ty bảo hiểm.

Châu Tuệ cất giọng nhàn nhạt: “Xin lỗi, tôi bị mắc bệnh ung thư vú, còn một năm nữa thôi. Anh chị thực sự muốn mời tôi tham gia vào chương trình bảo hiểm sao?”.

Nhân viên nghiệp vụ của công ty bảo hiểm khựng lại năm giây, sau đó lập tức cúp điện thoại.

Châu Tuệ cười khổ: “Cậu thấy đấy, không cần tôi phải cho họ vào danh sách đen, hiện giờ họ chắc chắn đã cho tôi vào danh sách đen rồi”.

Vương Huy sốt ruột đứng dậy: “Không được, anh không thể để em chờ chết như vậy được. Anh phải làm cho em tiếp tục sống”.

Châu Tuệ: “Vương Huy, cảm ơn cậu đã đến thăm tôi. Cậu nên đi đi thì hơn. Cuộc sống của cậu còn dài lắm, còn tôi chỉ có một năm nữa thôi là phải đi đến nơi tôi nên đến rồi. Cậu không phải thương hại tôi, tôi sẽ ra đi thanh thản”.

Vương Huy bắt đầu gào lên với Châu Tuệ: “Anh không phải là thương hại em. Anh vẫn yêu em. Những năm qua, anh vẫn không quên được em. Em ra đi thanh thản, vậy anh thì sao?”.

Châu Tuệ: “Vương Huy, cậu đừng đùa nữa, trước giờ tôi không tin rằng cậu từng yêu tôi”.

Vương Huy: “Trong lòng anh có ai, chẳng lẽ anh còn không biết sao? Hồi đại học, là anh làm cho em tổn thương, nhưng trong lòng anh có em có cả Cố Tiểu Yên. Anh muốn xua đuổi Cố Tiểu Yên đi một cách triệt để, chỉ giữ lại mình em, em hiểu không?”.

Châu Tuệ buồn rầu tựa vào sô pha: “Những lời cậu nói khiến tôi choáng váng quá! Tôi muốn nghỉ ngơi một lát đã”.

Vương Huy: “Chẳng lẽ cha mẹ em không biết em bị bệnh sao?”.

Châu Tuệ: “Sức khỏe của cha mẹ tôi không được tốt, tôi không muốn để họ biết”.

Vương Huy: “Vậy một mình em ở đây chống chọi với tử thần?”.

Châu Tuệ: “Tôi còn có thể làm thế nào?”.

Vương Huy: “Từ hôm nay trở đi, anh sẽ ở chỗ em”.

Châu Tuệ: “Cậu làm gì vậy?”.

Vương Huy: “Anh phải chăm sóc em, phải đưa em đi khám bệnh”.

Châu Tuệ: “Vương Huy, hiện giờ tôi không còn cảm giác gì với cậu nữa. Tôi không phải là Châu Tuệ của hồi học đại học ở Trùng Khánh nữa. Hiện giờ tôi là người phụ nữ đã ly hôn, là người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, là một người phụ nữ bị bác sĩ phán tử hình, cậu hiểu không?”.

Vương Huy: “Anh hiểu là trong lòng anh vẫn có em, bất kể em trong lòng có anh hay không, anh vẫn phải ở lại đây với em!”.

Châu Tuệ: “Cậu đây là đang giờ trò lưu manh đấy!”.

Vương Huy: “Đúng vậy, anh đang giờ trò lưu manh, từ lúc mới bắt đầu anh đã từng giờ trò lưu manh với em, anh cả đời này muốn giờ trò lưu manh với em, thì sao nào?”.

Châu Tuệ suy sụp nhìn Vương Huy: “Vương Huy, hiện giờ cậu vẫn chưa kết hôn sao?”.

Vương Huy: “Chưa!”.

Châu Tuệ: “Không có bạn gái?”.

Vương Huy: “Vừa chia tay hôm nay rồi”.

Châu Tuệ: “Chia tay rồi? Tại sao?”.

Vương Huy: “Bởi vì cô ta chưa từng thật lòng yêu anh. Anh cũng không thực sự yêu cô ta. Cô ta chỉ muốn để anh nổi tiếng, sau khi anh nổi tiếng có thể khiến cô ta nổi tiếng theo, hiện giờ chắc hẳn là cô ta đang nằm trên giường của một ca sĩ có chút tiếng tăm nào đó rồi”.

Châu Tuệ nhìn Vương Huy bằng ánh mắt phiến muộn: “Vương Huy, cậu sẽ không thương hại hơn tôi đây chứ?!”.

Vương Huy: “Đừng nói nhảm nữa, mau chuẩn bị cho anh một chiếc giường đi”.

Châu Tuệ: “Tôi chỉ thuê có một gian phòng bé thế này, một chiếc giường nhỏ thế này, ngay cả sô pha cũng nhỏ thế kia”.

Vương Huy: “Anh đi mua giường”.

Vương Huy quay người ra khỏi phòng, vội vàng chạy ra bên ngoài.

Hai mươi phút sau, Vương Huy thở hắt hắt vác chiếc giường gấp đi vào.

Châu Tuệ nhìn Vương Huy bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc: “Chỉ một chốc lát thế, cậu lấy ở đâu ra chiếc giường vậy?”.

Vương Huy: “Lò từ trong lều của một người dân công ra”.

Châu Tuệ: “Cậu trộm giường của dân công người ta?”.

Vương Huy: “Mua! Anh đưa cho ông ta hai trăm tệ, ông ta vui sướng hết mức, cứ gọi anh là anh trai mãi. Chú dân công ấy cũng sắp năm mươi đến nơi rồi”.

Vương Huy đặt chiếc giường gấp ở một góc phòng, mặt ngơ ngác nhìn Châu Tuệ: “Có cần phải treo rèm cửa sổ không?”.

Châu Tuệ buồn bực nhìn Vương Huy: “Vương Huy, hiện giờ tôi hơi hoảng loạn. Chúng ta bình tĩnh lại một chút được không?”.

Vương Huy: “Bình tĩnh cái khi ấy. Muốn ăn gì, anh nấu cho em chút đồ ăn”.

Châu Tuệ nhìn Vương Huy bằng ánh mắt kinh ngạc: “Cậu biết nấu ăn sao?”.

Vương Huy: “Một ca sĩ không muốn làm đầu bếp thì không phải là một tên lưu manh tốt”.

Châu Tuệ phì cười.

Vương Huy cũng cười ngốc nghếch nhìn Châu Tuệ: “Tài nghệ nấu nướng của anh quả thực là không tồi đâu”.

Châu Tuệ: “Vậy cậu nấu chút cháo, làm chút nộm, nộm rau chân vịt đi”.

Vương Huy: “Em xác định là rau chân vịt?”.

Châu Tuệ: “Đã lâu lắm rồi tôi không ăn rau chân vịt, nhìn thấy cậu, tôi đúng thật là muốn ăn chút rau chân vịt”.

Vương Huy: “Em nghỉ ngơi chút đi, nửa tiếng sau anh sẽ làm xong cho em. Trong nhà có rau chân vịt không?”.

Châu Tuệ: “Không có”.

Vương Huy: “Thế gạo thì sao?”.

Châu Tuệ: “Cũng không có”.

Vương Huy: “Vậy mọi ngày em ăn uống thế nào hả? .

Châu Tuệ: “Gọi đồ ăn ngoài”.

Vương Huy: “Có bếp không?”.

Châu Tuệ: “Có”.

Vương Huy: “Đợi anh”.

Vương Huy lại vội vàng xông ra khỏi nhà.

Hai mươi phút sau, Vương Huy người đầm đìa mồ hôi xách một ít nỳ gạo, một bó rau chân vịt to tướng, và các loại gia vị như muối, dầu bước vào nhà.

Châu Tuệ buồn bực nhìn Vương Huy: “Một mớ rau chân vịt lớn thế này? Ăn một tháng chưa chắc đã hết”.

Vương Huy: “Em yên tâm đi, anh có thể làm cho em hai mươi món từ rau chân vịt”.

Châu Tuệ: “Trời đất, Vương Huy, cậu nên mua thêm một vài loại rau khác, chúng ta không thể chỉ ăn mỗi rau chân vịt, phải vậy không?”.

Lúc này, một ông chú dân công năm mươi tuổi vác một túi rau bước vào.

Vương Huy: “Ông anh, đặt ở đây đi”.

Chú dân công đặt rau lên sàn.

Chú dân công cười ngốc nghếch nhìn Vương Huy: “Anh trai nhỏ, sau này có việc gì cứ gọi tôi nhé”.

Vương Huy rút ít tiền ra đưa cho chú dân công. Chú dân công vội vàng đẩy về: “Anh trai nhỏ, tôi không thể lấy thêm tiền của anh được”.

Châu Tuệ: “Chú là người Tứ Xuyên?”.

Vương Huy: “Ông ấy là người Phù Lăng, Trùng Khánh. Ông ấy còn biết cả Dương Gia Bình bên trường học của chúng ta nữa cơ”.

Chú dân công: “Đúng vậy, đúng vậy, bên đó còn có vườn bách thú, tôi từng làm thuê ở đó”.

Châu Tuệ: “Đã lâu lắm rồi không nghe người ta nói tiếng Trùng Khánh, cảm thấy vô cùng thân thiết”.

Chú dân công: “Em gái nhỏ, sau này có chuyện gì cứ gọi tôi. Tôi ở dưới tầng lầu của hai người, tôi đi trước đây nhé!”.

Chú dân công ra khỏi cửa.

Vương Huy: “Em nghỉ ngơi một lát đi, nửa tiếng sau anh gọi em dậy ăn cơm”.

Cứ như vậy, Châu Tuệ nằm nghỉ nửa tiếng. Nửa tiếng sau, Vương Huy nhể nhại mồ hôi ra khỏi nhà bếp, bưng cháo, rau chân vịt lên. Anh còn làm cả trứng gà xào cà chua, khoai tây thái sợi xào.

Châu Tuệ vô cùng kinh ngạc nhìn Vương Huy đặt những món ăn này lên bàn trà.

Vương Huy: “Đừng ngại người ra đó nữa, ăn chút đi”.

Châu Tuệ: “Sao cậu có thể làm được vậy?”.

Vương Huy: “Bạn gái cũ kia của anh ngày nào cũng ép anh nấu nướng. Nếu anh không nấu, cô ta sẽ làm ầm ỉ, bắt người ta lên Lương Sơn chứ sao!”.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 6.3

Châu Tuệ cầm đũa lên, gấp một cọng rau chân vịt, bỏ vào miệng.

Vương Huy cầm đũa lên, bưng bát cháo húp sùm sụp.

Châu Tuệ buồn rầu nhìn tương ăn của Vương Huy.

Vương Huy: “Đói cả một ngày trời, vừa nãy ở trong bếp, anh đã muốn ăn vụng rồi”.

Châu Tuệ bèn bưng bát cháo lên, vừa ăn một miếng, cô đã nôn ra.

Vương Huy sốt sắng nhìn Châu Tuệ: “Khó ăn lắm sao?”.

Châu Tuệ: “Không phải, sau khi làm trị liệu, dạ dày của tôi không được tốt cho lắm”.

Vương Huy: “Em ăn từ từ thôi, muốn ăn gì, anh sẽ làm cho em”.

Châu Tuệ: “Tôi muốn ăn mấy thứ này, cậu đã làm cho tôi cả rồi”.

Vương Huy: “Đây chính là ý hợp tâm đầu”.

Châu Tuệ cười khỏ, bưng cháo lên, chậm rãi húp.

Cứ như vậy, Vương Huy và Châu Tuệ đã chung sống cùng nhau.

Mấy ngày đầu, Châu Tuệ cảm thấy mình như đang nằm mộng, sau khi Vương Huy chuyển đồ của mình đến, Châu Tuệ mới ý thức được rằng, người đàn ông này quả thực đã chung sống cùng mình.

Châu Tuệ có đôi phen rối rắm. Vốn dĩ cô đã muốn buông xuôi tất cả, trống rỗng chờ đợi ngày ấy đến. Song, sự xuất hiện của Vương Huy khiến lòng cô lại dậy sóng.

Mấy ngày nay, cô luôn mơ thấy cảnh tượng học đại học ở Trùng Khánh. Cô nhìn thấy người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ này, lòng lại gợn lên nỗi chua xót.

Bản thân cô thực tình không muốn chứa đựng hình ảnh của Vương Huy ở trong lòng, như vậy khi ra đi, cô lại càng thêm khó chịu.

Vào một buổi sáng sớm, Châu Tuệ đứng trước cửa sổ, ngắm mình trong ánh nắng, thẫn thờ nhìn phong cảnh bên ngoài khung cửa. Vương Huy đang quét dọn phòng.

Châu Tuệ cất giọng nhàn nhạt: “Vương Huy, mấy ngày nay tôi cứ mất ngủ. Tôi đã nghĩ rất lâu, cậu vẫn nên đi thôi hơn”.

Vương Huy buông chổi trong tay xuống, bắt đầu nhìn Châu Tuệ: “Châu Tuệ, anh biết em là bệnh nhân. Anh không so đo những điều này với em, nhưng anh muốn nói cho em biết rằng, em sẽ không đuổi được anh đi đâu”.

Châu Tuệ: “Cậu cho rằng như vậy có ý nghĩa sao?”.

Vương Huy: “Mấy ngày nay anh đã cảm bệnh án của em đi tìm một chuyên gia trong bệnh viện. Chuyên gia nói, chỉ cần trạng thái tâm lý của em tốt, tích cực phối hợp trị liệu, sẽ xuất hiện kỳ tích”.

Châu Tuệ cười khổ: “Kỳ tích này xa vời lắm!”.

Vương Huy: “Em không thể vứt bỏ kỳ tích này”.

Châu Tuệ: “Vương Huy, cậu ở bên tôi thế này chỉ khiến cho tôi ra đi càng khó chịu, rồi rầm hơn thôi. Cậu có hiểu không?”.

Vương Huy: “Chết tiệt! Em cả ngày chỉ có ra đi, ra đi, giờ em đi đi, nhảy từ trên tầng này xuống đi, dứt áo ra đi luôn đi”.

Vương Huy không khống chế được bản thân mà rống lên với Châu Tuệ.

Châu Tuệ đau khổ ngồi sụp xuống.

Vương Huy chạy đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra: “Em không nhảy, phải không, vậy anh nhảy”.

Vương Huy lập tức nhảy lên trên cửa sổ, một chân gác ra bên ngoài cửa sổ.

Châu Tuệ vội vàng đứng dậy, kéo Vương Huy lại: “Cậu điên rồi sao?”.

Vương Huy thờ phỉ phỉ nhìn Châu Tuệ: “Em mới điên đây! Em nhìn bộ dạng ngu ngốc của mình xem!”.

Châu Tuệ kéo Vương Huy lại, Vương Huy ngã xuống nền, “phịch” một tiếng, đầu đón ôm lấy eo mình kêu lên.

Châu Tuệ vội vàng xoa eo giúp Vương Huy. Vương Huy đau khổ hét lên: “Đừng xoa, anh đoán chừng là gãy xương sườn rồi”.

Châu Tuệ sốt sắng nhìn Vương Huy: “Cậu đừng có dọa tôi”.

Vương Huy đầu đón nằm trên sàn nhà một lát, cuối cùng dừng cảm đứng dậy. Anh nói muốn làm bánh sủi cảo cho Châu Tuệ, nhân bánh là rau chân vịt và trứng gà.

Vương Huy bận rộn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng bung vài đĩa bánh sủi cảo ra cho Châu Tuệ. Châu Tuệ ăn hết veo hai đĩa lớn. Đây là bữa ăn ngon nhất mà Châu Tuệ từng ăn.

Sau khi ăn xong, cô đi lại hơn hai mươi lần trong phòng, bởi vì quả thực đã no căng cả bụng.

Một tháng sau, Phùng Tùng dẫn bà xã mới cưới của mình đến Bắc Kinh hưởng tuần trăng mật. Vương Huy và Châu Tuệ tiếp đón họ ở quán Toàn Tự Đức, Tiền Môn.

Nhìn thoáng qua bà xã của Phùng Tùng, quả thực là có nét giống Trương Đình, thế nhưng cô ấy có vẻ dịu dàng hơn Trương Đình nhiều.

Phùng Tùng rất yêu thương bà xã mình, chu đáo cuốn vịt quay, đưa đến tận miệng bà xã.

Cảnh tượng này khiến Châu Tuệ và Vương Huy không chịu đựng nổi. Hai người nói, Phùng Tùng trở nên sến sảm rồi.

Phùng Tùng cười ha hả nói, hiện giờ anh ta là người đàn ông sợ vợ tiêu chuẩn. Vương Huy và Châu Tuệ tuy nghe hiểu nhiều tiếng địa phương Trung Khánh, thế nhưng họ vẫn có phần mù mịt về từ ngữ mà Phùng Tùng vừa nói.

Bà xã của Phùng Tùng đã giải thích cho họ, cụm từ mà Phùng Tùng vừa nói có nghĩa là sợ vợ mà người phương Bắc thường nói.

Vương Huy vội vàng nói muốn mời Phùng Tùng một chén. Anh nói Phùng Tùng đáng để cánh đàn ông phải học tập. Một bữa vịt quay Bắc Kinh được ăn trong bầu không khí nhẹ nhàng, hoà thuận.

Sau khi họ ăn uống no say xong, Phùng Tùng lấy một tờ giấy đưa cho Châu Tuệ.

Châu Tuệ nhìn trên trang giấy có viết: Toàn thể bạn học Chứng khoán 9901 hy vọng Châu Tuệ chiến thắng bệnh tật, dũng cảm đối diện với cuộc sống, ba mươi lăm bạn học mãi mãi ở bên bạn.

Phùng Tùng rung rung nước mắt nhìn Châu Tuệ: “Bạn lớp phó học tập Chu, đây là ba mươi lăm chữ ký của bạn học, có bạn học đã đi Quảng Châu, có bạn học ở Sơn Tây, còn có hai bạn học ở Thượng Hải. Tôi đã liên lạc được với họ, họ đều ký tên rồi, đưa tờ chữ ký này chuyển đi bằng đường chuyển phát nhanh, cho đến khi quay trở về Trùng Khánh”.

Châu Tuệ cầm lấy tờ giấy, đọc tên của từng bạn học ở trên: “Phùng Tùng, Trương Đình, Lý Kiên Cường, Cao Nguyên, Tôn Phương...”.

Nước mắt của Châu Tuệ rơi xuống trang giấy, từng giọt, từng giọt, đọc đến cuối cùng, cô phát hiện thấy chữ ký của cô Thái.

Phùng Tùng: “Đúng vậy, còn có cả cô Thái nữa. Cô nói cậu là cao thủ học tập lợi hại nhất trong những sinh viên mà cô đã từng dạy. Cô hy vọng cậu hãy kiên cường lên, dũng cảm lên”.

Châu Tuệ nghe đến đây, cảm xúc đã hoàn toàn mất đi sự khống chế. Cô bỗng nhào vào lòng Vương Huy khóc rung rức.

Phùng Tùng: “Hiện giờ trong lớp của chúng ta chỉ còn cậu và Vương Huy chưa ký tên thôi. Hai cậu cũng ký tên của mình lên đó đi”.

Phùng Tùng chuyển bút cho Vương Huy. Vương Huy dùng bàn tay run rẩy, viết tên của mình lên trang giấy, sau đó đưa bút cho Châu Tuệ. Tay của Châu Tuệ run rẩy không ngừng, không có lực để viết tên của mình lên đó.

Vương Huy cầm lấy tay cô, hai người cùng nhau hợp lực, viết tên của Châu Tuệ lên giấy.

Phùng Tùng và bà xã của anh ta đã nhòe nhoẹt nước mắt.

Phùng Tùng nhìn Vương Huy bằng dáng vẻ nghiêm túc: “Vương Huy, năm 2012 là kỷ niệm mười năm ngày tốt nghiệp của lớp chúng ta, cậu nhất định phải dẫn Châu Tuệ cùng trang giấy này quay trở về Trùng Khánh. Tôi phải kêu gọi tất cả các bạn học trong lớp quay trở về Trùng Khánh. Chúng ta phải ăn chơi thỏa thuê một trận mới được. Cậu nhất định phải đưa Châu Tuệ đến cho tôi, nếu không tôi sẽ đánh gãy xương sườn của cậu. Tôi nói cho cậu biết nhé, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đồ khốn cậu còn nợ tôi một dẻ xương sườn nữa đấy!”.

Vương Huy ôm lấy Phùng Tùng, khẽ nói vào tai của Phùng Tùng rằng: “Tôi không những phải mang cô ấy về Trùng Khánh, mà tôi còn muốn cưới cô ấy nữa”.

Phùng Tùng đánh cho Vương Huy một cái: “Cậu phải giống tôi đây, nhất vợ nhì trời, cậu biết chưa hả?”.

Vương Huy và Phùng Tùng đều bật cười.

Phùng Tùng đưa năm mươi nghìn tệ cho Vương Huy. Châu Tuệ sốt ruột, cô nói mình không thể nhận số tiền này.

Phùng Tùng: “Số tiền này, có ba mươi nghìn là các bạn học quyên góp, hai mươi nghìn là tiền sinh lễ của tôi và bà xã. Một năm sau, các cậu phải cầm số tiền này mời bạn bè ăn uống no say ba ngày ở Trùng Khánh đây. Tôi nói cho các cậu biết nhé, tôi đã đặt trước một quán ăn hương vị thôn quê ở núi Tần Vân rồi. Đồ ăn ở đó đắt lắm đấy!”.

Vương Huy và Châu Tuệ cuối cùng vẫn nhận số tiền này. Họ đưa Phùng Tùng và bà xã của anh ta đi dạo Cổ Cung, Trường Thành, Thiên Đàn.

Ba ngày sau, Phùng Tùng và bà xã mình hạnh phúc rời khỏi Bắc Kinh.

Một tuần sau, Vương Huy dẫn Châu Tuệ đến bệnh viện ung bướu bên Quảng Cừ Môn kiểm tra một lần. Bác sĩ nói, bệnh tình của Châu Tuệ vẫn đang ở trong giai đoạn được khống chế, nhưng dặn cô không được chủ quan, phải giữ vững tâm lý tích cực, phối hợp với bước điều trị của bác sĩ.

Lúc này, Châu Tuệ cảm thấy có một sức mạnh áp đảo đang đẩy cô bước lên phía trước. Cô hiểu, bên cạnh mình không chỉ có Vương Huy, mà còn có sự chờ mong của hơn ba mươi bạn học và cô giáo, lòng tin sẽ chiến thắng bệnh tật của cô lớn dần qua từng ngày.

Vương Huy ban ngày ở nhà chăm sóc Châu Tuệ, buổi tối vẫn phải đến bên quán bar ở Hậu Hải biểu diễn. Để tiết kiệm tiền, Vương Huy mỗi ngày đều đi xe đạp điện từ vành đai số Bốn phía Nam đến vành đai số Hai. Điều này khiến cho cơ thể của anh ngày một hao gầy.

Mãi cho đến một hôm, Vương Huy cuối cùng đã đổ bệnh. Anh nằm trên giường đồ mớ hôi lạnh đầm đìa. Châu Tuệ mua thuốc cho anh, thế nhưng anh vẫn cảm thấy lạnh vô cùng. Anh cứ đắp chăn run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 6.4

Châu Tuệ nhìn thấy vậy, bỗng nhiên chui vào trong chăn của Vương Huy. Cô ôm lấy Vương Huy, bắt đầu hôn cuồng nhiệt.

Hai người lẫn lộn trong chăn. Đây là lần tiến hành “chuyện ấy” mang ý nghĩa thực sự đầu tiên của Châu Tuệ và Vương Huy.

Họ hôn nhau hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người đều vã mồ hôi, ôm chặt lấy nhau. Họ cảm thấy trái tim của nhau tựa gần là thể, dòng nước ấm của tình yêu cảm động là thể!

Vương Huy khẽ ngâm nga ca khúc Cô nàng nơi trần nhỏ cho Châu Tuệ nghe, Châu Tuệ rơi những giọt nước mắt của hạnh phúc.

Mùa thu của Bắc Kinh lại đến. Mùa thu này nồng nàn hơn mùa thu của những năm về trước.

Sau khi kiểm tra bệnh tình của Châu Tuệ, bác sĩ khuyên Châu Tuệ nên cắt bỏ một bên ngực, như vậy có thể tránh cho tế bào ung thư di căn đến những nơi khác.

Đến bước đường này, thực tình Châu Tuệ không để tâm đến mình có ngực hay không nữa. Dù sao thì sống là khát khao duy nhất của cô, đặc biệt là khi cô nhìn thấy trang giấy có đầy đủ chữ ký của bạn bè.

Cô luôn cố vũ bản thân, nhất định phải sống, cô hy vọng có thể nhìn thấy những bạn học khiến cô lệ đăm hàng mi kia.

Trước ngày phẫu thuật, Vương Huy đã làm một việc khiến Châu Tuệ cảm động nhất trong cuộc đời cô.

Vương Huy cầu hôn cô, anh nói cho dù cô có ngực hay không, anh đều muốn lấy cô làm vợ của mình. Châu Tuệ thoát đầu từ chối lời cầu hôn của Vương Huy.

Thế nhưng, Vương Huy rót nước mắt nhìn Châu Tuệ: “Châu Tuệ, em còn nhớ lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta bên Trường Giang không? Anh nói vòng một của em thật lớn, khiến em sợ choáng váng”.

Châu Tuệ: “Đúng thế, lúc đó quả thực là em sợ đến ngây người. Thế nhưng hiện giờ anh còn khiến em cảm thấy choáng váng hơn”.

Vương Huy quỳ một chân xuống, lấy chiếc nhẫn từ trong lòng ra, đưa cho Châu Tuệ: “Châu Tuệ, nếu em không lấy anh, vậy thì hãy để ông trời đánh chết anh đi. Đây là bảo ứng mà anh đáng phải nhận”.

Châu Tuệ phẫn nộ nhìn Vương Huy: “Anh đang nói bậy bạ gì thế hả?”.

Vương Huy: “Lúc đầu, em tưởng rằng anh chỉ ưng vòng một của em, thực ra, lúc đó, anh quả thực đang cân nhắc đến vòng một của em. Nhưng trong những ngày tiếp xúc với em sau đó, anh cảm thấy trong trái tim mình có em. Anh thừa nhận, động cơ ban đầu của anh quả thực rất tà ác, cho nên, em không đồng ý với anh, vậy thì hãy để ông trời đánh chết anh đi”.

Châu Tuệ buồn bực nhìn Vương Huy: “Trời đất ạ, có ai cầu hôn như anh thế này không?”.

Vương Huy: “Em lựa chọn để ông trời đánh chết anh, hay là lựa chọn chiếc nhẫn này?”.

Châu Tuệ suy sụp nhìn Vương Huy: “Vương Huy, anh phải bình tĩnh lại. Chúng ta đều phải bình tĩnh lại”.

Vương Huy: “Anh không thể bình tĩnh nổi. Anh đã thề độc rồi, nếu anh không thể cưới được em, vậy thì hãy để ông trời đánh chết anh đi. Sau này cứ gặp sấm chớp mưa lớn, anh sẽ chạy đến chỗ đất trống. Anh không tin là ông trời sẽ tha cho anh”.

Châu Tuệ ngơ ngác nhìn Vương Huy, không biết nên nói gì mới phải.

Vương Huy đeo chiếc nhẫn vào tay của Châu Tuệ: “Ông trời nhân từ nương tay, anh hy vọng em cũng có thể nhân từ nương tay”.

Cứ như vậy trong lúc Châu Tuệ không hề phòng bị, không hề chống cự, không hề có đường lui, Vương Huy đã cầu hôn thành công.

Ngày hôm sau, Châu Tuệ làm phẫu thuật cắt bỏ một bên ngực.

Mấy tháng sau, Châu Tuệ đã vượt qua khoảng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời cô.

Đến năm 2011, Châu Tuệ cuối cùng đã đợi được kỳ tích. Cô đã vượt qua được tuyên án chỉ còn một năm cuối cùng mà bác sĩ nói.

Cô đã vượt qua được.

Năm 2011, Châu Tuệ dẫn Vương Huy về quê Hà Bắc một chuyến, ra mắt cha mẹ mình. Cha mẹ cô vô cùng hài lòng về Vương Huy.

Vương Huy cũng dẫn Châu Tuệ về Sơn Đông một chuyến, hai bên gia đình đều đồng ý chuyện cưới xin của họ.

Sau khi Châu Tuệ dần khỏe lại, cô đã tìm một công việc bán thời gian trên mạng Internet, làm Marketing cho một số sản phẩm của một số diễn đàn.

Đối với Châu Tuệ mà nói, công việc này khá nhẹ nhàng. Bác sĩ khuyên cô nên vứt bỏ công việc, bởi bệnh tình của cô chưa được khống chế hoàn toàn, vẫn có khả năng tái phát. Thế nhưng Châu Tuệ quả thực là không nhẫn tâm để một mình Vương Huy dốc sức làm việc ở Bắc Kinh để nuôi sống mình, nên cô vẫn lén lút làm công việc này.

Năm mới 2012 đã đến.

Vương Huy và Châu Tuệ ở lại Bắc Kinh đón Tết.

Tối ngày Ba mươi, họ cùng nhau làm bánh sủi cảo, uống chút rượu vang. Vào thời khắc tiếng chuông Giao thừa vang lên, Vương Huy nói với Châu Tuệ rằng, ngày Mừng bốn tháng Một năm sau, anh sẽ chính thức cưới Châu Tuệ làm vợ.

Anh muốn cùng Châu Tuệ chung sống một đời một kiếp.

Châu Tuệ hạnh phúc nói với Vương Huy rằng, mình nhất định sẽ cố gắng chờ được đến ngày mừng Bốn tháng Một năm sau. Chỉ cần cố gắng được đến ngày đó, chắc chắn họ sẽ bên nhau một đời một kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: 7: Năm 2012

Trên thế giới này, ai là ‘món ăn’ của ai, ông trời đã định trước, số mệnh đã định trước, duyên phận đã định trước, điều này không có liên quan gì đến đầu bếp, không có liên quan gì đến Phi Thành Vật Nhiếu[1], không liên quan gì đến những chòm sao.

[1] Là chương trình dành cho những người đọc thân muốn tìm kiếm một nửa của đài truyền hình Giang Tô, Trung Quốc.

Ký ức rõ rệt mà năm 2012 để lại cho mọi người chính là ngày tận thế.

Đối với Chứng khoán 9901, đây quả thực là ngày tận thế của lớp họ. Phùng Tùng đã bị tai nạn qua đời vào buổi chiều ngày Hai mươi hai tháng Năm, cách ngày kỷ niệm tốt nghiệp mười năm mà anh ta một tay lo liệu suốt cả tháng.

Khi Trương Đình gọi điện thoại cho Châu Tuệ và Vương Huy, hai người họ đã thần thờ suốt mười lăm phút. Họ vội vàng đặt vé máy bay bay đến Trùng Khánh.

Rất nhiều bạn học đều đã tới nhà của Phùng Tùng. Bà xã của Phùng Tùng khóc than thảm thiết. Cô ấy nói với các bạn học rằng, khi Phùng Tùng lái xe qua đường rẽ, một xe tải chở hàng bởi phanh không ăn đã tông về phía họ. Phùng Tùng vội vàng đẩy vợ mình ra ngoài xe, nhưng đến khi anh ta muốn mở cửa xe chạy ra ngoài thì chiếc xe kia bỗng đâm vào xe anh ta. Bà xã Phùng Tùng trơ mắt nhìn xe của họ bị đâm xuống dòng sông Trường Giang.

Phùng Tùng và chiếc xe kia đã chìm trong dòng Trường Giang.

Mặc dù họ đã vớt được chiếc xe kia lên, nhưng Phùng Tùng đã không có ở đó nữa. Cảnh sát nói với họ rằng, Phùng Tùng không còn hy vọng sống.

Cứ như thế Phùng Tùng đã vĩnh viễn biến mất nơi dòng sông Trường Giang.

Số mệnh cứ trêu ngươi con người như thế. Phùng Tùng hy vọng Châu Tuệ có thể cố gắng được đến tháng Sáu năm 2012, thế nhưng anh ta lại qua đời vào tháng Năm năm 2012.

Từ tiểu học đến trung học, lên đến đại học, chúng ta luôn nghe thấy những tin dữ như thế. Phùng Tùng là bạn học tốt, ông chồng tốt, người đàn ông nhất vợ nhì trời tốt qua đời đầu tiên của lớp Chứng khoán 9901.

Rất nhiều bạn học ở trời Nam đất Bắc đều đến tiễn đưa Phùng Tùng. Họ hy vọng người bạn học cũ thích đặt biệt hiệu cho người khác này sẽ lên đường bình an.

Châu Tuệ và Vương Huy ở Trùng Khánh cùng với bà xã của Phùng Tùng một tháng. Ngày Hai mươi hai tháng Sáu, có rất nhiều bạn học đến bên Trường Giang. Đây là ngày kỷ niệm mười năm của lớp Chứng khoán 9901, thế nhưng Phùng Tùng lại vĩnh viễn biến mất nơi lòng sông Trường Giang này.

Vương Huy cầm cây guitar, họ cùng hát cho Phùng Tùng nghe bài Anh hùng thật tâm mà anh ta thích nhất.

Trong lòng tôi từng cất giữ một giấc mộng

Muốn dùng tiếng hát để làm bạn quên đi tất cả mọi đau đớn

Giữa bầu trời muôn vì sao rực rỡ, ai là anh hùng đích thực?

Những con người bình thường mang đến sự xúc động nhất cho tôi

Sẽ không còn hận thù, không còn đôn đầu nữa

Chỉ mong khắp nơi trong nhân gian đều có bóng hình của tình yêu

Dùng tiếng hát của chúng tôi để đổi lấy nụ cười thật lòng của bạn

Chúc cho cuộc đời của bạn khác biệt từ đây

Hãy nắm chặt lấy từng phút giây trong sinh mệnh

Dốc hết toàn lực cho giấc mộng trong lòng

Không trải qua mưa gió sao có thể nhìn thấy được cầu vồng

Không ai có thể bắt chọt thành công

Nắm chặt lấy mỗi lần cảm động trong sinh mệnh

Nhiệt tình trao cái ôm cho người mình thương yêu

Để những lời nói thật lòng và những giọt nước mắt vui vẻ

Chảy trôi trong lòng bạn và tôi

Mặc dù Phùng Tùng không phải là đại anh hùng khiến người ta xúc động, thế nhưng anh ta lại là một anh hùng “quý ông nhất vợ nhì trời” trọng tình nghĩa, yêu thương vợ.

Châu Tuệ cầm tờ giấy kia ra, tờ giấy với những chữ ký khích lệ cô phải sống. Ban đầu, chính Phùng Tùng đưa tờ giấy này cho Châu Tuệ, thế nhưng vận mệnh lại vô tình và tàn khốc đến thế.

Giờ phút này, Châu Tuệ chỉ có thể lẳng lặng đọc những cái tên kia cho Phùng Tùng ở dưới dòng Trường Giang nghe. Cô muốn để Phùng Tùng nghe thấy những cái tên ấy, những con người ấy, tất cả đều đã đến thăm anh ta.

Kỷ niệm mười năm ngày tốt nghiệp, Phùng Tùng không thất hẹn, bạn học đứng thành một hàng, cúi người thật sâu về phía Phùng Tùng nơi dòng Trường Giang.

Cô Thái đứng sau họ, tựa hồ lại nhìn thấy Phùng Tùng, anh chàng hoạt bát, hiếu động, nghịch ngợm. Trong sự nghiệp giảng dạy hơn ba mươi năm của cô Thái, cô Thái từng nghe thấy tin dữ sinh viên của mình qua đời khi tuổi đời còn trẻ.

Thế nhưng lần này, lớp Chứng khoán 9901 khiến cô Thái cảm thấy tự hào. Tuy rằng ngôi trường của họ không phải là trường danh tiếng, lớp Chứng khoán 9901 của họ không phải là lớp để lại cho người ta ký ức sâu đậm, nhưng vào giờ phút này, cô Thái nhìn thấy một thứ tình bạn, đó chính là tình bạn không thể tách rời cả đời này của chúng ta.

Trương Đình cùng ông xã và cậu con trai ba tuổi của mình đến dự lễ truy điệu của Phùng Tùng. Đây là lần đầu tiên các bạn học nhìn thấy Trương Đình khóc.

Châu Tuệ và Trương Đình ôm chặt lấy nhau, họ cảm thấy Phùng Tùng vẫn đang ở bên cạnh họ, chưa từng rời xa.

Phùng Tùng cứ lẳng lặng rời khỏi mọi người như thế. Có thể là nhiều năm về sau, vẫn còn bạn học nhớ đến biệt hiệu Phùng ba bao của anh ta, có bạn học nhớ đến nụ hôn cuồng nhiệt trên núi Tấn Vân của anh ta, có bạn học nhớ đến trận nổi giận lôi đình của anh ta trong nhà vệ sinh, còn có bạn học nhớ đến trò đùa tai quái vô liêm sỉ của anh ta.

Lần này, Phùng Tùng quả thực đã rời xa. Trong nhóm QQ của lớp, Phùng Tùng hoàn toàn im lặng, nhưng với vai trò là người quản trị nhóm, anh ta vẫn sống mãi trong lòng bạn bè.

Sau khi Châu Tuệ và Vương Huy rời khỏi Trường Giang, họ quay trở lại Dương Gia Bình.

Trường Cao đẳng Công nghiệp Trùng Khánh của hiện tại đã được đổi tên thành Học viện Khoa học Kỹ thuật Trùng Khánh, trường học cũng được chuyển đến Sa Bình Bá.

Châu Tuệ và Vương Huy tuy rằng không còn tìm được vườn trường thời đại học của họ, nhưng vẫn nhìn thấy khe suối hoa đào. Suối hoa đào đã trong hơn trước nhiều.

Châu Tuệ và Vương Huy ngồi bên suối hoa đào, trái tim của họ cũng dần trở nên trong suốt.

Ngày 4 tháng 1 năm 2013 đã đến.

Vương Huy và Châu Tuệ kết hôn. Châu Tuệ trở thành cô dâu của Vương Huy.

Khi rau chân vịt gặp rau muống, khi Châu Tuệ gặp Vương Huy, họ đã trải qua hợp tan hơn mười năm, nhưng duyên phận cuối cùng đã cho họ bước đến bên nhau.

Thế nên, thời khắc kết thúc cuốn tiểu thuyết này, tác giả của cuốn tiểu thuyết, Cố Vi (Còn có bút danh là Cố Tiểu Sa), có lời muốn nói:

“Trên thế giới này, ai là ‘món ăn’ của ai, ông trời đã định trước, số mệnh đã định trước, duyên phận đã định trước, điều này không có liên quan gì đến đầu bếp, không có liên quan gì đến Phi Thành Vật Nhiều, không liên quan gì đến những chòm sao.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Thanh Xuân Không Giữ Lại Được* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.